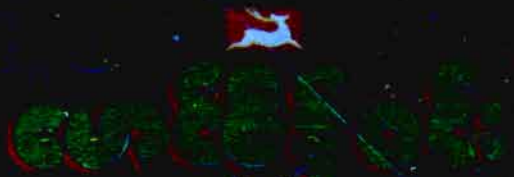
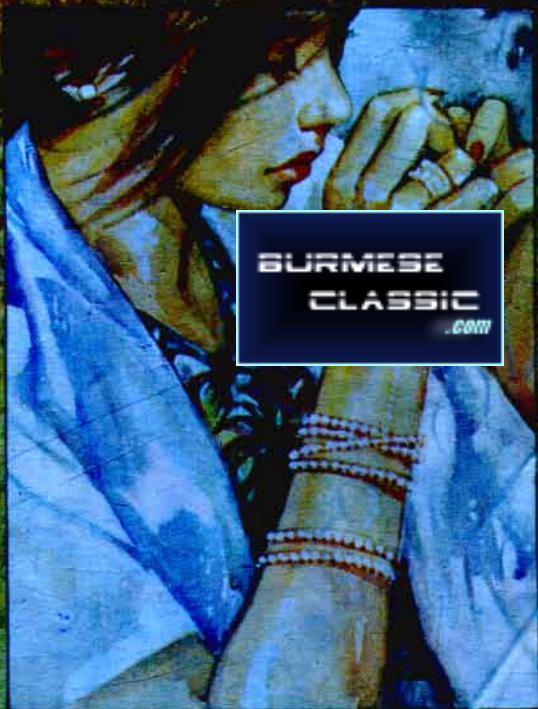

www.burmeseclassic.com

နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

- နှင်းလူးလိမ်းပေ၊ မြောက်ပြန်လေသည် . . .

မိတ်ဆွဲဆောင်းကို နှုတ်ဆက်မည် . . .

- မြောက်ပြန်လေ . . .

ပြေပြေညှင်းညှင်း၊ ဆောင်းတွင်းပန်းနဲ့

ပျံ့စေမွှေးစေ၊ အေးမြစေ၍

မိတ်ဆွဲဆောင်းကို ပွေ့ဖက်မည်။

- မတိုက်နဲ့လေ . . .

မြောက်ပြန်လေအား၊ တောင်မြင့်မားတို့

တားဆီးဆိုကာ ပိတ်ပင်လာလျှင် . . .

- မလာနဲ့လေ . . .

ဝေးသွားစေရန်၊ တောင်တို့ခံ၍

နံရံပမာ၊ တားထားကာလျှင် . . .

- တောင်ခြေဒီဘက် . . .

ဆောင်းမနက်ည၊ မှန်တိုင်းကျသလို

ဒေါသနှင့်မွေ . . .

တောင်ပြန်လေ . . .

တောင်တွေအားလုံး အံ့တု၏။ ။

နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

အပိုင်း

(၁)

(၁)

ရုံးဆင်းခါနီးမှရွာချလိုက်သည့်မိုးက တာရှည်နေ သည်။
 အရင်ရက်များကလို ခဏရွာပြီးစဲသွားမည် ထင် နှုတ်လည်း
 တော်တော်နှင့်မရပ်။ ရုံးအောက် ပေါ်တီကိုမှာ လူများစုနေ၏။
 ထား ဆီကို ဖုန်းဆက်ဦးမည်စဉ်းစားလျက် ဖုန်းရိုရာသို့သွား
 သေးသည်။ ထား ရှိပါတော့မလား အတွေး ဖြင့် ဖုန်းနားရောက်မှ
 မဆက်ဖြစ်။ လွယ်အိတ်ကို လွယ်လျက် ထီးကိုင်ရင်း၊ ရုံးအောက်သို့
 ဆင်းလာသည်။ ကိုကို နောက်ကျ မနေနဲ့ဦးဆိုသောထား၏ အသံကို
 ပြန်ကြား ယောင်လာ၏။

ဝေ၍ပက်လိုက်သော မိုးစက်တို့ မျက်နှာကို ထိ၍ ဝင်လာ
 သည်။ ဒီအတိုင်းတော့မိုးက တော်တော်နဲ့စဲဦးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

စာရေးကြီး ကိုဘမြင့်က ထီးဖွင့်လျက် မိုးသည်းကြားကိုထွက်သည်။ သူလည်းထီးကို ဖွင့်လိုက်၏။ ဘာလဲ ထားဆီဆွားမှာလားဟု သန်းဝေက သူ့ကိုလှမ်းပြော သည်။ နောက်မှ ရုံးပေါ်မှ ဆင်းလာ သည့်သန်းဝေ သူ့နဲ့ ဘေးမှာလာရပ်သည်။ ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်၏။ ထား ကမင်းကိုတောင်မေးနေသေးတယ်ဟု ပြောလိုက် မိ၏။ သွားမယ်ဟုဆို၍ သူမီးရေထဲထွက်စဉ် မိုးခြိမ်းသံ တစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။

ထီးကိုပိတ်လိုက်ပြီး ရေစက်များ ကျအောင် အောက်သို့ စိုက်ထားလျက် ခါသည်။ ဗွယ်အိတ်ထဲမှ ပဝါကို ယူ၍ မျက်နှာကို သုတ်ရင်း ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုင်နေကျထောင့်စားပွဲမှာ ထား ကိုလှမ်းမြင်သည်။ အပြာနုရောင်အင်္ကျီစကို တွေ့ရတော့ ထား မွေးနေ့က သူပေးထား ခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်ပါလားဟု အသိဝင်သည်။ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ သူပေးသမျှကို ထား က မြတ်မြတ် နီးနီး ရှိနေတတ်၍ ကျေနပ်ဝမ်းသာ ရပြန်သည်။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

“ ထား ရောက်နေတာကြာပြီလား ”
“ မိုးမသည်းခင် ရောက်နေတာကို ကို၊ နည်းနည်း တော့ ကြာပြီ။ မိုးသည်းလိမ့် မယ်ထင်တာနဲ့ ထား ထွက်လာလိုက်တာ။ ထား ဆိုင်ထဲရောက်တော့ မိုးက တအားရွာချတော့တာပဲ။ ကိုကို တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲနေပြီ အအေးမိဦးမယ် ”

ထီးကို စားပွဲနဲ့ရုံမှာ ကပ်ထောင်၏။ လွယ်အိတ်ကို ပေါင်ပေါ် တင်လိုက်ရင်း ထား ဘာသောက်မလဲဟုမေးသည်။

“ ကိုကို ကော်ဖီပူပူလေးသောက်လိုက်နော်၊ ထား လဲ ကော်ဖီပဲ သောက်ပါမယ် ”

ထား ကို ကြည့်၍ ဆူပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ထား၏ အကြင်နာကို ရင်ထဲမှ ခံစားနားလည်လိုက်ပြန်၏။

“ ကော်ဖီခါးခါး နှစ်ခွက်ပေးပါ ”

ဟု စားပွဲထိုး ကလေးကို မှာလိုက်သည်။

“ မြသူလာပြန်ရောက်လာပြီ ကိုကို ”
ရုတ်တရက် ထားမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိ သည်။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

တမင်ပြုံးယောင် ပြုထားသည်ထင်၏။ ချက်ချင်းပင် ဆိုင်အပြင် ဘက်သို့ အကြည့်ကိုငေးရင်းလွဲသည်။ မိုးသည် ပို၍ သည်းလာလေ သလား ထင်၏။

“ ကိုကို စိတ်တွေလှုပ်ရှားသွားလားဟင် ”

“ ဘာဆိုင်လို့လဲ ထားရယ် ”

ပြောပြီး ရှေ့ကတော်ဖီခွက်ကိုကိုင်ပြီးကောက်ယူကာ တစ်ကျိုင်မော့သောက်၏။ ခါးသက်သက်အရသာကို ခံစားရ ပြန်သည်။

“ အကြာကြီး ချစ်လာကြတဲ့ ချစ်သူတွေဟာ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလား ကိုကို ”

“ လောလောဆယ် ထားက ကိုကို ချစ်သူပါ ထားရယ် ”

အသံက တိုးတိမ်နေမည်လားမသိ။ ထား သူ့ကို စူးစိုက် ကြည့်နေမှန်းသိသည်။ စားပွဲပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို တံတောင် ဖြင့်တင်၍ ထောက်၍ သူ့မျက်နှာ ကိုငေးစိုက်နေ ၏။ ပြီးတော့ လက်ထဲကလက်ကိုင်ပဝါကို လက်ဖြင့်လုံးခြေနေ တာ မြင်သည်။

“ မြသူလာက ပိုချောလာတယ် ကိုကို ”

ထား မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်မိပြီး သူ့ဘာမှပြန် မပြောမိ။

မေ့နိုင်ပြီထင်လျက် တင်းထားသည့်စိတ်သည် ရံဖန် ရံခါ မြသူလာထံသို့ ပျံ့ဝဲနေတတ်သေးတာ ဘာသာ သိပြန်၏။ လက်ပွန်း

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

တတီးချစ်သူဘဝဖြင့် နေခဲ့စားခဲ့သွားခဲ့လာခဲ့ကြသည့်သံယောဇဉ် တရားသည် မြသူလာ နိုင်ငံခြားထွက်သွားသည့်တစ်နှစ်နီးပါး အတွင်း ကုန်ခန်းသွား ခြင်းမရှိသေး ပါလား။

“ ကိုကို ”

“ ဟင် ”

သူ ထားမျက်နှာကို စူးစိုက်ထားလိုက်သည်။ အခု အချိန်မှာ ထားနှုတ်မှထွက်လာမည့်စကားသံတို့ကို သူမကြားရ သလိုပင်။ တုန်လှုပ်စွာ ငေးမောကြည့်နေမိပြန်၏။

“ ကိုကို မြသူလာနဲ့ ပြန်ပြီးအဆက်အသွယ်လုပ်ဦးမှာ လား ဟင် ”

ထား စကားကြောင့် သက်ပြင်းကို မသိမသာခိုးချဖြစ် သည်။

“ အသိမိတ်ဆွေတွေပထားရယ် ကိစ္စရှိရင်တော့ ပြောကြ ဆိုကြရှိနိုင်တာပေါ့ ”

လှုပ်ရှားစိတ်ကို ဖုံးဖိလိုသလားမသိ။ ရေနှေးကြမ်း ပန်းကန်ထဲသို့ ရေနှေးငဲ့ပြီး သူ့ရှေ့သို့ တိုးပေးသည်။ ပြီးမှ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း . . .

“ ကိုကို ”

ဟုခေါ်သည်။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) နှင့် ဆွတ်တောင်ပြန်လေ

“ ပြောလေ ထား ”

သူ ထား ကို ပြန်ကြည့်ရင်းပြောလိုက်၏။

“ ထား အရမ်းစိုးရိမ်နေတယ် ကိုကို ”

ပြောရင်း အသံသည်နိမ့်ကျသွား၏။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု ဖြင့် အသံက တုန်ယင်ချင်နေသလို။

“ ကိုကို နားလည်ပါတယ် ထား ရယ် ”

ထားကိုပြုံးပြရင်း ပြောလိုက်မိသည်။

“ ကိုကို နားလည်ရင် ပြီးတာပါပဲလေ ”

ထား ငဲ့ပေးထားသည့် ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ကောက်ယူပြီး သူ မော့သောက်သည်။ ထား ကရေခွေးကြမ်း နောက်တစ်ခွက်ကိုငဲ့ပြီး မသောက်ဘဲ ပန်းကန်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်ထားပြန်သည်။ ခေါင်းငုံ့ရင်း ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို စူးစိုက် ကြည့်နေတာ တွေ့၏။

“ ကိုကို ထား ကို ချစ်ပါတယ် ထား ရယ် ”

ဝင့်၍ ပင့်ကြည့်လိုက်သောမျက်ဝန်းအစုံမှာ မျက်ရည် ကြည်ဝေသည်။

အသနားခံနေသည့် အရိပ်အယောင် တွေပဲနားလည်ရင်း ရင်ထဲမှာနှင့်သည်။

(၂)

မိုးသက်လေကြောင့် စွယ်တော်ပင်ပျိုတို့ ထိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှား နေသည်။

လေအဝေ့မှာ စွယ်တော်ရွက်တချို့ကြွေ၍ လမ်းပေါ်မှာ လျှပ်တိုက်ပြေးလွှားနေပြန်၏။

မိုးသက်လေသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် စန္ဒရားသံကို သယ်ဆောင်ရင်း ကျောင်းအဝန်းအနံ့ကို ဖြန့်လေမည်လား မသိ။ အဆောက်အအုံ တစ်၊ ပင်မစာသင်ဆောင်မှာရှိသော အနုပညာ အခန်းတွင် လူဝင်လူထွက်များ၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်။ စက်မှုတက္ကသိုလ် အနုပညာအသင်း၏ လှုပ်ရှား မှုတစ်ရပ်အဖြစ် ‘ဆို၊ က၊ တီး ပြိုင်ပွဲ’ ကို ကျင်းပမည်ရက် ကပ်နေလေပြီ။ ပြိုင်ပွဲ

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

နှင့် ပတ်သက်သည့် ပိုစတာများက နို့တစ်ဘုတ်ကျောက်သင်ပုန်းမှာ နေရာအနံ့ ယူထားပြီးပဲ ။ ကျောင်းကင်းတင်းတွေမှာလည်း ထိုပွဲနှင့်ပတ်သက်သည့် ကြော်ငြာများ အနံ့ကပ်ထားတာ တွေ့ရ သည်လေ။

အနုပညာသင်း အခန်းထဲမှ ကျောင်းသူကျောင်း သားတို့၏ ရယ်မောသံ သီချင်းတိုက်နေသံ၊ စန္ဒရားအသံ တို့သည် ပြင်ပမှ မိုးသက်လေဝေ၍ သစ်ရွက်တို့အော်မည်သံ ကို ဖုံးလွှမ်း ထားကြပြန်သလို။

တိမ်ပလီနွေနှောင်းသီချင်း နောက်ဆုံးအတီးပိုဒ်၏ တီးလုံးသံသည် ညင်သာစွာဖြည်းဖြည်းချင်းတိုးသွားပြီ။

သူ စန္ဒရားခုံမှ ထရပ်လိုက်၏။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးများဖြင့်ရွှဲနေပြီ။ ထအရပ် မှာ အပြင်မှ ဝင်လာသည့် မိုးသက်လေကို တဝရူပစ် လိုက်မိ သည်။ ပြီးတော့စန္ဒရားအဖုံးကို ပိတ်ရန်ပြင်လိုက်၏။

“ သီချင်းတိုက်မယ့်လူကုန်ပြီနော်၊ ဘယ်သူမှ မကျန် ဘူးမဟုတ်ဘူးလား၊ ဗိုက်ဆာနေပြီ ထမင်းသွား စားတော့မယ်”

ပြောရင်း စန္ဒရားအဖုံးကို ပိတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ အကြည့် တစ်ချက် ဝေရင်း သူ့မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိပြန် သည်။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

“ ဟဲ့ ထား . . . ထား၊ နှင်မတိုက်ရသေးဘူးမဟုတ် လား”

သူ့အသံကြောင့်ခင်ထားညို သူ့ အနားသို့ လျှောက်လာ တာတွေ့သည်။

“ ဟုတ်တယ် ထား မတိုက်ရသေးဘူး”

သီချင်းတိုက်ပြီး စန္ဒရားဘေးမှာ ရပ်နေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

“ ကဲ . . . ကဲ ဒေါ်ခင်ထားညို ခင်ဗျားဘာလုပ် နေတာလဲ မတိုက်ရသေးလဲ မတိုက်ရသေးဘူး မပြောဘူး”

အနားရောက်လာသည့် ခင်ထားညိုကို ကြည့်ရင်း သူ ဘုတောလိုက်သည်။ ခင်ထားညိုက သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြော ဘဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်တာတွေ့ရ၏။

“ နှင်ဒါကြောင့်မို့ နှစ်တိုင်းလဲ ဆုမရတာ၊ သီချင်း တိုက်ချိန်ဆို ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ ဆုမရတော့မှ မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်း စမ်းစမ်းနဲ့”

သူ့ကြည့်ရင်း ထား ကို ကရုဏာဒေါသောပြောမိပြန် သည်။

“ အခမ်းအနားပြင်ဖို့ သွားကူနေတာ ကျော်ခေါင် မျက်နှာသေလေးနှင့် သူ့ကို ကြည့်ရင်းဆိုသည်။”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံကုန်း) ၏ ရှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ နေ

“ ဗိုက်ဆာပြီဟ မြန်မြန်လုပ် ”
“ ငါကျွေးပါမယ် ကျော်ခေါင်ရာ ”
“ နင်တကယ်ပြောတာလား ”
“ တကယ်ပေါ့ ”

ပြောပြီးခေါင်းကို ညိတ်ပြတာ သူကြည့်ရင်းသနား သွားသည်။ စန္ဒရားဆီသွားပြီး အဖုံးကို သူပြန်ဖွင့်လိုက်၏။ ခင်ထားညိုကို လှမ်းအကြည့် မျက်နှာလေးကြည်စင်သွားတာ သူမြင်လိုက်ရပြန်သည်။

စန္ဒရားခုံမှာထိုင်ရင်း ခလုတ်များကို ပွတ်သပ်တို့ထိ ကစားလိုက်၏။

“ က . က ကောင်းကောင်းဆိုနော် ”
ကလေးတစ်ဦးနယ် သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြ၏။
“ စိတ်ချ ချိုပြုံးထက်သာစေရမယ် ”
ဟု ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်ပြောပြန်သည်။

“ တိမ်ပလီနွေနှောင်း ” တီးလုံးအစပိုမိသည်။ မိုးသက် လေမှာပျံ့လွင့်သွားပြန်တော့၏။

ခင်ထားညို၏ သီချင်းအဆုံးမှာ ရပ်ကြည့်နေသူများ၏ လက်ခုပ်သံကို အံ့ဩစွာပင်ကြားလိုက်ရသည်။

“ နင်ဒီနှစ် အရမ်းတိုးတက်လာတယ် ထား၊ ဒီ အတိုင်းဆို

မောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံကုန်း) ၏ ရှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ နေ

ဒီနှစ်တော့ နင်ဆုရမှာသေချာတယ် ထင်တယ် ”
စန္ဒရားအဖုံးကို ပိတ်ရင်းသူ လိုက်လိုက် လဲလဲ ချီးကျူး စကားကို ဆိုလိုက်မိသည်။

“ တကယ်ကောင်းတယ် ထား ရာ ”
ဘေးမှ ရပ်နေသည့် ခင်ထားညို၏ သူငယ်ချင်းတွေ ကလည်း ချီးကျူးစကားဆိုကြသည်။

“ နင်တကယ်ပြောတာလား ကျော်ခေါင် ”
ထားကသူ့ကို ပြန်မေးပြန်သည်။
“ နင်စင်ပေါ်မှာ မကြောင်ရင် ဆုရဖို့ သေချာတယ် ထား ”

သူပြန်ပြောလိုက်တော့ ခင်ထားညိုမျက်နှာက ကြည်စင် ဝင်းပသွားတာ တွေ့သည်။

“ သေချာတယ် သေချာတယ် နင်ဆိုတာအရှမ်း ကောင်းတယ် ”

သူငယ်ချင်းတွေ၏ အားပေးသံကြောင့် ခင်ထားညို ပျော်နေပုံရ၏။ အခန်းအဝင်ဝဆီအကြည့်ပို့ခိုက်မှာ အနုပညာ အသင်းဆိုင်းဘတ်ကလေးအောက် အဝင်တံခါးမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရပ်နေတာသူမြင်သည်။

သူ့တို့အနုပညာအသင်းနှင့်လုံးဝရင်းနှီးမှု မရှိသည့် မိန်းကလေး။ ကျောင်းမှာတစ်ခါတစ်ရံ မြင်ဖူး တွေ့ဖူးရုံက လွဲ၍

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ ၏

သူတို့နှင့်စိမ်းလွန်းသည့် မိန်းကလေးမှန်း သူသတိထား ဖြစ်သည်။

ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်တာ တွေ့၏။ ခင်ထားညိုနှင့်သူငယ်ချင်းတွေလှည့်အကြည့်မှာပင် ထိုမိန်းကလေးနှုတ်မှ စကားသံထွက်လာသည်။

“ကျွန်မသိချင်းတိုက်ချင်လို့ပါ ရဦးမလား”

အသံသည် တိုးသော်လည်းမတိမ်။ ထူးခြား၍ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသလို သူ ဘာကြောင့်ထင်လိုက်ရသည်မသိ။ ဘာမှပြန်မဖြေမိဘဲ ငေးကြောင်ကြည့်နေမိပြန်သည်။

“ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ သိချင်းတိုက်ချင်လို့ပါ ရီဟာလယ် လုပ်ပြီး ရွေးတဲ့စာရင်းထဲမှာ ကျွန်မ ပါပါတယ်၊ မြသူဇာပါ”

“ဪ - ရတယ် အဲဒီအထဲမှာ ပါရင် ကျွန်တော် တိုက်ပေးပါမယ်”

ပြောရင်းလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားမိသည်။ အဲဒီ ရီဟာလယ် လုပ်တဲ့နေ့က သူမတီးဖြစ်။ ခေါင်းကိုက်ပြီး ဘယ်လိုမှ အိပ်ရာမှ မထနိုင်လို့ စန္ဒရားကို နောက်အရန်တစ်ယောက် က တီးပေးခဲ့ရသည်။ ဒါကြောင့်မြသူဇာကို သူရင်းရင်းနှီးနှီး မသိတာ ဟု တွေးဖြစ်သေးသည်။

“အရင်နှစ်ကရော ဝင်ပြိုင်ဖူးသေးလား”

မေးရင်းစန္ဒရားဆီ သူပြန်လျှောက်၏။

“ပြောတော့ မိုက်ဆာတယ် . . . ဘာညာနဲ့”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ ၏

“အေးလေ”

“လာ သွားကြစို့”

ခင်ထားညိုတို့ အုပ်စုဆီမှ ပွစိပွစိ အသံတွေကို သူ မကြားသလိုလုပ်ရင်း မြသီတာကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီနှစ်မှဝင်ပြိုင်မှာပါ”

ပြောကာ သူ့ဆီလျှောက်လာသည်။ ခင်ထားညိုတို့ အုပ်စု အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြပြီ။

“ဪ”

စန္ဒရားခလုတ်များကို သူစမ်းသည်။ ပြီးတော့ မော့ကြည့် ရင်း ဘာသိချင်းလဲ . ဟင် . ဟု မေးလိုက်၏။

“တိမ်ပလီနွေနှောင်းပါ”

ထွက်လာသည့်စကားသံကြောင့် ရုတ်တရက် အံ့ဩ သွားပြီး အခန်းဝဆီလှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ ခင်ထားညိုတို့ အုပ်စု၏ ကျောတွေကိုသာမြင်ရတော့၏။ သူတို့ကြားလျှင် ဘယ်လောက် အံ့ဩကြမည်မသိ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခင်ထားညိုဝင်ပြိုင်မည့် သိချင်းနှင့်မှ ထပ်တူကျနေသည်။

အံ့ဩစိတ်ကိုဖျောက်ရင်း စန္ဒရားကို သူ တီးလိုက် သည်။ သိပ်ကောင်းသည့်အသံနှင့် ဆိုဟန်ဆိုပေါက်ကို သူ တအံ့တဩ ဖြစ်ရင်း မြသူဇာကို လှမ်းလှမ်းကြည့်မိနေပြန်၏။

အခါခါနားထောင်ခဲ့ဖူးသော သည်သိချင်းကို ဖာစ်ကြိမ်

➤ မောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း) ➤   ➤ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ➤

တစ်ခါမှ မကြားဖူးသူတစ်ဦးနယ် သူသည် သီချင်းမှာ နှစ်မျော
သွားတော့၏။

မြသူဇာရင်ထဲမှလာသောအသံသည် သူ့ရင်ထဲသို့
စိတ်ဝင်သွားပြီဟု သူ နားလည်လိုက်နိုင်သည်ပဲ။
သည်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားမှုက စခဲ့ပြန်သည် မြသူဇာ

(၃)

ရိုးသက်သာဆိုင်ထောင့်စားပွဲမှာ သန်းဝေကနေရာ
ယူသည်။ ကောင်တာကို သွားပြီး လက်ဖက်ရည်ချိုပေါ့ကျ
နှစ်ခွက်နှင့် နှင်းဆီဆေးပေါ့လိပ်နှစ်လိပ်ကိုယူသည်။ ပြီးမှ ပြန်ထိုင်
လိုက်၏။

“မနေ့ကဘယ်အချိန်ပြန်လဲ”

သူ့ထိုင်လိုက်ချိန်မှာ သန်းဝေ စကားစသည်။ သူ့စား
ပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို သန်းဝေက
ယူ၏။

“မိုးနည်းနည်းစဲတာနဲ့ ပြန်တာပါပဲ”

လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုကောက်ယူပြီး တစ်ကျိုက်မော့တာ

မောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

ပြန်အချမှာ သန်းဝေ သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ မြသူလာ ပြန်ရောက်ပြီဆို ”

“ ဟုတ်တယ် . . မင်းဘယ်လိုသိသလဲ ”

အံ့ဩစွာကြည့်ရင်း သန်းဝေကိုသူ မေးသည်။ သည်ဆို၍ ထွက်မလာခင်ကလေးပင် စားပွဲမှာထိုင်ရင်း မြသူလာနှင့် အနုပညာ အသင်းမှာ စတွေ့ခဲ့ပုံကို ပြန်တွေး နေခဲ့သေးသည်ပဲ။ အခုလည်း မြသူလာနှင့် ပတ်သက်သည့် စကားက ရောက်လာပြန်ပြီလေ . . .

“ မနေ့က မနက် မင်းမရှိတုန်းမှာ ထားဖုန်းဆက် တယ် မင်းမရှိလို့ ငါဖုန်းကိုင်တော့ ထားက ငါ့ကို ပြောပြ တာ ”

“ ငါလဲ ထားဆီက မနေ့ညနေကမှ သိရတာ ”

“ ထားက သိပ်ပြီးစိတ်ပူနေပုံရတယ် ကျော်ခေါင် ”
နှစ်ဦးသား အကြည့်ဆုံမိပြန်၏။

“ ဘာဆိုလဲကွာ ”

ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် သူ့နှုတ်မှ ထွက်သွားသည်။

အကြာကြီးချစ်ခဲ ကြတဲ ချစ်သူတွေက ဘာမှမဆို ဘူးလားဆိုသည့် မနေ့ညနေက ထား၏ အသံကိုပြန်၍ ကြား ယောင်မိပြန်သည်ပဲ။

“ မနေ့ညနေက သူ့အိမ်ကိုလာသွားတယ်တဲ့ ”

“ ဟုတ်လား ”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

သန်းဝေနှုတ်မှ အံ့ဩသံ လျှံကျသည်။

“ အေးလေ . . . ငါက ထား ရှိနေပြီပဲ၊ မတွေ့တာ ကောင်းပါတယ်ကွာ ”

သူ့အိတ်ထဲမှ နှင်းဆီတစ်လိပ်ကို သန်းဝေလှမ်းနှိုက် ယူသည်။ ဆေးလိပ်ခေါင်းကို ပါးစပ်မှာငုံပြီးမူတ်ကာ ဆေးလိပ် ဖင်ကို လက်ဖြင့်ကုတ်ခြစ်နေပြန်၏။ ပြီးမှ မီးညှိကာ ဆေးလိပ်ကို ဖွာရိုက်လိုက်သည်။

“ နေပါဦး . . . သူက ဘာလာလုပ်တာတဲ့လဲ ”

ဆေးလိပ်ဖွာအပြီးမှာ သန်းဝေက သူ့ကို ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ ပစ္စည်းတွေလာပေးတာတဲ့ ”

“ ဘာပစ္စည်းတွေလဲ ကျော်ခေါင် ”

မော့သောက်သည့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ပြန်ချပြီး သန်းဝေကို သူ့ကြည့်သည်။ သန်းဝေက သူ့စကားကိုနားစွင့် နေမှန်းသိ၏။

“ သူ နိုင်ငံခြားကဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေကွာ၊ ငါ့ညီမ ဖို ပိုက်ဆံ အိတ်တစ်လုံးနဲ့ ငါ့အတွက် ဘောလုံးပင် တစ်ချောင်း ”

“ ကြည့်လဲလုပ်ဦးနော် ကျော်ခေါင် ”

ဆေးလိပ်ပြာကိုခြွေချရင်း သူ့ကို ခပ်တည်တည်ဖြင့်

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) နှင့် ဆွတ်တောင်ပြန်လေ နေ

လှမ်းပြောသည်။ အလေးအနက်ထား၍ ပြောလိုက်သည့် စကားမှန်းသိ၏။

“ ငါသိပါတယ်သန်းဝေရာ ငါထားအပေါ်မှာ သစ္စာ မဖောက်ပါဘူး ”

သန်းဝေရှေ့မှာရှိသည့် မီးခြစ်ကိုလှမ်းယူသည်။ အိတ်ထဲက ဆေးပေါ့လိပ်ကိုထုတ်ယူပြီး မီးညှိလိုက်၏။ ဖွာရှိုက်စဉ် မီးခိုးငွေ့များပျံ့လွင့်သွားသည်။ မျက်နှာကြက်မှာ တပ်ထားသည့် ပန်ကာကြောင့်မီးခိုးများလွင့်စဉ်ဖွာကျသွားတာမော့ကြည့်နေမိပြန်၏။

“ ငါထင်တယ်ကျော်ခေါင် . . သူ မင်းကိုပြန်ဆက်ချင်ပုံရတယ် ”

သက်ပြင်းကိုမသိမသာချမိပြန်သည်။

“ သူ ဂျပန်ရောက်နေတုန်းက ငါ့ဆီကို စာနှစ်စောင် ရေးတာပဲ၊ ငါတောင် ထားကို ပြုလိုက်သေးတယ် ”

သန်းဝေကိုကြည့်ရင်း သူပြောသည်။

“ ဒါကြောင့် ထားက စိတ်ပူနေတာဖြစ်မယ် ”

သန်းဝေနှုတ်မှ စကားသံထွက်လာသည်။

သူ ဘာမှပြန်မပြောလိုက်မိ။

ထား သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်ရွေ့၊ ဘယ်မျှချစ်သည်ကို

သူနားအလည်ဆုံး။

“ ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ မြသူဇာဟာ သူ့လမ်းသူရွေးခဲ့တာပဲ။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) နှင့် ဆွတ်တောင်ပြန်လေ နေ

ထား မင်းအပေါ်မှာဘယ်လောက် ကောင်းတယ်ဆိုတာတော့၊ မင်းလျစ်လျူရှု မထားသင့်ဘူး ကျော်ခေါင် ”

လက်ဖက်ရည်ခိုင်းမှအထမှာ သန်းဝေက သူ့ပခုံးကို ဖက်ရင်း အလေးအနက် ပြောပြန်၏။

(၄)

လက်ခုတ်သံများက စက်မှုတက္ကသိုလ်ခန်းမကြီး
 တစ်ခုလုံးကို ပေါက်ကွဲသွားလေမလားအောက်မေ့ရသည်။
 ပြိုင်ပွဲဝင်တစ်ယောက်ကို သည်လောက်အားပေးတာမျိုး
 သူတစ်ပါးမှ မကြုံခဲ့စဖူး။ ပြိုင်ပွဲစင်မြင့်ပေါ်မှ သီဆိုနေသူကို သူ
 ငေးစိုက်ကြည့်နေမိပြန်သည်။ ကတ္တီပါကားလိပ် အစိမ်း
 နောက်ခံတွင် ချိပ်လုံချည်အဖြူနှင့် အကျီအဖြူကို မြသူဇာ က
 ဝတ်ဆင်ထားသည်ပဲ။ ပခုံးပေါ်သို့ ကနွဲ့ကလျှ ဝဲကျနေ
 သောဆံပင်က သူ့အလှကို ပိုမိုတည်ငြိမ်သွားစေသလိုပင်။ သူ့
 မျက်နှာဝင်းဝင်းမွတ်မွတ်ကလေးက မျက်တောင်ထူထူ နှာတံ
 ပေါ်ပေါ်ကြောင့် ပို၍ ကျက်သရေရှိနေပြီ ထင်ပြန်၏။ ဟိုးအရင်

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

က ကင်းတင်းတွေမှာ ကျောင်းကော်ရစ်တာတွေမှာ ဖြတ်သွား
ဖြတ်လာ အမှတ်တမဲ့တွေ့ မိနေသည့် မြသူဇာ၏ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့်
လုံးလုံးမတူတော့ပါလား။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တီရှုပ်၊ စပိုရှုပ်တွေ၊
ယောက်ျားရှုပ်အကျီတွေနှင့်သာ အများအားဖြင့် သူ မြင်ဖူး၊
တွေ့ဖူးတာ ပြန်သတိရနေပြန်၏။

မြသူဇာက အတီးပိုဒ်ဝင်နေသော စန္ဒရားဆရာဆီ
ကိုလှမ်းကြည့်နေတာ သူမြင်သည်။

တကယ်တော့ မြသူဇာ ဆိုသမျှကို လေ့ကျင့်စဉ်က လိုပင်
သူဝင်တီးပေးလိုက်ချင်စမ်းပါတီ။ တကယ်ပြိုင်ပွဲ အတွက် ပွဲပိုလှ
ပစေရန် အပြင်မှ စန္ဒရားဆရာတစ်ဦးကို သူတို့ အနုပညာအသင်း
မှငှားဖြစ်ခဲ့သည်။ ဝါရင့် စန္ဒရား ဆရာနှင့် သီဆိုနေရပြီဆိုတော့
မြသူဇာအတွက်တော့ ပိုလို့ အဆင်ပြေ နေပြီထင်ရသည်။

ခန်းမတစ်ခုလုံးမှာ ထိုင်ခုံ အလွတ်မရှိအောင်
ကျောင်းသားကျောင်းသူများ၊ ပြင်ပမှဖိတ်ကြားထားသော
ပရိသတ်များနှင့်ပြည့်နေသည်။ ဘေးနေရာလွတ်တွေမှာ လည်း
ရပ်ကြည့်နေသူများ ပြည့်နေသည့်အပြင် ခန်းမအပြင် ဘက်
ကော်ရစ်တာတစ်လျှောက်မှာလည်း ခြေချစရာနေရာ ပင်မရှိ
အောင် လူပြည့်နေတာတွေ့၏။

သီချင်းဆုံးသွားတော့ ကျောင်းသားကျောင်းသူ များက
လက်ခုပ်သံဆူညံသွားတော့သည်။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

“ ကျော်ခေါင် ”

လက်ခုပ်သံတွေမဆုံးခင်မှာပင် သူ့နားနားကပ်ပြီး
ခေါ်လိုက်သံကြားရ၏။ ရုတ်တရက်လှည့်အကြည့်မှာ သူ့ဘေးနား
ရပ်ပြီးနေသည့် ခင်ထားညိုကိုတွေ့ရသည်။ ဘယ်အချိန်က
ခင်ထားညို သူ့နံဘေးနားလာရပ်နေသည် မသိလိုက်။ အသေ
အချာကြည့်လိုက်တော့ ခင်ထားညို၏ မျက်နှာက ထိန်းလို့မရ
အောင်ပျက်နေတာသူသတိထားဖြစ် တော့သည်။ မျက်လုံးမှာ
မျက်ရည်ဥတို့က ဝေဝဲနေလေပြီ။

စောစောက သူ့အလှည့်ပြိုင်ပွဲဝင်သီဆိုအပြီးမှာ
ကြွရောက်လာသည့်ညီညီများနှင့် ပါမောက္ခချုပ်နှင့် ဆရာ
ဆရာမများကို ညှော်ခံကျွေးမွေးသည့်အဖွဲ့မှာပါသည်မို့ ခင်ထားညို
ပျောက်သွားသည်။ ဘယ်အချိန်က စင်ဘေး သူ့ရပ်နေသည့်နေရာ
ကို ရောက်နေသည်ကို သူသတိမထား မိခဲ့။

စောစောကပင် သူ့ဆံပင်ရှည်ကြီး တဝဲဝဲနှင့် တိမ်ပလီ
နွေနှောင်းကို မှင်မောင်းအပြည့် ခင်ထားညိုသီဆိုသွားခဲ့သည်။
ပွဲမစခင်က ရှင်လဲန်းတက်ကြွနေခဲ့သည့် သူ့မျက်နှာသည်
အခုတော့ညှိုးရော် နွမ်းလျလို့နေပါရော့လား။

“ ငါမရတော့ပါဘူး ကျော်ခေါင်ရယ် ”

စင်ပေါ်မှဆင်းလာသည့် မြသူဇာဆီ သူ အကြည့်
ရောက်ခိုက်မှာပင် ငိုသံဝဲ၍ပြောလိုက်သည့် ခင်ထားညိုအသံက

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

နားထဲဝင်ရောက်လာပြန်သည်။ ခင်ထားညိုခေါင်းအင်္ကျီမှာ မျက်ရည်တစ်စက် ဝဲကျသွားတာ မသိမသာ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် တို့တာသူမြင်ပြီး ခင်ထားညိုကိုသနားသွားသည်။

“ ဆု မရတာပဲဟာ . . . နှင်ကလဲ ”

သူ နှစ်သိမ့်စကားဆိုလိုက်စဉ်မှာ ခင်ထားညို ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

မကြာခင်မှာ ဆု တွေကြေညာတော့လည်း ထင်ထား သည်အတိုင်းပင် မြဲသူဇာ ပထမရသွားတော့၏။

ခင်ထားညိုကတော့ နှစ်တိုင်းနှယ် ဘာဆုမှမချိတ်။

ပွဲပြီးသွားတော့ နှစ်တိုင်းလိုပင် ကင်းတင်းမှာ သူတို့ ပြန်ဆုံကြသည်။ ခင်ထားညိုကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေက အခုထိ ဝိုင်းဝန်းနှစ်သိမ့်နေရတုန်းပင်။ ဘယ်နေရာသွားပြီး အားပါးတရ ငိုထားလိုက်သည်မသိ။ မျက်လုံးတွေနီရဲပြီး မျက်နှာမှာလည်း မျက်ရည်စတွေမခြောက်ချင်သေး။ ကလေးတစ်ဦးနှယ် ခင်ထားညိုကြည့်ရင်း သူ ရယ်ချင်နေ ပြန်သည်။

ပြိုင်ပွဲပြီးစမို့ ကင်းတင်းရှေ့တွေမှာ ဖြတ်သွားဖြတ် လာနှင့် လူစည်ကားလှသည်။ ပြိုင်ပွဲဆုရပြီး ဆုတံဆိပ်တွေ လည်မှာဆွဲကာပြုံးပျော်နေသူများကိုလည်းလှမ်းမြင်ရပြန်၏။

“ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ထား ရာ၊ နှင်ကညွှန်လို့မှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ကိုက တော်နေတာ ဟ ”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

“ အဟုတ်ပဲ ထား၊ အရင်နှစ်တွေက ဘာလို့ဝင် မပြိုင်တာလဲမသိဘူး ”

မြမြဦးတို့က ခင်ထားညိုကို နှစ်သိမ့်စကားဆိုရင်း မြဲသူဇာကို ချီးကျူးနေကြပြန်၏။ ခင်ထားညိုကတော့ သူ့မျက်နှာကမျက်ရည်စကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်တို့နေဆဲ။

“ ဒီလိုပါပဲဟာ၊ ကိုယ်ကဘယ်လောက်ပဲတော်တော် ကိုယ့်ထက်တော်တဲ့သူနဲ့တွေ့တော့ အရှုံးပေးရတာပဲ။ ဒါ ပြိုင်ပွဲထုံးစံပဲလေ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့ မလဲ။ နောက်နှစ်ကျ သူမပြိုင်ဖို့ နှင့်အတွက် ငါ သွားတောင်း ပန်ပေးမယ်။ ဟုတ်လား ထား ”

“ ကျော်ခေါင်နော် ငါ ကောက်ပေါက်လိုက်မို့ယ် ”

သူ့ကိုစတော့ ခင်ထားညိုက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် လုံးကိုကောက်ကိုင်ရင်းချိန်ကာ ပြောသည်။ အားလုံးရယ်ကြ ၏။

“ ငါတို့ထက် တစ်တန်းကြီးတယ်၊ ကင်မီကယ်ကဟ ”

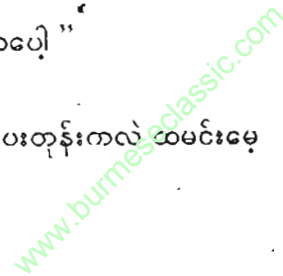
“ နှင်ဘယ်လိုသိသလဲ ”

လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးကို ပြန်ချရင်း ခတ်ဆတ် ဆတ်မေးလိုက်၏။

“ သူ စိတ်ဝင်စားနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ ”

မြမြဦးက ဝင်ပြောသည်။

“ ကြည့်ပါလား သီချင်းတိုက်ပေးတုန်းကလဲ ထမင်းမေ့ ”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

ဟင်းမေ့ "

ဟု မြမြဦးဆက်ပြောသည်။

"ကျော်ခေါင်နော် "

အံ့ကိုကြိတ်ရင်း ခင်ထားညို သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

"ပြိုင်ပွဲစာရင်းမှာ ငါကြည့်လိုက်လို့ သိတာပါဟာ"

ဟု သူရယ်ကျဲကျဲ ပြောလိုက်မိသည်။

"ကဲ . . . ကဲ မြန်မြန်စားကြသောက်ကြ၊ အသင်းခန်းမှာပစ္စည်းပစ္စယတွေ သိမ်းဖို့ ဆည်းဖို့ တာဝန်တွေကျန် သေးတယ် "

ဟု မြမြဦးကလောသည်။

"ဟုတ်တယ် ပစ္စည်းပစ္စယတွေ သိမ်းတဲ ဆည်းတဲ နေရာမှာ စနစ်တကျရှိတာ၊ စည်းကမ်းတကျရှိတာဟာ ပြိုင် ရင်တော့ ထား ကိုမိမယ့်သူတစ်ယောက်မှရှိမှာ မဟုတ်ဘူး "

ဟု သူ ဝင်နောက်မိပြန်သည်။

"ကျော်ခေါင်နော် ငါ့ကိုမစပါနဲ့ ပြောနေ . . . ငါတကယ် စိတ်ဆိုးလာပြီ "

ခင်ထားညိုအသံက မာဆတ်နေပြန်၏။

ခင်ထားညိုက စည်းကမ်းကြီးတာ အရှက်အကြောက်

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

ကြီးတတ်တာ သိုသိုသိပ်သိပ်နိုင်လွန်းတာ သူ့အသိ ဆုံးပင်။

" မစပါနဲ့တော့ ကျော်ခေါင်ရာ ငါတောင်းမန်ပါ တယ်၊ တကယ်ငိုချလိုက်တော့မှာ၊ စောစောက အငိုတိတ်အောင်တောင် မနည်းဝိုင်းချော့ထား ရတာ "

ဟု သန်းဝေက ဝင်ပြီးဆိုသည်။

သည်သုံးလေးရက်တော့ သူတို့ ခင်ထားညိုကိုဝိုင်းစဖြစ်ဦးမှာသေချာသည်။ နှစ်တိုင်းလည်းသည်လိုစနေကျပင်။ သန်းဝေက ပိုက်ဆံရှင်းပြီးလို့ ဆိုင်မှထွက်ဖို့ သူတို့ အားလုံး ထရပ်လိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသည့် သုံးလေးယောက်ကို ရုတ်တရက်မြင်၏။ ယည်ပင်းမှာ ရွှေတံဆိပ်ကလေးထစိုင်းဝင်း ဆွဲလျက်ဝင်လာသူ မြသူငါ့ဆီ သူ့အကြည့်ရောက်သည်။ မြသူငါ့နှင့်အတူ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၊ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ပါလာ၏။ မြသူငါ့က သူ့ကိုပြုံးပြတော့ သူ ရင်ခန့်ရင်း ဖြန်ပြုံးပြဖို့ သတိရလိုက်သည်။ မြသူငါ့ဆီသို့ သူဦးတည် သွားစဉ်မှာပင် ခင်ထားညိုတို့ အုပ်စုက ဆိုင်ထဲမှ ထွက်၏။ စားပွဲမှာဝင်ထိုင်နေစဉ် မြသူငါ့တို့ စားပွဲဘေးသူရောက်သွားသည်။

" သိပ်ကောင်းတာပဲ မြသူငါ့၊ ကွန်ဂရက်ကျလေး ရှင်းဗျာ "

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ချီးကျူးစကားကို သူ ဆိုလိုက်၏။

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

ခပ်ပြုံးပြုံးပြန်ပြောသံကိုနားထောင်ရင်း အကြည့် ဆုံဖြစ် ပြန်သည်။ ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်ရတာ ဘာကြောင့်ဟု သူ နားမလည်ချင်ပြန်။

“ ကျွန်တော့်နာမည် ကျော်ခေါင်စိုးပါ။ သဒ္ဓိယီးယား မကွင်နီကယ်ကပါ။ နောက်လဲမှတ်ထားပါ မြသူလာ ”

သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်စကားဆိုမိပြီးတော့မှ မလုံ မလဲဖြစ် ချင်ပြန်သည်။ သန်းဝေတို့ ခင်ထားညိုတို့ကြားလျှင် ဘယ်လောက် သူ့ကိုအပြစ်တင်မည်မသိ။

“ ကျွန်မသိပါတယ် . . . ကိုကျော်ခေါင်စိုး၊ ကိုကျော်ခေါင်စိုး သီချင်းတိုက်ပေးတာ မများ ပေမယ့် အဲဒီ ကျေးဇူးကြောင့်ကျွန်မဆုရတာပါကိုယ့်ကိုသီချင်း တိုက်ပေးတဲ့စန္ဒရားဆရာကိုတော့ဘယ်သူဆိုတာကျွန်မ သိအောင်လုပ် ထားရတာပေါ့ ”

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးပြောနေပြန်သည်။

“ တစ်ခုခုစားပါဦးလား ”

“ ရပါတယ် မြသူလာ - ကျွန်တော်တို့ အသင်းမှာ ရှင်းစရာ တွေ၊ သိမ်းစရာတွေရှိနေသေးလို့ ”

“ ကျွန်မက အသင်းအဖွဲ့တွေ ဘာတွေမဝင်ချင်လို့ ”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

မဝင်မိတာ၊ အနုပညာတော့စိတ်ဝင်စားပါတယ် ”

“ မဝင်လဲ နောက် အသင်းခန်းကို လာလည်ရင် ရပါတယ် ကျွန်တော်ရှိနေတတ်တယ် ”

“ ကျေးဇူးပါပဲ ”

“ သွားခွင့်ပြုပါဦး ”

အားလုံးကိုပြုံးပြန့်တစ်ဆက်ပြီး သူ ထွက်လာခဲ့၏။

ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုပါလာသလိုခံစားရပြန်သည်။

နောက်ခိုင်းချန်ထားခဲ့ပါလျက် မြသူလာ၏ မျက်နှာက ဘယ် အတွက် အမြင်မှာပေါ်နေရပြန်သည်မသိ။

သူ့ အကြည့်က နှလုံးသားကိုထွင်းဖောက်သွားသလို ထင်မိပြန်သည်ပဲ။

(၅)

ရုံးဆင်းတော့ ရေမိုးချိုးပြီး စာဖတ်နေမိသည်။ စာဖတ်ရင်းဖြင့် အတွေးမှာ မြသူလာနှင့် သူ့စပြီးရင်းနှီးခဲ့တာ တွေ အင်တူးရောက်တော့ စာအုပ်ကိုဘေးမှာ မှောက်ထားမိ ပြန်၏။ ခဏအကြာမှာ ညီမလေးကထမင်းစားဖို့ ခေါ်သဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ပြန်ရောက်မှ သားနဲ့ တစ်ခါမှမတွေ့ရသေးဘူး ပြောတယ်။ မနေ့က ညနေ သူ့ထိုင်စောင့်နေတာ တော်တော် ကြာတယ်ကွယ်။”

ထမင်းစိုင်းမှာမေမေက မြသူလာအကြောင်း စကားစပြန်သည်။ အရင်ကပင် အိမ်ကိုဝင်ထွက်နေခဲ့သူမို့ မြသူလာက

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ ၏

တစ်အိမ်လုံးနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသည်လေ။

“မမ မြသူငှာက ပိုတောင်ချောလာသေးတယ် ကိုကိုရဲ့”

သူ့ဘေးမှာရှိသော ညီမငယ်က ဟင်းလှမ်းခပ်ပေး ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဟင်းချိုကိုသောက်မည်ဟု လှမ်းခပ်ရင်းက မသောက် ဖြစ်ဘဲ ထမင်းပေါ်မှာဆမ်းလိုက် မိပြန်၏။

ဘာမှတော့ ပြန်မပြောလိုက်မိ။

မြသူငှာကိုသူသတိရနေရင်းထာကိုအားတောင့် အားနာ ဖြစ်နေပြန်သည်။ တကယ်ဆို မြသူငှာနှင့် သူက ဘာမှ ဆိုင်တော့ သည်မဟုတ်။ မြသူငှာနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည် အတွေးစတို သူ့ အတွေးမှာ ဝင်ရောက်လာစရာ မလိုတော့ သည့်အချိန်။

ဘာကြောင့် မြသူငှာနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သမျှကို သူ မေ့မ ရနိုင်ခဲ့ပြန်တာလဲ။

ထမင်းဝိုင်းမှ ထလာတော့လည်း စာဆက်ဖတ်ဦး မည်ဟု မေ့မေ့ကို ပြောကာ သူ အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့မိပြန်သည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ရင်း စီးကရက် တစ်လိပ် ကိုဖွား၏။

မီးခိုးငွေ့တွေကြားမှာ မြသူငှာနှင့် ဆက်နွယ်ခဲ့သော အဖြစ်တို့က ဝေဝဲပေါ်လာပြန်ပါရောလား။

(၆)

“မြသူငှာက စံရိုပြန်မှ အပြင်ဆောင်မှာနေတာ ဖို့နော်”

မြသူငှာတို့ ကင်းတင်းမှအထွက်မှာ သန်းဝေနှင့် အတူ ကင်းတင်းဆင်းလာခဲ့သော သူ မြသူငှာကို လှမ်းမြင် သည်။ မြသူငှာ ရှေ့မှာ သူရပ်ရင်း သူ့ကို ပြုံးပြန့်တစ်ဆက်နေ သည့် မြသူငှာကို ထူးမေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် - ကိုကျော်ခေါင်စိုး ဘယ်လိုသိနေလဲ”

စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ အပြင်ဆောင်နေသည့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားအများစုမှာ ကြိုကုန်းတစ်ဝိုက်က အဆောင် တွေမှာ သာ အနေများသည်။ ထူးထူးခြားခြား စံရိပ်ငြိမ်မှာ လာငှားနေ သည့်သူ့ အဆောင်ကိုသိတော့ မြသူငှာ အံ့ဩ ဟန်ပြသည်။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

သူ့ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဘာမှတော့ ပြန်မဖြေမိ။

“ ကျွန်တော် အဲဒီ အဆောင်ကို သိတယ် မြသူလာ ၊
လာလည်လို့ ရော ရမလားဟင် ”

သူ့ အရဲစွန့် ပြီးမေးလိုက်မိသည်။

“ အင်း . . . ရပါတယ် ”

အားတုံအားနာပြန်ဖြေသည့်စကားဟု နားလည် ရင်း
သိပ်မကျေနပ်မိ။

“ သွားတော့မယ်နော် ”

ဟု နှုတ်ဆက်ရင်း မြသူလာ ခြေလှမ်းပြင်သည်။ သူ
ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အကြည့်ကိုဝေလိုက်တော့ သန်းဝေက ဆိုင်ထဲက
စားပွဲတစ်လုံးမှာထိုင်ပြီး ထမင်းကြော်မှာနေတာ မြင်၏။

မြသူလာ သူ့ ကိုကျောခိုင်းထွက် သွားသည် အထိ သူ
မြသူလာ၏ နောက်ကျောကိုငေးနေမိဆဲ။

“ ဪ . . . မေးမလို့ မေ့နေလို့ ”

ခြေတစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းလှမ်းပြီးမှ မြသူလာ နောက်ပြန်
လှည့်ရင်း သူ့ ကိုပြုံးကြည့်ကာပြောသည်။ ဆိုင်ထဲဝင်တော့မည်
ပြင်ခိုက် မြသူလာ၏ အသံကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့ကာ အကြည့်ဆုံပြန်
ပြန်၏။

“ မေး . . . မြသူလာ ဘာလဲ ”

မြသူလာ သူ့ အနားအထိ ပြန်ရောက်လာရင်း မျက်နှာ

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

ချင်းဆိုင်သည်။

“ ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲပြောလေ မြသူလာ ”

ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပြီဆိုသောအသံဖြင့် သူ့လိပ်
ပြာမလုံချင်။ မြသူလာက ချက်ချင်းမပြောသေးဘဲ သူ့ကို လှပစွာ
ပြုံးရင်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ ကိုကျော်ခေါင်စိုး ပတ္တလားရောတီးတတ်သလား ဟင် ”

ဟု မေးလိုက်၏။ သူ့မျှော်လင့်မထားသည့် အမေးမို့
ရုတ်တရက်တော့ အံ့ဩသွားမိသေးသည်။

“ အင်း . . . နည်းနည်းပါးပါးတော့ရပါတယ်။ စနွရား
လိပ်ပေါ့ ”

အမှန်တော့ ပတ္တလားရော၊ စနွရားပါ၊ နို့ငယ်စဉ်
ကတည်းက ဆရာနှင့် စနစ်တကျသင်ကြားခဲ့ပြီး ကျွမ်းကျင် စွာ တီး
ခတ်နိုင်ရန် ဝါသနာကြီးစွာ လေ့ကျင့်ခဲ့ဖူးသည်ပဲ။

“ ဟာ . . . စနွရားလိုတီးတတ်မှတော့ ဘယ်နည်းနည်း
ပါးပါးဟုတ်ပါ့မလဲ ”

ဟု မြသူလာက ရယ်ပြော ပြောသည်။

“ ကျွန်တော်ဘာကူညီရမလဲ ပြောလေ မြသူလာ ဘယ်ပွဲ
လိုက်တီးပေးရမလဲ ”

တကယ်တော့ မွေးနေ့ပွဲ၊ ဘာပွဲပွဲအတော်များများ ပင်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

သူ့လိုက်တီးပေးနေကျမို့ ကူညီချင်အားကြီးပြီးမေး လိုက်မိ ပြန်၏။ မြသူဇာက ပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းပြသည်။

“မဟုတ်ဘူး ကိုကျော်ခေါင်စိုး သူ့ဇာ သင်ချင်တာပါ။”

“သူ့ဇာကို ပတ္တလားသင်ပေးလို့ရမလား ဟင်။”

သူ့ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားမိသောစကားမို့ အံ့ဩစိတ်ဖြစ်မိသည်။ အံ့ဩစိတ်နှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူး ကျေနပ်စိတ်က ဝင်လာပြန်၏။

“ဟာ . . . ရတာပေါ့ မြသူဇာ၊ ကျွန်တော် တတ်သလောက်တော့ သင်ပေးမှာပေါ့။”

“ကျွန်မက အနုပညာအသင်းဝင်မဟုတ်ဘဲ အသင်း ခန်းမှာ လာသင်ရင်ကော ရလားဟင်။”

“ရတယ် . . . မြသူဇာ၊ ပတ္တလားသင်တန်း စာရင်းထဲမှာ လျှောက်လွှာဖြည့်ပြီး ကျွန်တော် ထည့် ပေးမယ်။ မြသူဇာ သင်ဖြစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။”

“ဒါဆို ကျေးဇူး ကျွန်မ တကယ်သင်မှာပါ။ မနက်ဖြန် ညနေ အသင်းခန်းကို ကျွန်မလာခဲ ပါ့မယ်။ ကိုကျော်ခေါင်စိုး ရှိနေမလား။”

သူပြုံးသည်။ ပြီးမှ . . .

“ကျွန်တော်က စာသင်ချိန်ကလွဲရင် အသင်းခန်း မှာပဲ အချိန်ကုန်တာပါ။ စန္ဒရားရော၊ ပတ္တလား သင်တန်းပါ။”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

သင်တန်းဆရာလဲ ကျွန်တော်ပဲလေ - ”

“ဪ”

မြသူဇာပြုံးရင်းကြည့်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်မသွားမယ်နော်”

အကြည့်ဆုံရင်း သူ့ခေါင်းအညိတ်မှာ သူ့ရှေ့မှ ထွက်သွား သည်။

မနက်ဖြန်ညနေကိုတွေးရင်း ရင်တွင်းမှာ ကြည်နူးမှု ဖြင့်လှုပ်ခတ်နေမိတာ ဘာသာအသိဆုံးပင်။

“မင်းတို့ကလဲ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ကြနေတာပဲ၊ စကားလက်ဆုံကျနေလိုက်ကြတာ။”

စားပွဲနားရောက်လာသည်သူ့ကို သန်းဝေပြောသည်။

သူ့အတွေးနှင့်သူမို့ သန်းဝေကို ဘာမှပြန်မပြောမိဘဲ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်မှ ခွက်တလေး ထဲမှာ ထိုးစိုက်ထားသည့် တူတစ်စုံကိုလှမ်းယူလိုက်၏။ တူတစ်ချောင်း စိုက်ကိုင်ရင်း စားပွဲကို သူက ဒရမ်တီးသလို ခေါက်နေလိုက်တော့ မင်းရူးသွားပြီလားကျော်ခေါင်ဟု သန်းဝေက မေးရင်း နားမလည်သလိုကြည့်နေပြန်သည်။

အပျော်တို့က ထိန်းချုပ်နိုင်မှုကို ဖဲ့ခြေလေပြီလား။

★ ★ ★

(၅)

မျက်လွှာကိုပိတ်အကြည့်မှာ ရင်ထဲက ယောက်ယက်ခတ်
သည်။ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိပြီဟုထင်ခဲ့သော ရင်သည် အတိုင်းမသိ
တုန်လှုပ်ရပြန်၏။ သူ့လာဟုနှုတ်မှ ထွက်သွားသော်လည်း တိုးလျှ
လွန်း၍ ကြားလိုက်နိုင်မည်ဟု မထင်။ လှမ်း၍ပြုံးပြလိုက်စဉ်မှာပင်
နေရာမှ သူထရပ်မိ ပြီးဖြစ်နေသည်။ ဘေးမှ သန်းဝေစားပွဲကို
မျက်စိအဝှေ့မှာ သန်းဝေကိုမတွေ့ရ။ တော်သေးတာမဲ့ဟုတွေး
မိစဉ်မှာပင် သူ့စားပွဲအနီးသို့ မြသူလာရောက်လာသည်။

“တွေ့မှတွေ့ ပါ့မလားလို့”

ဟုပြုံးရင်း မြသူလာက ပြောသည်။

ရှေ့မှာရှိနေသောဖိုင်ကို စားပွဲထောင့်စွန်းသို့ အကြောင်း

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

မဲ့သက်သက် ရွှေထားလိုက်မိပြန်၏ ။

“ သူ့ဇာတိစွဲရှိလို့လား၊ လာလေ . . . လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ရအောင် ”

ဝိုင်းကြည့်နေသည့် မျက်လုံးပေါင်းများစွာမှ လွတ်မြောက် စေရန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားဖို့ စိတ်ကူးရ သည်။

“ ဘာလဲ . . . သူ့ဇာတိ ထိုင်ခွင့်တောင် မပေးနိုင် တော့ဘူးလား ”

“ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်လဲ လက်ဘက်ရည်မသောက် ရသေးလို့ပါ ”

“ အင်း . . . ကောင်းသားပဲလေ . . . ”

သူ့ဇာတိမှ သူ့လှမ်းထွက်လိုက်သည်။ လှေကား ရှိသော ထောင့်စွန်းဆီရောက်အောင် လျှောက်ရသောခြေ အစုံသည် လေးလံလွန်းလှ၏။ လှေကားအဆင်းမှာ သူ့ဇာတိ သူ့ကိုမိအောင် လျှောက်ရင်း ဘေးချင်းယှဉ်၍ ဆင်းသည်။

“ နည်းနည်းဝလာတယ်နော် ”

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သော ကိုယ်သင်းနဲ့ပါသည် အမွှေး နံ့သာကိုသတိထားလိုက်မိပြန်သည်။

“ စိတ်ချမ်းသာလို့ထင်ပါတယ် ”

ပြောပြီး မြသူဇာကို ဘာကြောင့် ငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည် မသိ။ မြသူဇာက သူ့ စကားအဓိပ္ပါယ်ကို ဘယ်သို့ ကောက် သည်ဟု

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

မတွေးတတ်၊ ခေါင်းငုံ့ သွားသည်။

“ ဟော ”

ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲအသံမြည်သည်။

“ လာကွာ သန်းဝေ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လိုက်ခဲ့ပါ လား ”

တက်လာသည့်သန်းဝေကို ဘွားခနဲ အတွေ့မှာ အနေရ ခက်သွားသည်။ မျက်နှာကို ကပျာကယာပြင်ရင်း လက်ဖက် ရည်ဆိုင်လိုက်ဖို့ ခေါ်မိပြန်၏။

“ မြသူဇာ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ ”

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ သန်းဝေက မြသူဇာကို ကြည့်ရင်း မေး သည်။

“ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ ကိုသန်းဝေ ”

“ လာကွာ လိုက်ခဲ့ပါ ”

သန်းဝေပခုံးပေါ် ကိုလက်တင်ရင်း သူ့ထပ်ခေါ် သည်။

“ သွားကွာ၊ မလိုက်တော့ဘူး၊ ငါအခုပဲသောက်ပြီး ပြန်လာတာ၊ နောက်ပြီး အလုပ်လဲရှိနေသေး တယ်၊ သွားမယ် မြသူဇာ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ဟု မြသူဇာကပြောရင်း ခေါင်းညိတ်ပြန်၏။ ပြီးတော့ သန်းဝေရုံးပေါ်သို့ ဆက်တက်သွားသည်။

အောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ အင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

“ ကိုသန်းဝေတို့က သူ့တို့ကို ကျေနပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး နော် . . . ”

ရုံးရှေ့ အရောက်မှာ သူ့ဇာတိပြောသည်။ တစ်စုံ တစ်ရာ ပြန်ပြောမည်ဟု သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်မိ သော်လည်း ဘာမှ မပြော ဖြစ်လိုက် ။

“ သူ့တို့မှာကားပါတယ်၊ ဘယ်သွားကြမလဲ သူ့တို့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်၊ ပြီးတော့ . . . ”

“ ကိုယ်မအားဘူးသူ့ဇာတိ ဟု နှုတ်ကထွက်သွားသည်။

အသံကမာဆတ်ဆတ် နေမည်လားမသိ ။ သူ့ဇာတိ သူ့ မျက်နှာဆီမော့ကြည့်လာသည်။

“ သူ့တို့ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုတော့ ဆက်ဆံ သင့်ပါတယ်ကွယ် . . . ”

အသံက တိုးညှင်းလွန်းသည်။

“ ဘယ်လဲဗျ ” မျက်နှာချင်းဆိုင်မှလာသည့် ကိုစာမြင့်က သူ့ကိုလှမ်း ချီနှုတ်ဆက်ပြန်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ အသိတွေက တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်တွေ့နေ တော့မှာပဲဟု တွေးမိပြန်သည်။

“ သွားလေ . . . သူ့ဇာ ကြိုက်တဲ့ နေရာမှာသွား ပါ ”

အောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ အင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

ပြောရင်းရပ်ထားလိုက်သည့် သူ့ဇာ၏ ကားဆီသို့ လျှောက်သွားဖြစ်သည်။ ကားခေါင်းကို ကြွေပတ်၍ သွားပြီး တံခါး ဖွင့်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူ့ရုပ်နေရာဘက်မှ တံခါးကိုဖွင့် ပေးလိုက်စဉ် ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ကားမှနှုတ်ခါးကိုသူဖွင့်ပြီးချိန်မှာ ကားဘီးစလိမ့် သည်။ အကြည့်ကို ရှေ့တူရုံမှာထားလိုက်၏။

ကားရှေ့မှာ ချိတ်ထားသည့်မိန်းမလှ အရုပ်ကလေး သည် ယခင်ကအရုပ်ကလေးမဟုတ်တော့ပါလားဟုသတိထားလိုက်မိသည်။

ကားမောင်းရင်းသူ့ ကိုတစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ စကား မဆိုဘဲ သူ့ဇာက သက်ပြင်းချ၏။

သက်ပြင်းချသံကို ကျယ်လောင်စွာကြားရစဉ်၌ ရင်သည့် နှင့်ခနဲမြစ်ရပြန်၏။ အတွေးတို့က ဟိုးရှေးရှေးက အဖြစ်တွေဆီ ပြန်ရောက်သွားပြန်ပြီကော . . .

(၈)

အလှပဆုံးညနေခင်းကလေးများသည် သူတွယ်မက်
ကျင်လည်ခဲ့ရာ အနုပညာအသင်း အခန်းကလေး၌ ရှိနေနိုင်
လိမ့်မည်ဟု သူတယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့မိ။ အခန်းကလေး သည်
မြသူဇာ ရောက်လာကတည်းက ပို၍ လှပတွယ်မက် စရာကောင်း
နေသည်ဟု သူထင်ခဲ့ပြန်သည်ပဲ။

ပတ္တလားရွက်ကလေးတွေပေါ်မှာ လှုပ်ရှားနေသည့်
ချစ်စရာ လှပသော လက်ချောင်းကလေးများကို သူ ငေးစိုက်
ကြည့်နေမိပြန်၏။

“ . . . သီတာ x x မြသား . . ကြာ . . ကြာ . . ကြာ
. . ငါးပါး . . ကမ်းနား . . ကမ်းနား . . ဝန်းကျင်

အောင်စိန်ဝင်း (ပုစီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ န

... ငွေသဲပြင် ... လေတည့်မှ ... ပျော်တည့် ပျော်ချင်ဖွယ် ... "

ပတ္တလားသံ သီးချင်သံကြောင့် သူ့အာရုံ၌ လှပသော ရေကန်ကြီးကို မြင်လာသလို။ ကြာမျိုးငါးပါး၏ ရနံ့က သင်းယုံကြိုင်လှိုင်လာသလို။

" မြစ်တွေ... မြစ်တွေ... စင်ရော်... မြူးတည့်... မြူးစံပျော်... "

ပတ္တလားသံ ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်။

မြသူလာက လက်မှ ပတ္တလားလတ်ခတ်ကလေး များကို စိတ်ပျက် လက်ပျက် လွတ်ချလိုက်၏။

" သူ့လာ... ဒီနေရာရောက်ရင် အမြဲမှားနေတယ် သင့်လိုဖြစ်ပါဦးမလား ကိုကျော်ခေါင်စိုးရယ် "

ဟု ညည်းညည်းညူညူပြောလိုက်ပြန်သည်။

" ဟာ ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ "

သူကပျာပျာသလဲ ပြန်ပြောလိုက်မိပြန်၏။ မြသူလာ စိတ်ပျက်ပြီး ဆက်မသင်တော့မှာ သူ့အကြောက်အဆုံးပင်။

" သင်ခါစဆို ဒီလိုချည်းပါပဲ မြသူလာရယ်။ မြသူလာ က အများကြီးတော်ပါသေးတယ်။ စိတ်မပျက်ပါ နဲ့ ဗျာ ဖြည်းဖြည်းချင်း သင်ရင် ဘာလို့ မတတ် ရမှာလဲ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိတာပဲဟာ "

အောင်စိန်ဝင်း (ပုစီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ န

မြသူလာထံမှ သက်ပြင်းချသံကို သူ့ကြားရပြန်သည်။

မြသူလာ၏ ဖြူနုသောနဖူးမှာ စီနေသည့် ချွေးဥကလေး တွေက သူ့အကြည့် ရောက်နေမိပြန်သည်။

" မြသူလာမှာ ဝမ်းတွင်းစည်းလဲရှိနေတာပဲဗျာ စိတ် မပျက် ပါနဲ့။ သီချင်းဆိုတာတောင် ပထမ ရထားသေးတာပဲ "

သူ့အားပေးစကားဆိုပြန်သည်။

" ကျွန်မ ကိုကျော်ခေါင်စိုးကို အရမ်းအားနာလာ ပြီ။

ကျွန်မအတွက် ညနေတိုင်း အချိန်ပေးနေရ တာ "

ခပ်ထား ညှိတို့၊ မြမြတို့ဦးတို့ သန်းဝေတို့က သူ့ကို မစောင့် တော့ဘဲ ကင်းတင်းသို့ ကြွပြီ။ သူ့ကသာ မြသူလာကို စောင့်ရင်း အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့ရစမြဲ။

" ကျွန်တော်ကို ဘာမှ အားနာစရာမရှိဘူး မြသူလာ အရင်တုန်းကလဲ ကျွန်တော် ဒီလိုနေနေခဲ့တာပဲ။ အခု မှသာ။ စန္ဒရားရော၊ ပတ္တလားပါ သင်တန်း တက်မယ့် သူ မရှိသေးလို့ပါ "

တည်ငြိမ်သည့်မျက်နှာပေါ်မှ ရုတ်တရက်ဖြတ်ပြေး သွားသည်ထင်ရသော အရိပ်ကလေးတစ်ခုကို သူက ခဲခဲ ယဉ်းယဉ်း ဖမ်းလိုက်နိုင်ပြီထင်၏။ မြသူလာ၏ မျက်နှာ ပေါ်မှာ ကျေနပ်ရိပ် သူတွေ့ပြီပဲ တွေးကာ ကြည့်နူးနေမိပြန် သည်ပဲ။

" ကဲ... ကျွန်မပြန်မယ် ကိုကျော်ခေါင်စိုး "

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) နှင့် အင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ နှင့်

နာရီကို ကြည့်ရင်း ထရပ်သည်။ လွယ်အိတ်ထားသည့် နေရာသွားပြီး လွယ်အိတ်ကို ယူ၏။

“ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ ”

“ ရတယ် ကိုကျော်ခေါင်စိုး ”

ပြောပြီးထုံးစံအတိုင်းပင် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသူ ငါ့ နောက်ကျောကို ဝေးကြည့်နေမိပြန်၏။ နောက်နေ့ညနေမှ ပြန်တွေ့ရတော့မှာပါလားဟုကုန်ဆုံးသွားသည့်ညနေကိုတမ်းမတ် နှမြောနေမိပြန်သေးသည်။

“ ကိုကျော်ခေါင်စိုး ”

သူ့ကျောပေးလိုက်စဉ် နောက်မှ ခေါ်သံကြောင့် ရုတ်တရက်လှည့်ကြည့်မိပြန်၏။ အခန်းဝပြန်ရောက်လာသည့် မြသူလာကိုတွေ့တော့ အံ့ဩပြန်သည်။

“ ဘာကျန်ခဲ့လို့လဲ မြသူလာ ”

“ ဟင့်အင်း . . မကျန်ခဲ့ဘူး ”

သူ . . . မြသူလာ မျက်နှာကို နားမလည်သလို စူးစိုက်ကြည့် နေမိဆဲ။

“ မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်မကျောင်းမတက်ဘူး ကိုကျော်ခေါင်စိုး ”

“ ဒါဆို ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) နှင့် အင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ နှင့်

ညနေသင်တန်းမလာတော့မှတော့ပူရင်း နှုတ်က ထွက်သည်။

“ ကျွန်မ ပတ္တလားတော့လာသင်မှာပါ။ ညနေ ကျွန်မ အဆောင်မှာရှိမယ်လေ ကိုကျော်ခေါင်စိုး အားရင် လာခေါ်မလား ”

“ ကျွန်တော်လာခေါ်မယ်လေ ”

“ အဲဒါ ပြောဖို့ မေ့နေလို့ ”

ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့၏။

မြသူလာ သူ့ကို ရူးအောင်လုပ်နေပြီတဲ့လားကွယ်။

မနက်ဖြန်ညနေသည် အတွေးဖြင့်လှနေ၍ သူ့ရင်မှာ တလှုပ်လှုပ် အခန်မြန်ချင်ပြန်၏။

ခင်ထားညိုတို့ သိရင်တော့ သူ့ကို ကျိန်ဆဲဦးမှာဟု တွေးရင်း ရယ်ချင်နေပြန်သည်။

★ ★ ★

(၉)

“ သူ့စာစက်ရုံကို သွားမှာလား။ သူ့စာအုပ်ပြန် ဆင်းပြီလား ”

မြသူလာက ကားမောင်းနေရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ သူ့စာအချိန်ရပါတယ် စက်ရုံမှူးကို သူ့စာပြော ခဲ့ပါတယ်။ ကိစ္စမပြီးရင် သူ့စာနေ့ဝက်ခွင့် တင်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ . . . ကို အားရဲ့လား ဟင် ”

ရှေ့ကို တူရုံကြည့်ရင်းမှ မြသူလာပြောသည်။

“ အင်း . . . ရပါတယ် ”

နုတ်ကထွက်သွားပြီးမှ မအားဘူးဟု ဘာကြောင့် များ ပြောမထွက်ဖြစ်လိုက်သည်ကို ဘာသာ ဆံ့ခြင်နေမိ ပြန်၏။ ကိုတို့လို

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

ရုံးချုပ်က အင်ဂျင်နီယာတွေက သူ့လာတို့ စက်ရုံက အင်ဂျင်နီယာ တွေလောက် အလုပ်မရှုပ်ပါဘူး ဆိုသည့် ဟိုစဉ်က သူ့လာ၏ စကား ကို ပြန်ကြားယောင်ရင်း ပြုံးမိပြန်သည်။

“ သူ့လာ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ”

“ ဘာလဲ ကားတင်ပြေးနေတယ် ထင်လို့လား ကို ”

သူ့ကို ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်းခပ်ပြုံးပြုံးပြောကာ သူ့လာ နောက်သည်။ ပြီးတော့သူ့လာရယ်နေစဉ် သူက ပြုံးရုံသာ ပြုံးမိ ပြန်၏။ သူ့လာ၏ အရယ်သည် အပျော်ရယ်မဟုတ်မှန်း လည်းသိ လိုက်ပါသည်။ သူ့လာ သူ့ကို ခန့်စကားဆိုနေသည်ဟု လည်းနား လည်လိုက်ပါသည်။

“ ကျောင်းထဲသွားရအောင် ကိုရယ် . . . အလွမ်းပြေပေါ့ ”

ခဏကြာတော့ မျက်နှာညှိုးသွားရင်း စကားအတည် ပြောလိုက်ပြန်၏။

အလွမ်းပြေပေါ့တဲ့ . . . ။

အလွမ်းပြေဆိုသည့် စကားက မြားအစင်း အရာ အထောင်မက ရင်ကို စူးစိုက်နှစ်ဝင်ပြန်စေသည်။ သူ့လွမ်းနေဆဲ ပါလားဆိုသည့် အသိဖြင့် ကျွမ်းမြည့်စွာ ခံစား လိုက်ရပြန်သည် လေ။

“ ကို ဘာတွေ တွေးနေလဲဟင် ”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

ငဲ့စောင်းရင်း မြသူလာက မေး၏။ ကျောင်းဝန်း အဝင် ဝကို ကားကဦးတည်နေလေပြီ။

သူ ဘာမှ ပြန်မဖြေမိ။

“ ကို . . . အတွေးထဲမှာ အရင်ကလိုပဲ သူ့လာရှိ နေရင် ကောင်းမှာပဲနော် ”

စကားအဆုံးမှာ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်လိုက်မိပြန်၏။

မျက်လုံးမှိတ်ထားသည့်ကြားမှ ဟိုယခင်အဖြစ်တို့ က အာရုံမှာ အထင်းသား ပေါ်လာပြန်သည်။

အတိတ်ဆိုတာကလည်း ရင်ထဲမှာ ဆူးပမာ စူးနှစ် ကျန်ရှိနေဆဲလေ။

(၁၀)

“နှစ်ကိုယ်သစ္စာ X X X”

ပတ္တလားကို သူ တိုးတိုးဖွဲ့ဖွဲ့လေးတီးနေမိပြန်သည်။
မြသူလာကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ရင်သည်ကြည်နူးမှု၏ အရိုက် အခတ်
ဖြင့် ဆတ်ဆတ်ခါနေသယောင်။ ချစ်သူ၏ မျက်ဝန်း အစုံစုံအသံမဲ့
စကားသည် အသိမ်မွေ့ဆုံးအသံဖြင့် နှလုံးသား ကိုကြား စေပြန်
၏။ ထိုခဏ၌ ကမ္ဘာလောကသည် အလှပဆုံး၊ အငြိမ်းချမ်းဆုံး
ဖြစ်နေပေမည်။ စမ်းတို့အေး၍ ပန်းတို့ မွှေးကာ ငှက်တေးသံတို့
ချိုမြိန်နေလေမည်။ ထာဝရ ဟန်ဆောင်နေတတ်သည့် မြသူလာ
၏မျက်နှာ၌ ဟန်ပန် ကင်းမဲ့စွာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သူဖတ်ခွင့် ရနေ
သည့်နှယ်။ ထိုကဗျာက သူ့ရင်မှာ ခံစားမှုများစွာအား မွေးဖွား
စေခဲ့ ပြန်သည်ပဲ။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

မြသူလာ သူ့ ကိုလှမ်းကြည့်တာနှင့် အကြည့်ဆုံသွားမိ ပြန်၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းသည် အလိုလိုပြုံးမိလျက်သားဖြစ်သွား ပြန်၏။ မြသူလာက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံမျှ ပြုံးပြရင်း ခေါင်းကို ရုတ်ခြည်းငုံလိုက်တာမြင်ပြန်သည်။ ရင်သည် နွေးခနဲဖြစ် လျက် ပင့်သက်ကိုအလိုလို ချလိုက်မိတာဘာကြောင့်ရယ် မသိ။

ဘယ်အထိနစ်မျောနေသည်ဟု ဘာသာသတိမထား လိုက်မိချိန်မှ အခန်းဝဆီ လူတစ်ယောက်လာရပ်တာ သူ လှမ်းမြင် လိုက်၏။ သူ သတိထားလိုက်မိချိန်မှာ ထိုသူသည် ကျောခိုင်း ပြန်လှည့်ထွက်သွားပြီးသားဖြစ်နေလျက်၊ မည်းနက် ရှည်လျားသည့် ဆံစတိုက်သော တွေ့လိုက်နိုင်တော့သည်။

သည်အခန်းကို လာလေ့လာထရှိသူတွေထဲမှာ ဆံပင် ဖားလျား နက်မှောင်ကို ပိုင်ဆိုင်သည်က ခင်ထားညိုမှတစ်ပါး မရှိ။ ခင်ထားညို သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာတွေကို အသေ အချာ တွေ့သွားမှာပဲဟု တွေးမိပြန်၏။ ခေါင်းငုံ့ထားသည့် မြသူလာ ကတော့ ခင်ထားညိုကို ဘေးတိုက် အနေအထားပေ မယ့် မြင်ဟန် မတူ။

ထိုညနေသည်လည်း ရင်၌ စွဲမြဲဆွေးမြည့်၍ မမေ့နိုင် စရာထာဝရဖြစ်စေခဲ့သည့် ညနေတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြန်သည်။

မြသူလာကို ပတ္တလားသင်ရင်း မြသူလာ၏ လက်ဖျား ကလေးတွေအား သူ ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ထားမိချိန်ကပင် နှစ်ဦးစလုံး

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

၏ရင်ကို အခုန်မြန်စေပြန်၏။

“နှစ်ကိုယ်သစ္စာ x . . . x . . . x ”

အသံသည် လှိုက်မောတုန်ယင်နေသည်လားမသိ။

(၁၁)

“ ဒီစားပွဲမှာ ကိုတို့၊ ကိုသန်းဝေတို့ အုပ်စု အမြဲထိုင်
နေတတ်တယ်နော် ”

အောင်သိပ္ပံဆိုင်ထဲအဝင်မှာ ရှေ့ဘက်တန်း ညာဘက်
ထောင့်ဆုံးစားပွဲကို ကြည့်ရင်း မြသူလာပြောသည်။

“ အဲဒီမှာပဲ ထိုင်ရအောင်နော် ”

ထိုစားပွဲဆီကို လျှောက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိဆဲ
ခဏတွင် ယခင်ကထိုင်ခဲ့ဖူးသည်များကို အမှတ်တရ ရှိလာ ပြန်၏။

ထိုစားပွဲမှာထိုင်ရင်းမှ ကပ်လျက်ရှိနွေး အေးဆိုင်ကို သူ့လာ
တို့ အုပ်စုလာတတ်ပုံ၊ သွားပြီးစကားပြောခဲ့ပုံတွေ ပြန်မြင်
ယောင်သည်။ နောက် ချစ်သူဘဝရောက်တော့ မြသူလာက သူ့နှင်

အဖောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်ကောင်ပြန်လေ ၏

အတူ လိုက်ထိုင်ခဲ့ပုံတွေ အတွေးမှာ ပေါ်လာ၏။

“ထမင်းကြော် . . . စားကြရအောင်နော် . . . ကို”

ပြောပြီး ပသျှူးထမင်းကြော်နှစ်ပွဲကိုမှာလိုက်သည်။
ငရုတ်သီးစိမ်း စပ်စပ် အတောင့်လိုက်ထည့်ပြီးကြော်ပေးသည့်
ထိုပသျှူးထမင်းကြော်ကို မြသူလာနှင့် သူ . . . သည် ဆိုင်မှာ စားနေ
ကျပါလား။ မြသူလာသည် အတိတ်က အမှတ်တရ ကလေးများကို
ဘာကြောင့်ပြန်တွေ့ တူးဖော်ကြည့်နေချင် ရပါသတဲ့လဲ . . . ။

ဆိုင်ရှေ့မှပိတောက်ပင်ပျိုကိုငေးမောကြည့်မိဆဲ မြသူလာ
က ထိုင်ရာမှထသွားသည်။ ပြန်အလာမှာ လက်ထဲမှ ငါးသုံးလုံး
စီးကရက်ကို သူ့ရှေ့သို့ ချပေး၏။ သူ့ဇာကို သူ မော့ကြည့်လိုက်မိ
ပြန်သည်။

ဟိုယခင်က သည်းဆိုင်မှာထိုင်စဉ် မြသူလာက သည်လိုပင်
သူ့ကိုစီးကရက်ယူပေးနေလှပါလား။ ဘူးလိုက် မဟုတ်လျှင်
အလိပ်လိုက်ယူပေးနေကျပင်။

“ကို”

“အင်”

“ကို . . . အားလုံးကိုမေ့ထားလိုက်ပြီလားကွယ်”

သူ့ဘာမှပြန်မဖြေမိဘဲ၊ အကြည့်ကိုလွဲကာ ရှေ့တူမှ
အပင်ကြီးဖြစ်နေပြီဖြစ်သော ပိတောက်ပင်ဆီ ငေးသည်။
ပိတောက်တို့၏ ရွက်စိမ်းဖားဖားကို အကြည့်စူးစိုက် ထားမိ ၏။

အဖောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်ကောင်ပြန်လေ ၏

ပိတောက်ရွက်စိမ်းတွေကြားမှာ ခင်ထားညိုမျက်နှာ
ကပေါ်လာပြန်ပြီပဲ ။

ဖီစားပွဲမှာက ခင်ထားညိုတို့ သန်းဝေတို့နှင့် အတူ
သူ့အမြဲထိုင်နေကျလေ။

အတွေးသည် အတိတ်ဆီ ပြန်ရောက်သွားပြန်၏။

(၁၂)

စက်မှုတက္ကသိုလ်၏ ညနေခင်းသည် လှပလွန်းသည်ဟု
မဆိုသောသော်ငြား အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးခြင်းကား မရှိဟု ဆိုရ
ပါမည်။ ကင်းတင်းတွင် ကျောင်းချိန်လောက် လူမစည်သော်လည်း
အဆောင်နေကျောင်းသူကျောင်းသား များဖြင့် ပြည့်နေတတ်စမြဲ။
ကင်းတင်းမှလှမ်းမြင်ရသော ဘောလုံး ကွင်းမှာလည်း ဘောလုံး
ကစားသူတို့ ညနေတိုင်းရှိ နေတတ်သည်လေ။

“မင်းကဘယ်လိုလဲ ကျော်ခေါင်၊ ဒီနေ့ ပတ္တလား မသင်ရ
ဘူးလား။ ပတ္တလား ဆရာအလုပ် ပြုတ်သွားပြီလား”
စားပွဲဝိုင်းမှာ ခပ်ငူငူထိုင်နေသည့် သူ့ကို သန်းဝေက
လှမ်းမေးသည်။ မြသူလ်ကို သတိရနေသည့်အတွေးစတို့ ဖြတ်လာ
သန်းဝေမျက်နှာဆီ သူလှမ်းကြည့်ဖြစ်၏။

မောင်မိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

“ မြသူဇာက သူ့ အိမ်ကရောက်နေလို့ တဲ့ ကွ၊ ဒါကြောင့် ဒီညနေနားထားတာ ”

သူ မြသူဇာကို သတိတရဖြစ်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ သီချင်းဆိုတော့ အတော်ကောင်းတာပဲ ”

မောင်မောင်က ရေနှေးကြမ်းကိုငဲ့ ရင်းပြော၏။

“ ချစ်စရာလဲကောင်းပါတယ်ကွာ ”

ဟု သူ ပြောလိုက်မိသည်။

“ သူ့ချစ်စရာကောင်းတာ မင်းကဘယ်လိုသိသလဲ ”

ညီလတ်က သူ့ကိုကြည့်ရင်းမေးလိုက်တော့ သူက ဘာပြန် ဖြေရမည်ဟု ရုတ်ခြည်းမသိ။

“ သူ ချစ်လို့နေမှာပေါ့ကွာ ”

ဟု မောင်မောင်ကဝင်ပြောလိုက်သည်။ မောင်မောင် နှင့် ညီလတ်က ကျောင်းကပွဲမှာ အတွဲညီသည့် လူရွှင်တော် တွေ။

“ နေပါဦး . . . ငါမေးပါဦးမယ် ”

သူ ဘာမှမပြောရသေးခင် ညီလတ်ကစကားဆက် သည်။ ဆေးလိပ်ဖွားရင်း စကားကိုရပ်ထားတော့ သူ့ညီလတ်ကိုကြည့်နေမိ ပြန်၏။

“ မင်းရဲ့ . . . မလယ်မဝယ် မတောက်တခေါက် ပတ္တလားပညာလေးနဲ့ ညနေခင်းပေါင်းများစွာ လွတ်လပ်မှု အဆုံးအရှုံးခံ အဆောင်ထမင်း အငတ်ခံ

မောင်မိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

ပြီး ရင်းနှီးထားခဲ့ရတဲ့ အကျိုးအမြတ် အသီးအပွင့် ကဘာလဲ၊ အဲဒါ ငါတို့ကို ရှင်းရှင်း ပြောပါဦး ”

ညီလတ်စကားအဆုံးမှာ မောင်မောင်ကလည်း . . .

“ ဟုတ်တယ် မင်းအခြေအနေဘယ်ရောက်ပြီလဲ . . . ကဲ ရှင်းရှင်းပြောကွာ ”

“ ဘယ်မှမရောက်သေးပါဘူး၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ။ ဖြည်းဖြည်းတော့ သူ ငါ့ကိုနားလည်လာမှာပါ ”

သူ့ရင်ထဲကစကားကိုဆိုမိပြန်၏။

“ ဘာလဲကျော်ခေါင် မဟာဂီတ တစ်အုပ်လုံးကုန်မှ မင်းကဖွင့်ပြောမှာလား။ မင်းတတ်တာကလဲ နှစ်ပုဒ် လောက်နဲ့မဟာဂီတတစ်အုပ်လုံးကုန်အောင်ဆိုရင်တော့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ ”

မောင်မောင်က ဝင်နောက်ပြန်သည်။

“ ငါတကယ်မေးမယ်ကျော်ခေါင် ”

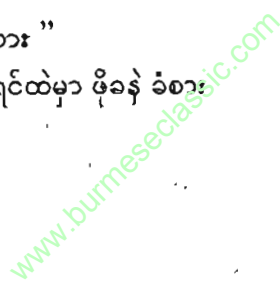
သန်းဝေက သူ့ကိုကြည့်ရင်း စကားအတည်ပြော၏။

“ ဘာလဲ မေးလေ ”

“ မင်း သူ့ကို တကယ်ချစ်နေတာလား ”

သူ့မျက်နှာတင်းခနဲဖြစ်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဖိုခနဲ ခံစား လိုက်ရ၏။

“ ပြောလေကွာ ”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

ဟု ညီလတ်က ပခုံးချင်းတိုက်ကာ ထပ်လော၏။
“ဟုတ်တယ် သန်းဝေ၊ ငါ မြဲသူ့ဇာကို တကယ်ချစ် မိတာ”

“ဟာ . . . ငါ့ညီမတော့ဒုက္ခဖြစ်ပြီ”
မောင်မောင်က သူ့နဖူးကိုရိုက်ရင်း ထအော်၏။
“ဘာလဲကွ”

ဟု သန်းဝေကလှည့်ကြည့်ရင်း အသံထွက်သွား၏။
“ငါ့ညီမ ထားလေး၊ ခင်ထားညိုလေ”

ဟု မောင်မောင်ဆက်ပြောသည်။
“အေးကွာ”

ညီလတ်နှုတ်မှထွက်လာသည့် အသံသည် ခင်ထားညို
အတွက် စိတ်မကောင်းသည့်အသံမျိုး။ ဒီတစ်ခါဒီကောင် တွေ
နောက်နေတာမဟုတ်ဟု သူ့အသိဆုံး။

သန်းဝေကတော့ မျက်နှာတည်ပြီး ဘာမှဝင်မပြောတော့။

“ထားဟာ အင်မတန် သနားစရာကောင်းတာ၊
ငါတို့ အနွံအတာလဲ အရမ်းခံတာ၊ ဒီကောင်ကို
စေတနာတွေ ပိုလိုက်ရတာ”

ညီလတ် ဆက်ပြောနေတာတွေက အမှန်တွေမို့ သူ့မျက်နှာ
မထားတတ်။ မနေ့ညနေက အခန်းဝမှာလာရုပ် ပြီး ဖျတ်ခနဲ
လှည့်ပြန်သွားသည့် ထား၏ ဆံပင်ရှည်တွေက အာရုံမှာ ပေါ်လာ
ပြန်သည်။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

“မနေ့က ဒီကောင်မလေးငါ့ကို စိတ်ကောက်သွား
တယ်ကွ၊ မုန့်တွေဝယ်ပြီး ခဏထားခဲတုန်း ငါက အကုန်
စားပစ်လိုက်လို့”

“မင်း ရွဲ့ပြီးစားပစ်ချင်စရာပဲ၊ ဒီကောင်မလေးက
မျိုးမကျဘူးလေ။ ကျော်ခေါင့်ကို သွားခေါ် ကျွေးမယ်
ပြောပြီး ထသွားတာ၊ မင်းကို လာမခေါ်ဘူး လား”
ညီလတ်အမေးမှာ သူ့ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက် သည်။

ကွင်းဆက်ကို သူ ကောင်းကောင်းနားလည်သွားပြီပဲ။ သူ့ကိုမုန့် စား
ဖို့လာခေါ်ရင်း လှည့်ပြန်သွားတဲ့ ခင်ထားညို။

“မုန့်တွေကလဲ ဟိုအကောင်က စားပစ် . . . ငါ့ဆိက် သူ
ချွေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံကလဲ ပြန်မရဆိုတော့၊ နှုတ်ဆုံး
စရင်း စရင်း သူ့ခမျာငိုရောကွာ”

“မင်းတို့ကလဲ အစသန်တာပဲ”
ဟု သန်းဝေ ဝင်ပြောသည်။

ညီလတ်တို့ မောင်မောင်တို့ စလို့ ထား ငိုလိုက်ရတာ ဟု
သူမယုံ။

ထား ဘာကြောင့် ငိုချင်ရတာကို သူ့သာအသိဆုံး။
သက်ပြင်းကို မသိမသာချလိုက်မိပြန်သည်။

(၁၃)

လာချပေးသည့် ထမင်းကြော်နှစ်ပွဲသည် အငွေ
တထောင်းထောင်းထနေ၏။ ငွန်းနှင့်ခက်ယင်းကို ရေနှေးဖြင့်
ဆေးပြီး လက်သုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်ကာ တစ်စုံကို သူ့ရှေ့မှာ ချပေး
သည်။

“ ဖြေလေကို ”

“ ဟင် . . . ဘာဖြေရမှာလဲ ”

အတိတ်ကို အတွေးရောက်သွားသဖြင့် မြသူလာ
မေးတာကို သူမကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။

“ ကို . . . အားလုံးကို မေ့ထားလိုက်ပြီလားလို့မေးတာ ”

သူ့ကို ကြည့်ရင်း မြသူလာက ထပ်မေးသည်။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ၏

“ မေ့ထားရမယ် သူ့လ ” ။

အားယူပြီး သူ့ပြောလိုက်၏ ။

“ ကို . . . သူ့ကို စိတ်နှာနေတာလား ”

မေးပြီးစူးစိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

“ ဒါတွေကို ဘာလို့ပြောနေကြတော့မှာလဲ သူ့လရယ်၊

သူ့လ ကြိုက်တဲ့လမ်းကို သူ့လရွေးခဲ့တာပဲ ”

ငွန်းခက်ရင်းကို ကောက်ကိုင်ရင်း သူ့လကို ကြည့်မိ
ပြန်သည်။

“ ဟုတ်ပါတယ်လေ . . . သူ့လမှားခဲ့တာပါ ”

သက်ပြင်းရှည်ချအပြီးမှာ သူ့လပြောသည်။

“ မှားခဲ့တယ်လို့ ကိုယ် မစွပ်စွဲချင်ပါဘူး သူ့လ၊ ဒါပေမယ့်
ကိုယ်နဲ့သူ့လနဲ့ တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီဖြစ်နေကြပြီပဲ ”

“ မဟုတ်ဘူးကို၊ သူ့လကို ပြောချင်တာတွေ
အများကြီးပဲ၊ ဒီမှာကို ”

စကားဖြတ်ပြီး အကြည့်ကို သူ့မျက်နှာမှာ စူးစိုက်ထား
သည်။ ခဏကြာ အကြည့်ဆုံပြီးမှ လေသံနိမ့်လိုက်ရင်း။

“ သူ့လ ကိုကို ချစ်တယ်ဆိုတာကို ယုံရဲ့လား ”

“ ကိုယ်တို့ ဒါတွေ မပြောဘဲနေကြရအောင်ပါ
သူ့လ ”

ပြောအပြီး ခေါင်းငုံ့ကာ ထမင်းကြော်ကို ငွန်းခက်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ၏

ယင်းဖြင့် ဆွနေမိပြန်၏ ။ အတွင်းထဲမှ အောင်းနေသည့် အငွေ့တို့
ထွက်လာတာတွေ့သည်။

“ ကို မပြောချင် မပြောပါနဲ့ ။ သူ့လကိုတော့ ပြောခွင့်ပြု
ပါကို၊ သူ့လ ကိုကို ခွဲဖို့ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားပြီး ဆုံးဖြတ်
ခဲ့ရတာ၊ ဘာကြောင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ တယ်ဆိုတာ ”

“ တော်ပါတော့ သူ့လ ကိုယ်တောင်းပန်ပါရစေ သူ့လ
ကိုယ်ကို နားလည်ပေးပါ ”

ငွန်းခက်ရင်းကိုပြန်ချပြီး သူ့လကို ကြည့်၍ သူ့ဖြော
လိုက်၏ ။ သူ့ အသံက နည်းနည်း မြင့်သွားပြီလားမသိ ။

“ မပြောနဲ့ဆို မပြောတော့ပါဘူးကို၊ ဒါပေမယ့် . . . ”

စကားကို ဖြတ်ရင်းစူးစိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။
သူ့ ငွန်းခက်ရင်းကို ပြန်ကောက်ကိုင်လိုက်၏ ။

“ သူ့လ ကို ကို မခွဲပါရစေနဲ့တော့ ”

ထမင်းကြော်ကို မွေလိုက်စဉ် ပန်းကန်ကို ငွန်း ခက်ရင်း
ထိသံသည် လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ နားမှာကြား၏ ။

သူ့လကို သူ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ သူ့လ ”

သူ့ကိုပြန်ကြည့်နေ၏ ။

“ ကိုယ် . . . ထားအပေါ်မှာ သစ္စာရှိရမယ် သူ့လ ”

မြဲသူ့လခေါင်းကိုင်ငုံ့သွား၏ ။ ပြီးတော့ငွန်းနှင့်ခက်ယင်းကို

- ၇၆ -

မောင်စိန်ဝင်း (ပုစီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ့

ကောက်ကိုင်တာတွေ့သည်။

သူ့စိတ်ကိုဖြေလျော့ရင်း ထားနှင့် သည်ဆိုင်မှာ
သူတို့ထိုင်ခဲ့သည့်အတိတ်ကအဖြစ်ကို ပြန်တွေ့ နေလိုက်မိ
ပြန်သည်။

* * *

(၁၄)

“ဟော . . . ပြောရင်းဆိုရင်း အသက်ရှည်ဦးမယ်
ဟိုမှာ ဆင်းလာကြပြီ”

မောင်မောင် မေးဝေါပြရာကို လှမ်းအကြည့် ကင်းတင်း
တွေ့ဆီဆင်းသည့် လှေကားမှာ ခင်ထားညိုနှင့် မြေဦးကို လှမ်းမြင်
ရသည်။

ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး သူတို့ဝိုင်းက လွတ်နေသည့်ထိုင်
ခုံတွေကိုဆွဲပြီးဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ရုတ်တရက် ခေါင်း အင်္ဂုမှာ
ခင်ထားညို၏ ဆံပင်ရှည်များက ဝဲခနဲယုံရင်း စားပွဲ ပေါ်မှရေခွေး
ပန်းကန်ထဲကျ၏။

“ဟဲ့ . . . ငါတို့တော့ ဘုန်းနိမ့်တော့မှာပဲ”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း)၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ညီလတ်ကထအော်သည်။

“အံ့မယ် . . . . ဘုန်းရှိလို့လား”

ဟု မြဲမြဲဦးကပြော၏။ ခင်ထားညိုက သူ့ဆံပင်တွေ ကိုသိမ်းလိုက်ရင်း . . . ကန်တော့နော် ကန်တော့ဟု ရယ်ကျဲ ကျဲပြောသည်။

“မနေ့က ငိုတော့ ဒီမျက်နှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့ကျတော့ မျက်နှာက ကြည်လို့လင်လို့။ ခွေးအမဲရိုး တွေ့တဲ့ မျက်နှာကျနေတာပဲ”

မောင်မောင်ကနောက်လိုက်သည်။

“ဟာ မင်းကလဲ . . . ဟိုကောင်ကလဲ အမဲရိုး ဖြစ်သွားပြီပေါ့ . . . အမဲရိုးဆိုတော့ နွားရဲ့ အရိုးပေါ့ ဟုတ်လား”

ညီလတ်က သူ့ကို ရယ်ဖြဲဖြဲကြည့်ရင်းဆက် နောက်ပြန် သည်။

“ငါက ခွေးမဟုတ်ဘူးနော်”

ထားက နှုတ်ခမ်းစုရင်းပြောကာ ညီလတ်ကို လက်သီးဖြင့် လှမ်းထုသည်။

“ဒါဆို . . . ဟိုကောင်ကတော့ နွားပေါ့”

ဟု မောင်မောင်က ရယ်ရင်းပြောလိုက်ပြန်၏။

“မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ ငါမသိဘူး။ သူ့ဟာသူ ဘာဖြစ် ဖြစ်

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း)၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

ပြောရင်း ထားက အပြင်ကိုအကြည့်လွှဲလိုက်၏။

“သိပ်မစကြပါနဲ့ကွာ၊ မနေ့ကလို ငိုနေရဦးမယ်”

သန်းဝေကပြောလိုက်သည်။

“မနေ့က ငါတို့စလို့ ငိုတာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ သူ့ ဘာသာ ငိုချင်နေတာ၊ ငါတို့ကတရားခံ ဖြစ်သွား တာနေမှာ၊ ဒီနေ့ မင်းက ငိုပါပြောတောင် မငိုဘူး သန်းဝေ။ ဒီနေ့ ကျော်ခေါင်ရှိနေတယ်လေ”

“မစနဲ့ဟာ . . . ငါ့ကိုမစနဲ့”

ညီလတ်ကို ကြည့်၍ ပြန်ပြောရင်း လက်သီးနှင့် ထု လိုက်ပြန်၏။

ခင်ထားညို သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတာ သူ့ကိုချစ် ခင်တွယ်တာ နေတာ သူ့တို့တစ်အုပ်စုလုံးအသိ။

မြသူ့လနှင့် သိကျွမ်းပြီး မြသူ့လကို သူက စွဲလမ်းနေ ပြီဆိုတော့ ခင်ထားညို ဘယ်လောက်ပူပန်ကြေကွဲရမည်ကို သူ့နားလည်မိပြန်သည်ပဲလေ . . . ။

(၁၅)

“ မင်း ထားအပေါ်မှာ သစ္စာရှိဖို့ ကောင်းတယ် ”
သန်းဝေစကားကြောင့် သန်းဝေကို သူ ဖျံတ်ခနဲ
ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ မင်းငါ့ကို ဘယ်လိုမှ မထင်နဲ့ ကျော်ခေါင်၊ တကယ်
တမ်းတော့ ဒီကိစ္စ ငါဘာမှဝင်ပြောစရာမလိုဘူး ”
သန်းဝေစကားမှာ သူ့စိမ်းဆန်ချင်သည့် အငွေ့ သန်း
နေသလို။

“ မဟုတ်တာကွာ၊ မင်းနဲ့ ငါ ဒီလောက်ခင်ပြီး၊ ဒီလောက်
တွဲနေကြတာ ငါမှားရင် မင်းထောက် ပြခွင့်ရှိတာပေါ့ ”
စီးကရက်အတိုကိုစားပွဲပေါ်သို့ ထိုးခြေရင်း သန်းဝေ

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကျွန်း) ၏ သန်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

သူ့ကိုကြည့်သည်။

“အေးလေ . . . ဝါပြောချင်တာက မင်းနဲ့ မြဲသူ့ဟာ ပြန်တွဲနေကြပြီလို့ လူတွေက သတ်မှတ်နေပြီလို့ သိရင်၊ ဟုတ်တာမဟုတ်တာတွေ မင်းအသိဆုံး နေမှာပဲ။ မဟုတ်ပါဘူးဆိုရင်လဲ မင်းတို့ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ ကောင်းပြီ ထင်တယ် . . .”

တစ်နေ့ သန်းဝေသူ့ကို သည်နှယ်သတိပေးစကား ပြောမည်ကို သူ့ကြိုတင်ခန့်မှန်းပြီးသား။ ခက်တော့ခက်သားကလားဟု သူ့တွေးနေမိပြန်သည်။ လုပ်ငန်းစု တစ်ခုတည်း အောက်မှာ ရှိသော ရုံးချုပ်မှအင်ဂျင်နီယာနှင့် စက်ရုံမှ အင်ဂျင်နီယာသည် လုပ်ငန်းသဘောအရ အဆက်အဆံများ တတ် စမြဲ တွေ့ရဆုံရစမြဲ။ လုပ်ငန်းညှိနှိုင်းနေကြရစမြဲပင်။ သည်တော့ သူနှင့်မြဲသူဟာ ဘယ်လိုမှ ခပ်ကင်းကင်းနေလို့ ရကြမည်မဟုတ်။ သူက စက်မှုအင်ဂျင်နီယာ၊ မြဲသူဟာ ခါတုအင်ဂျင်နီယာပေမဲ့ အလုပ်သဘောအရကား အဆက် အဆံရှိနေသည်ပင်။

“မင်းတို့ ဟိုနေ့ကတယ်သွားကြလဲ ကျော်ခေါင်”

သူ့ငေးပြီးစဉ်းစားနေမိခိုက် သန်းဝေက သူ့ကိုကြည့်ရင်းမေးသည်။ သန်းဝေအသံကြောင့် သန်းဝေမျက်နှာဆီ အကြည့်ကိုပို့လိုက်မိ၏။

“ကျောင်းကင်းတင်းကိုသွားတာ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကျွန်း) ၏ သန်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ဘာလဲ . . . ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်ဖြစ်အောင်လား ကျော်ခေါင်”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာကွာ”
အကြည့်ကိုလွှဲဖယ်ရင်း သူပြောသည်။
ထိုနေ့က သူ့လာပြောခဲ့သည်များကို နားမှာပြန်၍ ကြားယောင်ပြန်၏။

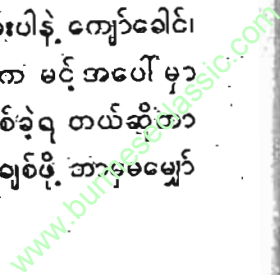
နောက်တစ်နေ့ ညနေမှာလည်း သူ့အိမ်သို့ သူ့လာကားလေးနှင့်ရောက်လာခဲ့သေးသည်ပဲ။ သန်းဝေသာသိလျှင် ဘာပြောဦးမည်မသိ။

“ထားကို ဆနားပါတယ်ကွာ၊ သူ့ခမျာအစကတည်းက အားငယ်နေတတ်တာ”

ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိမည်လုပ်ရင်း သန်းဝေပြောသည်။ သန်းဝေစကားမှာ ကရုဏာသံပါသည်။

“ဘာဆိုင်လို့ အားငယ်ရမှာလဲကွာ”
ပြောသာပြောလိုက်ရသည်။ ထားအားငယ်တတ်တာကို သူ့အသိဆုံးပင်။

“မင်းမသိချင်ယောင်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ ကျော်ခေါင်၊ ထားဟာ ကျောင်းမှာကတည်းက မင့်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက် အနွံအတာခံပြီးချစ်ခဲ့ရ တယ်ဆိုတာ မင်းအသိ ဆုံးပဲ။ မင်းပြန်ချစ်ဖို့ မချစ်ဖို့ ဘာမှမမျှော်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ၏

လင့်ဘဲနဲ့ မင့်ကို ချစ်ခဲ့ရတာ ငါတို့တစ်အုပ်စုလုံး သိတယ်။ မင်း မြသူဇာနဲ့ တွဲဖြစ်သွားတော့လဲ၊ မင်း အပေါ်မှာ စေတနာ မပျက်ဘဲ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ ခဲ့တာ။ ငါတို့က သူ့ဘက်ကနာလို့ မင်းကို ဒီလောက် အောက် ကျ ခံစရာမလိုဘူး စေတနာထားဆရာမလို ဘူးလို့ ပြောတာတောင် သူက လက်မခံဘူး။ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ မာနကိုချပြီး မင့်ကိုချစ်နိုင်တဲ့ သူဟာ ထား တစ်ယောက်ပဲရှိတယ် ကျော်ခေါင်။ ကြည့်ဦး မြသူဇာနဲ့မင်း လမ်းခွဲတော့လဲ သူ့ခမျာ မင်းစိတ် လေမှာ၊ တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ရတာ အမော။ အမေ လို၊ အစ်မလို မေတ္တာမျိုးနဲ့ မင့်အတွက် ပူလိုက်ရတာ။ ငါတို့က အတင်းဝိုင်းတိုက်တွန်း တော့လဲ မင့်ကို ချစ်သူ အဖြစ် သူလက်ခံခဲ့တာပဲ။ တကယ်စဉ်း စားကြည့်ရင် သူများစွန့်ပစ်လိုက်မှ ကိုယ်ဆီရောက်လာ တဲ့ပစ္စည်းကို ဘာမှ အမြတ် တနိုင်ငံထားစရာ မရှိဘူး။ ထားက ဒီလိုမာန တွေးတွေ မရှိဘူး။ မင့်ဆီကဘာမှ မျှော်လင့် ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းအတွက် သက်သက်ဖြည့်ဆည်း ပေးဖို့ သူ လူဖြစ်လာရသလို ပဲ . . . ”

“ တော်ပါတော့ သန်းဝေရာ ”
သန်းဝေက သူ့ကိုကြည့်ရင်းစကားရှည်ကြီးကိုပြောသည်။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ၏

သန်းဝေစကားတို့က သူ့ရင်ကိုခါးနှင့် ဆွပေး နေသလို။
“ ဘာလဲ အမှန်တွေပြောလို့ မင်းနားမထောင်ရဲဘူး လား။ မင်း ထားအပေါ်မှာ စာနာတတ်အောင်၊ ထောက်ထားတတ်အောင် ငါပြန်ပြောပြနေတာ ကျော်ခေါင် ”
“ ငါနားလည်ပါတယ် ထား ငါ့ကိုဘယ်လောက် ချစ်တယ် ဆိုတာ ငါအသိဆုံးပါကွာ ”
“ ဒါဆိုလဲ မင်း ထားမေတ္တာကို မစော်ကားသင့်ဘူး ”
ရှေ့မှာချထားသော မီးခြစ်ကို လှမ်းယူလိုက်၏ ။
စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုကောက်ယူကာ မီးညှိဖွားရှိက်သည်။
“ မင်းနဲ့ မြသူဇာ ပြန်တွဲနေတာကို . . . ”
“ ပြန်မတွဲပါဘူးကွာ ”
သူ ပျာပျာသလဲကာကွယ်စကားဆိုမိသည်။
“ ဟေ့ကောင် ကျော်ခေါင်၊ အတူသွား အတူလာ လုပ်နေ တာကို တွဲနေတယ်မပြောရင် ဘယ်လို ပြောရမလဲ ”
ဆေးလိပ်မီးခိုးကိုမှုတ်ထုတ်လိုက်၏ ။
“ ငါတို့က ရိုးရိုးပါ သန်းဝေရာ၊ ယုံပါ၊ ထား နဲ့ ငါ ချစ်သူဘဝရောက်နေပြီဆိုတာ သူလဲသိတာပဲ ”
“ သူကမေးလို့ မင်းကပြောတာလား ”
“ သူ မမေးဘဲ ငါကပြောတာပါကွာ ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

“ ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ မြသူလာပြန် ရောက်ပြီကြားက
တည်းက ထားဟာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ခံစား နေရ
တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ တစ်နေ့ သူ့ကို မင်း ပစ်သွား
တော့မှာပဲဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးဝင်ပြီး ပူပန်နေတယ် ”
“ နေပါဦး သန်းဝေ ငါမသိခင်မှာ မြသူလာပြန် ရောက်တာ
ကို ထား ဘယ်လိုသိနေလဲ အဲဒါ ငါ စဉ်းစားနေတာ ”
“ မင်းသိပါတယ် ထားတို့ ရုံးချုပ်မှာ ငါ့ညီမရှိတယ်၊
ငါ့ညီမသူငယ်ချင်းက မြသူလာတို့နဲ့ တစ်လမ်း
တည်းလေ။ စကားစပ်မိပြီးပြောရင်း သိကြမှာ ပေါ့။
မြသူလာကလဲ အင်ဂျင်နီယာဆိုတော့ ထားကို အစ်မ
သိလား ဘာညာ မေးရင်း သိတာ လို့ ငါ့ညီမပြောသံ
ကြားတယ် ”

“ ဪ ”

စီးကရက်ပြာကို ခြေချလိုက်၏။

“ မင်းနဲ့ မြသူလာ သွားတာ၊ လာတာလဲ တစ်နေ့မှာ ထား
ပြန်သိနိုင်တာပဲ၊ ငါတို့ ကော်ပိုရေးရှင်းချင်း မတူကြပေ
မယ့်၊ အင်ဂျင်နီယာတွေ တစ်နေ့ရာ မဟုတ် တစ်နေ့ရာ
ဆုံတတ်ကြတာ မင်း အသိဆုံး လေ။ ပြီးတော့ ဝန်ကြီး
ဌာနကတစ်ခုတည်း၊ ထားသာပြန်သိရင် ဘယ်လောက်
စိတ်ဆင်းရဲ မလဲ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်၊ မြသူလာ ပြန်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

ရောက်ကတည်းက မင်း သူ့ဆီလဲမသွား ဘူးမဟုတ်
လား ”

“ ငါ တစ်ခေါက် သွားတယ် သန်းဝေ၊ သူနဲ့ မတွေ့ခဲ ရဘူး၊
ဖုန်းတော့ ဆက်ဖြစ်ပါတယ် ”

တယ်လီဖုန်းထဲက ခင်ထား ညို၏ တိုးလျှိုး တောင်းပန်
သံများ အားငယ်စကားများကို ပြန်လည်ကြား ယောင်လာပြန်၏။
မြသူလာနှင့် ပတ်သက်၍ သူသည် ထာဝရ ရှုံးနိမ့်သူ အဖြစ်
ခင်ထား ညို စိတ်မှာ စွဲနေသလိုပင်။

နှစ်ဦးစလုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် စကားမြတ်သွားကြ ။
အတွေးတို့က အတိတ်ဆီပြန်၍ ရောက်သွားပြန်ပြီကော . . . ။

(၁၆)

ညကတည်းက နှင်းတွေထူသိပ်စွာကျနေခဲ့ပြီလား မသိ။
 မနက်စောစော အိပ်ရာက သူ့အနီးမှာ မီးခိုးတွေထဲ ချောက်နေသူ
 ပမာ သိပ်သည်းစွာကျနေသည့်နှင်းထုကို တွေ့သည်။ ခြောက်နာရီ
 ခွဲကျော်သည့်တိုင်နှင်းထုက မပါးမလျား။ ပို၍ပင် မှုန်မှုင်း
 သိပ်သည်းလာသလိုပင်ပတ်ဝန်းကျင်သည်နှင်းကြားမှာကွယ်မြုပ်နေ
 ပြီထင်၏။ မလှမ်းမကမ်း ကိုပင် ပီပီပြင်ပြင်မြင်ရ။ အနွေးထည်
 ဂျာကင်ပါးပါး ကိုဝတ်ပြီး အဆောင်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့သည်။
 ကင်းတင်း ရှိရာ လှမ်းအကြည့် ပိဘိနှင်းလွင်ပြင်ကိုသာတွေ့ရ၏။
 ဘောလုံးကွင်းကို ဖြတ်တိုက်လာသည့်လေပြည်တစ်ချက်မှာ
 နှင်းငွေ့ နှင်းမှုန်များပါတာ သတိထားဖြစ်သည်။ လေကိုတဝှေ့

အောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း) ၏ အနင်းဆွတ်စတင်ပြန်လေ၏

ကာ ခြေကို သွက်သွက်လှမ်းမိပြန်၏။ လက်ကနာရီကို အကြည့် စောနေသေးသည် တွေးမိ၏။ မနေ့ညနေက သူ မြသူလာကို သူ့ အဆောင်ပြန်ပို့ရင်း အဖြေကိုထပ်တောင်းသည်။ မြသူလာ ထံမှ သူ့ကိုချစ်ပါသည်ဆိုသည့် အဖြေကိုရခဲ့ပြီ။ သည်မနက် ရှစ်နာရီမှာ မြသူလာ၏ အဆောင်ကို လာကြိုမည် သူ့ပြောခဲ့ သည်ပဲ။

ရင်ထဲမှ အကြည်အနူးကြောင့်လား၊ နှင်းလူးသည့် လေကိုတဝရှူရသောကြောင့်လားမသိ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တက်ကြွ ဖျတ်လတ်နေသလို။

ကင်းတင်းဆင်းသည့် အုတ်လှေကားကို အပြေး တစ်ဝက် ဆင်းခဲ့မိပြန်သည်။

အောင်သိပ္ပံဆီလှမ်းအကြည့် သဲသဲကွဲကွဲ ဘာဆိုတာ မှ မမြင်ရ။

ဆိုင်ရှေ့ရောက်မှ ဆိုင်ထဲမှာ လူသုံးလေးဦးသာတွေ့ ရ၏။

“ ကျော်ခေါင် ”

အသံကြောင့် တအံ့တကြဲဖြစ်ကာ အသံလာရာ ထောင့် စားပွဲဆီအကြည့်ရောက်သည်။ ဆွယ်တာအနက် ဝတ်ထားသည် ခင်ထားညိုကိုလှမ်းမြင်လိုက်ရတော့ အထူး အဆန်းတွေ့ လိုက်ရ သလို။ သည်လို စောစောစီးစီး ခင်ထားညို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မထိုင်တတ်ပါလား။ ဘုရားမှပြန်လာ ပြီး ဝင်ထိုင်တာလား။

အောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း) ၏ အနင်းဆွတ်စတင်ပြန်လေ၏

လမ်းလျှောက်ပြီး အပြန် ဝင်ထိုင်တာ လားတွေးမိသည်။ မြမြဦးမပါ တာကလည်း ထူးဆန်းနေသလို။

“ နှင် ဘာလာလုပ်နေတာလဲ ထား ”

အနားလျှောက်သွားရပ်ရင်း ခင်ထားညို ကိုသူ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။ ခင်ထားညိုက သူ့ကိုမကြည့်။ ဆိုင်ရှေ့မှာ တအိအိ ပြိုကျသလိုဖြစ်နေသည့် နှင်းမှုန်တွေဆီ အကြည့် ပို့ထားသည်။ မျက်နှာမှာ ပြုံးရိပ်သန်းသော်လည်း မျက်နှာက မရွှင်ပျ။

“ အစောကြီးနီးလို့ လာထိုင်နေတာ ”

ခင်ထားညိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ သူဝင်ထိုင်လိုက် ရင်း လက်ဖက်ရည်ချိုပေါ့ကျကို မှာလိုက်သည်။

“ နှင် စာထကျက်တာလား ”

“ ထုံးစံမရှိတာ ”

မကြည့်ဘဲပြန်ပြောသည်။

“ ငါ နှင့်ကိုမေးစရာရှိတယ် ကျော်ခေါင် ”

လာချပေးသည် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို လှမ်းဆွဲ ယူရင်း။

“ မေးလေ ”

ဟုပြောသည်။

“ နေပါဦး ငါ့ကိုမေးစရာရှိလို့ လာထိုင်စောင့်တာ လား ထား ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

စေ့စေ့ကြည်ရင်း သူမေးလိုက်၏ . . . ။

“ အဲဒီလိုတော့လဲမဟုတ်ပါဘူး ”

“ မေးလေ ”

“ နင်နဲ့ မြသူလာ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီမဟုတ်လား ”

ကိုင်းထားသည် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို သူ့လက်မှ လွှတ်လိုက်၏။ ခင်ထားညို၏မျက်နှာကို တအံ့တဩ ငေးကြည့် ဖြစ်သည်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် မှင်တက် မိသွားသလို။

“ ပြောလေ ကျော်ခေါင် ”

“ နင် ဘယ်လိုသိလဲ ထား ”

“ ငါမေးတာ အရင်ဖြေပါ ”

အကြည့်ဆုံရင်း ထား နှုတ်မှထွက်၏။

“ မဟုတ်ဘူး . . . ငါအံ့ဩလွန်းလို့ပါ။ မနေ့ညနေ မှောင်မှမြသူလာဆီက ငါအဖြေရတယ်။ ဟိုကောင်တွေ အလည်လွန်နေလို့ သူတို့ကိုတောင်ငါမပြောရသေးဘူး။ နင်ဘယ်လိုသိတာလဲ ထား ”

“ ချစ်သူဖြစ်သွားကြပြီပေါ့ ”

“ ဟုတ်တယ် ”

အကြည့်လွဲ၍ နှင်းမှုန်တွေဆီပို့ထားသော မျက်ဝန်း အစုံက ပို၍ ရီဝေသွားသလိုပင်။

“ နင်ဘယ်လိုသိတာလဲ ထား၊ ငါ့ကိုပြောပါဦး ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ ငါညက အိပ်မက် မက်တယ်ကျော်ခေါင်။ အိပ်မက် ထဲမှာ ငါသိလိုက်တာ။ လန့်နိုးတော့ ငါဆက် အိပ်လို့ မရတော့တာနဲ့ စောစောအိပ်ရာထပြီး ဒီမှာလာထိုင် နေတာပဲ ”

“ နင်အကြားအမြင်ရနေပြီထင်တယ် ထား၊ ငါ ဟိုကောင်တွေကိုပြောလိုက်ရမလား ”

အနောက်အပြောင်စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာဆီ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်သည်။ ချက်ချင်းပြန်အလှည့်မှာ မျက်နှာ ကညှိုး၏။

“ ငါစတာပါဟာ ”

“ ငါသွားတော့မယ် . . . လက်ဖက်ရည်ဖိုး ငါရှင်း လိုက်မယ် ”

ပြောရင်းထရပ်ကာ ကောင်တာဆီသွားပြီး ပိုက်ဆံ ရှင်းသည်။ ပြန်အထွက် သူ့ကိုလှည့်လည်းမကြည့် ၊ နှုတ်လည်း မဆက်တော့။

ဆိုင်အပြင်နှင်းကြားထဲမှာ ဝိုးတဝါးမြင်ရသည်မှ တစစ ဖြင့် ခင်ထားညိုနှင်းထုထဲမှာနှစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

သည်မနက်နှင်းတွေ တော်တော်နှင့် ကွဲမည့်ဟန်မတူ တော့။ လက်ကနာရီကြည့်ပြီး မြသူလာဆီသွားဖို့ ထရပ်လိုက် သည်။

အောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးတုန်း) ။ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

ခင်ထားညိုဇာ မျက်နှာ အာရုံမှာပေါ်လာရင်း သက်ပြင်းရှည်ကို
ချမိလိုက်တာ အာကြောင့်ရယ်မသိ။

စွဲလမ်းလွန်းသည့် အရာများမှာ အိပ်မက်ထဲကို
ရောက်လာတတ်ပါသတဲလားကွယ် . . . ။

★ ★ ★

(၁၇)

ဖုန်းထဲက ထားအသံသည် တုန်ယင်နေသည်ဟု
ထင်လိုက်၏။

“ ကိုကို့ကို မေးစရာရှိတယ် ”

ဆိုသည့်စကားက ပြဿနာကိုမှန်းဆရန် လွယ်ပြီထင်
သည်။

ခါတိုင်းနွယ် စကားကို တစ်ဖွဲ့တစ်နွဲ့မပြော။

ညနေကျရင်သာ သူ့ရုံးရှေ့မှာ လာစောင့်ရန်မှာ သည်။
ထား စောနေရင်ဆိုင်ကစောင့်ပါလားဟု ပြောမိတော့ . . .

“ ဘာလဲ ရုံးကိုတောင်မလာချင်တော့ဘူးလား ”

ဟု ခန့်စကားဆိုပြန်၏။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုနောက်ကျရင် ရုံးရှေ့မှာ ထား
တစ်ယောက်တည်းရပ်ပြီးစောင့်နေရမှာ စိုးလို့ပါ ”

ဆိုတော့ . . .

“ အပိုတွေမပြောပါနဲ့ ကိုကိုရယ် . . . ”

တဲ့ . . .

“ ကောင်းပြီလေ . . . ”

ဆိုပြီး ထားကိုစောင့်နေရန်နှင့် အလုပ်မပြီးပြတ်လျှင်
နည်းနည်း နောက်ကျမည်၊ ဆက်စောင့်နေပါဟု ပြောလိုက်မိ၏။
ပြောပြီးသည်နှင့် ထား ကစပြီးဖုန်းချသွားသည်။

ခါတိုင်းနယ် တစ်ယောက်ဖုန်းအချကို တစ်ယောက်
ကမစောင့်၊ စကားပြတ်သွားလျက်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံးက ဖုန်း
မချမိသေး။ သည်လိုနှင့်စကားပြန်ဆက်ဖြစ်မိသည့် အကြိမ်
ပေါင်းကမနည်းပြီ။

ထား သူ့ကိုနားလည်ဖွယ်မလား အတွေးဖြင့် ရင်မော သည်။

“ ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ ကျော်ခေါင် ”

သန်းဝေက သူ့စားပွဲရှေ့ကခုန်မှာဝင်ထိုင်ရင်း မေးသည်။

“ ထား ဆီက ”

“ ဘာလဲ ဒီညနေ တွေ့ကြုံဖို့လား ”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

မျက်နှာမရွှင်မှန်း သန်းဝေကရိပ်မိလိုက်ဟန်တူ၏။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ ပြဿနာစပြုလား ”

“ ပြောစရာရှိတယ်ပြောတယ် ”

“ ဒါပဲဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ ထားဆီက ခံစားချက် တချို့ကို
ငါကပြန်ကြားနေရတယ်။ ငါ့ညီမကို သူပြောပြ
တတ်တယ်လေ ”

စာရွက်ပိသည့် တုံးကလေးကို ယူ၍ လက်ဖြင့် လှည့်
နေမိပြန် သည်။

(၁၈)

ညနေ မြသူလာကိုအဆောင်လိုက်ပို့ပြီး သူပြန်လာခဲ့သည်။
ထိုညနေက ပတ္တလားသင်တန်းကို မြသူလာဖျက်၏။ သန်းဝေတို့
အုပ်စုကို ညစာကျွေးမည်ဟု နေ့လယ်က သူ ကတိပြုထားသဖြင့်
ကင်းတင်းကိုတန်းလာခဲ့သည်။

“ မြသူလာမပါဘူးလား ”

ဟုမြမြဦးကစမေးသည်။

“ မပါဘူးဟ... ရှက်လို့ မလိုက်ပါရစေနဲ့တဲ့။ နောက်မှ
ထပ်ကျွေးပါမယ်လို့ ငါ့ကိုပြော လိုက်တယ် ”

သူပြန်ဖြေရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ ဒါဆိုလဲ မဆိုးပါဘူးကွာ။ နှစ်ခါစားရတာပေါ့ ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ဟု မောင်မောင်ကဝင်ပြောသည်။

“ဟိုကောင်မလေးရော၊ ထား . . . ၊ ထားမမြင်ပါ လား။”

ခင်ထားညိုကိုမတွေ့တော့ သူမေးလိုက်၏။

“ထား မနက်ကတည်းက အတန်းမတက်ဖြစ်ဘူး။”

ဟု မြမြဦးကပြောသည်။

“ဟုတ်လား . . . ငါအမှတ်တမဲ့ပဲ။”

နေ့လယ်က သန်းဝေတို့ ထားနှင့်သူ မနက်ကစော စော တွေ့ကြောင်း ထားအိပ်မက်မှန်ကြောင်း သူပြောဖြစ် သေးသည်။

“မင်းကသိပ်ပျော်နေတဲ့ အချိန်မှာ ထားအရမ်းခံစား

နေတယ်ဆိုတာမင်းတကယ်မသိတာလားကျော်ခေါင်”

ညီလတ်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခပ်တည်တည် မေးလိုက်သည်။

သူ့ချက်ချင်း ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ။

“မင်းကလဲကွာ”

ဟု အရှက်ပြေနှုတ်ကထွက်ရင်း စားပွဲပေါ်မှာ ချထားသည့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုကောက်ယူသည်။

“မနက်အစောကြီး ဒီဆိုင်မှာ မင်းနဲ့တွေ့သေးတယ်ဆို”

သန်းဝေပြောလို့ မောင်မောင်တို့ သိပြီထင်၏။

မောင်မောင်က သူ့ကိုလှမ်းမေးသည်။ သူခေါင်းညိတ်ပြု လိုက်၏။

“သူအိပ်မက်တာ နင့်ကို ပြောပြတယ်မဟုတ်လား။”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ကျော်ခေါင် ”

ဟုမြမြဦးကကြည့်ရင်းမေးတော့ သူခေါင်းညိတ် မိပြန်သည်။

စီးကရက်ကိုမီးညှိဖွာလိုက်၏။ ရင်ထဲမှာတင်းကျပ် နေမှုတမပြေ။

“ငါ့ကို မနက် အစောကြီးပြောပြတော့ ငါက အိပ်မက်ပဲဟာ သူမက်ချင်တာမက်မှာပေါ့လို့ ခပ်ပေါ့ ပေါ့ပြောလိုက်တာ၊ ပြီးတော့ အစောကြီး နှင်းတွေ ကြားထဲ တစ်ယောက်တည်းထွက်သွားတာ ငါ့လဲ မခေါ်ဘူး။”

မြမြဦးကစကားဆက်၏။

“စွဲလမ်းစိတ် သိပ်များရင် အိပ်မက်ထဲဇီရောက်လာလားမသိဘူး။ စိတ်တန်ခိုးကကြီးတယ်။”

သန်းဝေ ဝင်ပြောသည်။

“ငါ့တော့ ငါ့ညီမ ထားအတွက် စိတ်မကောင်း ဘူး။”

ဟု ညီလတ်ကအတည်ပြောပြန်၏။

သူ သက်ပြင်းချမိသည်။

မြသူလာနှင့် သူ ချစ်သူဖြစ်သည့် အထိမ်းအမှတ်ဥစာကျွေးပွဲက ခင်ထားညိုအတွက် ကြေကွဲစရာအသိအမှတ်ပြုပွဲဖြစ်သွားပါရောလား။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ အချစ်ဆိုတာ ဆန်းတယ်နော် . . . ဘာတတ် နိုင်မှာလဲ ”

မြမြဦးက မှတ်ချက်ဖွဲ့ဖွဲ့ချတော့ အားလုံးက ခင်ထားညို့အတွက် စိတ်မကောင်းဟန်ပြကြသည်ပဲ။

သူ့အနေရအထိုင်ရကျပ်စွာ စီးကရက်ကိုဆက်ဖွားနေပါတော့သည်။

(၁၉)

ထိုင်နေကျဆိုင်ရှေ့မှဖြတ်စဉ် ဆိုင်ထဲသို့ ငဲ့စောင်းကြည့်မိသေးသည်။

ထား ဆိုင်ထဲမှာရှိလိုရှိငြားတွေးဖြစ်၏။ ရုံးဆင်းပြီး ဆယ်မိနစ်လောက်ကျော်မှ သူ့ရုံးမှထွက်လာဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကိုကျော်တော့ ထားတို့ရုံးဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်မိပြန်သည်။

ရုံးရှေ့ဝန်းပေါက်ဝန်းမှာ တစ်ဦးတည်းရပ်နေ သည့်ထား ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင်မြင်ရ၏။

“ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ် ”

ထား အနားရောက်တော့ လက်ကနာရီကိုကြည့်ရင်း

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

သူပြောလိုက်သည်။

“ ထားက ကိုကိုမလာတော့ဘူးလားတွေ့ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ ”

“ ထားကလဲကွာ ”

ထားသူ့ကို ခန့်စကားဆိုမှန်း နားလည်လိုက်သည်။

“ လာ သွားရအောင် ”

ထား ကိုင်နေကျ လက်ဆွဲအိတ်ကလေးကို သူကလှမ်းယူရင်း ပြောလိုက်သည်။

ထိုင်နေကျလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပင် ထိုင်ဖို့ တွေးလိုက်မိသည်။

“ ဟိုရက်တွေက ညနေပိုင်း ထားမှန်းဆက်တယ်၊ ဆက်တိုင်း အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာပဲပြော တယ်၊ ကိုကို ညာပြောခိုင်းထားတာလားဟင် ”

ပခုံးချင်းယှဉ်လျှောက်ရင်း သူ့မျက်နှာဆီ အကြည့်ဝေ့ကာ ထား မေးသည်။ အယုံအကြည်နည်းပြီဖြစ်သော သံသယစကားကို ထား မေးတတ်၊ ပြောတတ်နေပြီလား။

“ တကယ်ပါထားရယ်၊ ဒီရက်ပိုင်းတွေက နိုင်ငံခြားကလာတဲ့တင်ဒါတွေဖောက်စစ်နေရလို့မအားတာပါ ”

“ ယုံရမှာပေါ့ကိုကိုရယ် ”

ထား အသံကို သရော်သံဟု ဘာသာနားလည်နေ မိပြန်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

သည်ပဲ။

ဆိုင်ထဲရောက်ပြီး စားပွဲမှာထိုင်တော့ သောက်နေကျအတိုင်းပဲနေဟု စားပွဲထိုးကလေးကမေးသည်။ သူ့ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ခဏအကြာမှာ လာချပေးသည့် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ထား ရှေ့တိုးပေးသည်။

လက်ဖက်ရည်ကို ငဲ့ကြည့်နေရင်း . . .

“ ထားကိုမညာပါနဲ့ ကိုကိုရယ် ”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်းပြောသလို ပြောလိုက်သည့်

ထားအသံ မှာ ကြေကွဲမှုတွေပါနေမှန်းသိ၏။

ဘာပြန်ပြောရမည် ချက်ချင်းမသိ။ ထားကိုကြည့် ရင်း တံတွေးကိုမျှီချမိပြန်သည်။

“ မြသူလာနဲ့ ကိုကိုတို့ ခဏခဏ တွေ့ကြတယ် ဆို ” သည်အမေးကိုလည်း မကြည့်ဘဲထား မေးပြန်သည်။

“ ခဏခဏတော့ မဟုတ်ပါဘူးထားရယ် ”

သူက ထားကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်းပြန်ဖြေသည်။

“ ဒါဆို ဘယ်နှစ်ခါလဲ ”

မျက်လွှာပင့်ကြည့်ရင်း ထပ်မေး၏။

“ အတိအကျတော့ ကိုကို ဘယ်မှတ်မိမှာလဲ နှစ်ခါ သုံးခါတော့ ရှိမှာပေါ့ ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံကုန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ရုံးမှာအလုပ်သဘောတွေ့ကြသည်။ အကြိမ်များကို လျှော့ပြီး သူပြောဖြစ်သည်။ ရုံးမှာတွေ့လျှင်လည်း မြသူလာက ရုံးက သက်သာဆိုင်မှာထိုင်ချင်သည်။ ထိုင်ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း အားလုံးက သူနှင့် မြသူလာ ပြန်တွဲနေကြပြီဟု ယူဆကြသည် လားမပြောတတ်။

“ဘယ်တွေ့ကို သွားတာလဲ ကိုကို”

အသက်ကို စာဝရှုရင်း ခေါင်းကိုပြန်မတ်ကာ သူ့ကိုကြည့်၍ ထားမေးသည်။

“ကျောင်းထဲကိုရောက်တယ်”

ညနေပိုင်းမှာ မြသူလာရောက်လာပြီး သူနှင့် သူ့ညီမလေးကိုခေါ်ကာ တရုတ်ဘုံကျောင်းမှာ ထမင်းတစ်ခါ စားခဲ့သည်ကို ချန်လှပ်ထားမိပြန်၏။

“ကိုကို”

“ပြောလေ ထား”

“ကိုကိုကို ထား တစ်ခုပြောမယ်”

“ပြောပါထားရဲ့”

စကားကိုခဏနားစဉ် ထားမျက်နှာကတည်ပြီး တင်းခနဲ ဖြစ်သွားတာ သတိထားဖြစ်သည်။

“မြသူလာနဲ့ကိုကို အခုလိုတွဲနေတာ ထားမကြိုက် ဘူး။”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံကုန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ထား အရမ်းခံစားရတယ် ကိုကို”
စကားအဆုံးမှာ မျက်နှာကိုစူးစမ်းကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။ လေသံမှာမျှ မျက်နှာကတည်ပြီးတင်း သည်။

“ထား နဲ့ ကိုကိုတို့ ချစ်သူတွေဆိုတာ သူ့သိတာပဲ”

ပြောပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ယူပြီး မီးညှိဖွာသည်။ မီးခိုးငွေ့တို့ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း သက်ပြင်းပါချမိသည်။

“ကိုကိုနဲ့ မြသူလာဟာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပဲ။ အခုလိုပြန်တွဲနေရင်တော့ တစ်နေ့မှာ ကိုကို ထားကို ပစ်သွားမှာ စိုးရိမ်တယ်လေ”

လေသံ နည်းနည်းပျော့သွားသည်။ အားငယ်သံ၊ တိုးလျှိုးသံ ပါနေပြန်ပြီလား။

“ထားရယ် . . . ကိုကို ထားကို ဘာလို့ ပစ်သွားရမှာလဲ။ ထားအချစ်ကို ကိုကိုနားလည်ပါတယ်။ ကိုကိုလဲ ထားကို ချစ်တာပါပဲ”

လေသံနှိမ့်ပြီး ထားကို ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို . . . ကိုကို မြသူလာကိုတော့မချစ်တော့ဘူးလား”

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားယောက်ယက်ခတ်သွားစေသည့် အမေး။ အချစ်ဆိုသည့် အရာကိုလည်း ဘာသာဆန်းစစ်ပြီး နားမလည်ချင်။ အချစ်သည် တစ်ကြိမ်တည်းမှာပင် နှစ်နေရာ၌ဖြစ် တည်နေနိုင်ပါသတဲ့လား။ စဉ်းစားမရအောင် တွေ့ဝေမိပြန် ၏။

အောင်မိခင် (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ ဖြေလေ ကိုကို ”

“ ကိုကို မဖြေပါရစေနဲ့ ထားရယ် ”

ထားမျက်နှာ ရုတ်ခြည်းညှိုးသွားတာ တွေ့လိုက်ရ လို့
ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။

ထား ဘယ်လောက်ကြေကွဲနေမည်ကို နားလည်ရင်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေနပ်မိပြန်။ ထားကျေနပ်အောင် လိမ်ညှာ
ဖြေလိုက်ပါတော့လား။

ခွင့်လွတ်ပါ ထားရယ် . . .

★ ★ ★

နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

အပိုင်း

(၂)

(၁)

ခင်ထားညို တီးတန်းတတ်သည့်နှစ်မှာပင် အစ်မဖြစ်သူ
ခင်မိုးညိုဆုံးသွားသည်။

ခင်မိုးညိုဆုံးသွားသည်မှာ နှလုံးရောဂါဟု ဆရာ ဝန်က
မှတ်ချက်ပေးသော်ငြား သူ့ထို့မြို့မှာကား အချစ် ကြောင့်
ခင်မိုးညို ဆုံးပါးသွားရသည်ဟု လူပြောသူပြောများ ခဲ့သည်ပဲ။

ခရိုင်မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သော်လည်း မြို့သည် သိပ်
ကျယ်ဝန်း ကြီးမားလှသည်ကားမဟုတ်။ သတင်းသည်
တောမီးနှယ် ပြန်လွယ် ခဲ့သည်။

ခင်ထားညိုသည် သူ့အစ်မ ခင်မိုးညိုထံစွဲ လူတွေ
ပြောနေသံကြားရတိုင်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာဖြင့် အိမ်ပြန်ကြို

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ရွှက်ကြီးတင်ငိုရပြန်သည်။

အမေကတော့သူ့ကို ချော့တာလည်းမဟုတ်။

“ယောက်ျားတွေကိုမယုံပါနဲ့လို့ အမေပြောတာမှ သမီးကြီးက နားမဝင်တာပဲအေ။ သိပ်အထင်ကြီး၊ သိပ်ယုံစားထားပြီးမှ အခုလိုဖြစ်သွားတော့ သူမဖြေနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ သမီးတို့ အဖေဆိုရင် သမီးငယ်ငယ်လေးမှာပဲ နောက်မိန်းမယူသွားတာ။ အမေက အရင်ကတည်းက သိပ်မျှော်လင့်မထားတော့ သိပ်ပြီးမခံစားလိုက်ရဘူးပေါ့။ ယောက်ျားတွေကိုမယုံအပ်ဘူး ဆိုတဲ့ အသိကတော့ အမေမှာပိုပြီး စွဲသွားတယ်လေ။”

အမေက သူပြောနေကျစကားတို့ကိုသာ အနားမှာ ထိုင်ရင်းပြောနေသည်။ မမခင်မိုးညို သူ့ကိုရင်ဖွင့်သွားခဲ့သည်များကို နားမှာပြန်၍ကြားယောင်ပြန်သည်။ ရင်ထဲမှာ အမှတ်ထင် ထင်ဖြစ်နေပြန်ရသည်ပဲလေ . . . ။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

နာကျင်လျက်မနာကြည်း။

မီးမှန်းသိလျက် အကြိမ်ကြိမ်တိုးဝင်ချင်ပြန်၏။ လောင်မြိုက်သည့်ဒဏ် အခါခါခံချင်ပြန်၏။ အသိစိတ်က မုန်းချင်ပြန်လျက် နှလုံးသားက အမေ့ခက်ပြီ။ ပတ်သက်ခဲ့ သမျှကား ဖလံ့မှန်စများပမာ ရင်မှာစူးနှစ်ပြန်ကြနေတော့သည်။ ခွဲခွာခြင်းဖြင့် အပူသည် ရင်ကိုဗလောင်ဆူ ကျွမ်း မြိုက်စေခဲ့ပြီဟု ဘာသာ အသိဆုံး။ နှောင်ထုံးကို သူ့မို့ဖြေရက် ဖြတ်ရက်တော့ သည့်လေ။ မယုံကြည်နိုင်စွာ အခါခါ အထပ်ထပ် ဖတ်ခဲ့ပြီးဖြစ် သည်။ သတင်းစာမှ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်းသတင်း ကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တို့ဝေလည်စီးကျလာပြန် သည်။

ရွှက်သံ တစ်ချက်သည် အလိုလိုထွက်လာပြန်၏။ နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းဖိကိုက်ထားမိကာ၊ ခုတင်ပေါ်မှဆင်း သည်။ သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်၏။ ဝေ့တိုက် လိုက်သည့်လေ၌ ညမွှေးပန်းနံ့တို့ပါလာတာ သတိထားမိရင်း ညမွှေးပန်း ရနံ့ကို မကြိုက်ဘူးဟု ပြောခဲ့သည့် သူ့စကားက နှလုံးသားကိုနာကျင်စေပြန်သည်ပဲ။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ ၏

သူ့ဘာလို့ စိမ်းကားရဲသည်ကို သိချင်ပြန်သည်။ သူ
ဘာကြောင့်စွန့်ပစ်ရက်သည်ကို နားလည်ချင်ပြန်သည်။ အဖန်ပန်
အထပ်ထပ်ယုံကြည်တတ်လာအောင် သိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့သူပဲ။ လမ်းခွဲ
လိမ့်မည်ဟု ဘယ်သောအခါကမှ မတွေး ထင်မိခဲ့။ မိုးမိုးမရှိသည့်
အခါ အရာရာသည် သူ့အတွက် ဘာမှအဓိပ္ပါယ်မရှိသလို ပြောဆို
နေထိုင်နိုင်ခဲ့သူ။

အခုတော့ သည်လူသည် မိုးမိုးကိုထား၍ တစ်ပါး သော
မိန်းကလေးကို စေ့စပ်လိုက်ပြီပဲ။

ခန်းဆီးစသည် လေအဝေ့မှာ ဖျတ်ခနဲလှုပ်ငါ။
ရုတ်တရက်နောက်ပြန်လှည့်ကာစားပွဲပေါ် မှသတင်းစာကိုကောက်ယူ
လျက် ဒေါသတကြီး လုံးခြေနေမိပြန်တော့သည်။

မိမိနှလုံးသားကို လုံးခြေလိုက်သလို ခံစားနာကျင်
ရပြန်သည်လေ။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ ၏

“ ဘာတွေဖြစ်တာလဲ ”

သူ့ကိုမြင်ပြီး ရပ်စောင့်နေသည့် ခင်မင် အမေးကို
ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ။ သတင်းစာထဲမှာပါပြီး သုံးရက် လောက်
သူ့ခွင့်တင်ခဲ့သည်။

တံတွေးကိုမျိုးချမိပြီး ခင်မင်ကိုပြန်မဖြေဘဲ မျက်နှာကို
ငုံ့လိုက်မိသည်။ ကြေကွဲစမ်းနည်းခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ အားယေခြင်း တို့
တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့နှံ့သွားသလိုပင်။

“ ငါမပြောတတ်ဘူးခင်မ ”

ခြေလှမ်း သုံးလေးလှမ်းကို လေးပင်စွာလှမ်းအပြီး မှာ
ခေါင်းငုံ့ရင်း စကားထွက်သည်။

“ နေလတ် ဒီလောက်ယုတ်မာမယ် ငါမထင်ဘူး ”

ခင်မနှုတ်မှ ဒေါသစကားထွက်သည်။ တူကူသိုလ်
တစ်လျှောက်လုံး တစ်တွဲတွဲနေလာခဲ့ကြသူများမို့ တစ်ယောက် နှင့်
တစ်ယောက် ပြောမနာဆိုမနာတွေ။ ဘာမှ ပြန်မပြောမိဘဲ ခင်မ
မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲအကြည့်ဝေသည်။

“ နင့်ကိုဘာပြောသွားလဲ မိုးမိုး ”

အမောင်မိန့်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ချက်ချင်းခေါင်းယမ်းပြလိုက်မိသည်။

အဆောက်အအုံထဲဝင်လိုက်စဉ် လေအေးစက်လွတ်ထားတာသတိထားမိသည်။ ညာဘက်ကိုချိုး၍ အပေါ်ထပ်တက်ရန် လျှောက်သည်။

“ သူ့အိမ်ကအမြန်ဆုံးပြန်ခဲ့ပါလို့ သံကြိုးလာလို့ မြန်မယ်ဆိုတာလောက်ပဲသိတယ် ”

လှေကားပထမထပ်မှာ ခင်မကိုကြည့်ရင်းပြောလိုက်၏။

“ နင်ဘာမှ မရိပ်မိဘူးပေါ့ ”

“ ဟင့်အင်း ”

“ သူ့အိမ်ကစီစဉ်ထားတာတွေ ဘာတွေရှိတယ် ကြားလား ”

သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကိုချကာ . . .

“ ငါက သူ့အိမ်အကြောင်းတွေ ဘာတွေ စပ်စပ်စုစု လုပ်မကြည့်မိဘူး ”

ဟု မသက်မသာပြောလိုက်မိ၏။

“ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါသိချင်တာက အိမ်ကဇွတ်စီစဉ်လိုက်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဘာသာဖောက်ပြန်ပြီး

. . . နင်မသိဘဲ တစ်ယောက်ရှိနေတာ လား အဲဒါ . . . ”

“ ငါဘာမှမသိဘူး ”

အမောင်မိန့်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ နင်ကလဲဟာ ”

လှေကားထိပ်ရောက်တော့ ခင်မက သူ့အလုပ်ခန်းရှိရာဘယ်ဘက်တို့တွေ့ရသည်။

“ ဒါဆို ငါသွားမယ် မိုးမိုး နှင်သိပ်လဲ စိတ်ဆင်းရဲ မနေပါနဲ့၊ စိတ်မမှန်တဲ့ လူနဲ့ စောစောလမ်းခွဲသွားရတာ ကံကောင်းတယ်လို့ မှတ်ပေါ့။ ထမင်းစားချိန်မှ ပြန်ဆုံမယ် ”

ခေါင်းညိတ်ပြုရင်းရှေ့ဆီကလျှောက်စဉ် ခင်မက ဘယ်ဘက်ဆီ ချိုးတွေ့လိုက်၏။

★ ★ ★

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ မောင် အိမ်ခဏပြန်ရမယ် မိုးမိုး ”

ရုံးအဆင်းမှာလာစောင့်နေသည့် မောင်က အနားရောက်လာသည့် မိုးမိုးကိုကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ ဟယ် ရုတ်တရက်ကြီး ”

“ ဟုတ်တယ် မိုးမိုး သံကြိုးရောက်လာလို့ ”

မောင်က အကျီ အိတ်ထဲမှ စာရွက်ပိုင်းကို ထုတ်ယူ ရင်းလက်ထဲသို့ ထည့်သည်။ အမြန်ဆုံး ပြန်လာပါဆိုသည့် စာသားကိုဖတ်ရင်း မောင်လက်ထဲသို့ သံကြိုးစာရွက်ကို ပေးလိုက်၏။

“ မိုးမိုး အချိန်ရလား မောင်ကို ထိုင်နေကျဆိုင် ခဏသွားထိုင်ရအောင် ”

ဆိုတော့ ခေါင်းညိတ်ပြဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မောင်နှင့်အတူ ရုံးရှေ့မှထွက်လာခဲ့၏။

ဝန်းနှင့်ခြံသည် ကျယ်ဝန်းသေသပ်၍ ဆိတ်ငြိမ်သည်။ ကံ့ကော်ပင်များ၊ မရန်းပင်များ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိသဖြင့် အေးရိပ်မွန်ဆိုသည့်အမည်နှင့် လိုက်ဖက်လှသည်ထင်၏။ ခြံတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကားပတ်ကင်ထိုးသည့်နေရာမှာ ကားသုံး

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

လေးစီးကိုမြင်သည်။ သစ်ပင်အောက်မှာ ခုံပုလေး တွေချပေးထားသည်မို့ လွတ်လပ်ပြီး အနှောင့်အယှက်ကင်း နေသလို။ သီချင်းသံငြိမ်ငြိမ်သည် ပြောနေသည့်စကားသံကို အဟန့်အတားမဖြစ်။ မရမ်းပင် ဝိုက်ဝိုက်အောက်မှ ခုံပုလေးမှာသူတို့ ထိုင်ဖြစ်သည်။

“ နက်စိန်ကော်ဖီခါးခါးနှစ်ခွက် ”

မောင်က စားပွဲထိုးကလေးကိုမှာလိုက်ရင်း မိုးမိုးကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ တစ်ခုခုစားပါလား မိုးမိုး ”

ဆိုတော့ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်မိ၏။

အကျီ အိတ်တွင်းမှ စီးကံရက်ဘူးကိုထုတ်ယူပြီး တစ်လိပ်မီးညှိဖွာရှိုက်သည်။

မူတ်ထုတ်လိုက်သည့်မီးခိုးမှာ သက်ပြင်းတွေရော ထွေးပါသွားသလား။

မောင်ကို ငေးကြည့်နေမိပြန်သည်။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ။ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ မောင်စိတ်ပူနေလို့လား၊ တစ်ခုခုစိတ်ပူစရာလို့ မောင်ထင်နေလားဟင် . . . ”

သောက်လက်စကော်ဖီပန်းကန်ကို ပြန်ချရင်း မောင့် မျက်နှာ ကိုကြည့်ကာမေးလိုက်သည်။

လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း တိုနေပြီဖြစ်သည့် စီးကရက်ကိုခုံမှာထိုးခြေသည်။

“ မောင်မသိဘူး မိုးမိုး ”

မကြည့်ဘဲ မောင်ပြော၏။ မောင့်အသံက လေးပင် နေသယောင်။ ဝေဒနာတစ်စွန်းတစ်စသည် အသံမှာတွဲခိုပါ လာသလို။

“ ဘာပြဿနာဖြစ်ပြန်ပြီလဲမသိဘူး ”

သူ့မိသားစုကိစ္စကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပြောခဲ့ဖူး သည့် မောင့်နှုတ်မှစကားသံ လျှံကျသည်။ မောင်သည် လျှို့ဝှက် သိပ်သည်းလွန်းသူမဟုတ်သော်ငြား စပ်စပ်စုစု စကားဖွာသူကား မဟုတ်။ သူ့မိသားစုကိစ္စ၊ သူ့အိမ်ကိစ္စတို့ကို ပြောလေ့ ပြောထ မရှိသလို မိုးမိုးမိသားစုကိစ္စကိုလည်း စပ်စပ် စုစုမရှိခဲ့။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ မိုးမိုးတော့ မောင့်ကိုလွမ်းနေမှာ ”

ရေနှေးကြမ်းကရားကို ကောက်ယူလျက် အကြမ်း ပန်းကန်မှာ ငဲ့ရင်းပြောသည်။

“ မောင်လဲလွမ်းမှာပါ ”

မောင့်မျက်နှာကိုငေးမောကြည့်လိုက်စဉ် မောင်က ပြုံးပြလိုက်၏။

“ ကိစ္စပြီးတာနဲ့ မောင်ပြန်လာခဲ့မှာပါ။ ဒီက အလုပ်ကိစ္စ တွေကလဲမပြတ်ဘူး ”

မောင်က အလုပ်ဖြင့် သူတို့မြို့ကိုပြောင်းလာရသူ။ ဘယ်လို ဖြစ်ဖြစ် အရွယ်နှင့်စာပါက မောင်သည် တာဝန် ဝတ္တရား ကြီးမားသူပင်။ သူ့ကိစ္စများစွာကို ကြာရှည်ပစ်ပယ် စွန့်ခွာသွား၍ ရနိုင်သူမဟုတ်ဟု နားလည်မိပြန်သည်။

“ အလုပ်တွေကြောင့် မြန်မြန်ပြန်လာမှာမဟုတ် လား။ သိပါတယ် ”

မျက်စောင်းဖြင့် စကားဆိုမိပြန်၏။

“ အတူတူပဲပေါ့ မိုးမိုးရယ် ”

ဟု မောင်က ခပ်ပြုံးပြုံးပြန်ပြောလိုက်သည်။

ကျနေသည် မရန်းရွက်များကိုဖြတ်လျက် သူတို့ စားပွဲပေါ်သို့ကျ၏။ ဝေ့ဖြတ်သွားသည့်လေပြည်တစ်ချက်သည် နဖူးဆံစက်ဖွာရာကျသွားစေပြန်သည်။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ ရွှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ မိုးမိုးတို့ လက်ထပ်ပွဲကိစ္စလဲ အလျဉ်းသင့်ရင် ဆွေးနွေး
ခဲ့ပါလား ”

မောင်ကိုကြည့်ရင်း ပြောစဉ် မောင်ကခေါင်းကို ညှိတ်၏။

မောင်အိမ်ပြန်မသွားခင် ညနေကတွေ့ဆုံခဲ့တာ အတွေး
မှာပြန်ပေါ်သည်။ သည်တုန်းက မောင်မှာ ဘာအစီ အစဉ်မရှိပုံ
မရ။ ဘာကိုမှလည်း သိပုံမရ။ သည်နယ်မသိဟန် ပြုကာ မောင်
ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့ပါသလား။ စိမ်းပြတ် နာကြည်း၊ မုန်းတီးရန်
မှာလည်း မောင်နှင့် မိုးမိုးကြားမှာ ဘာမျှမရှိခဲ့ပါလား။

စဉ်းစားရင်း မျက်ရည်လည်လာမိပြန်သည်။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ ရွှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

မေမေ၏ ခပ်ထေ့ထေ့အပြုံးသည် စကားလုံးဖြင့်
အပြစ်တင်နေသည်ထက်ပို၍ခံခက်၏။ အစကတည်းက မေမေ
မပြောလားဆိုသည့်စကားကို မေမေမျက်ဝန်းကပြော ကြားနေ
သယောင်။ သတင်းစာပုံမှန်ဖတ်သည့်မေမေသည် မောင်စေ့စပ်
သတင်းကိုလည်းတွေ့ မိမည်မှာမလွဲ။ မောင် ဖေဖေ၊ မေမေ၏
အမည် မောင်အလုပ်အကိုင်တို့ကိုသိထား ခဲ့သောမေမေသည်
မောင်ဟု အတတ်သိပေလိမ့်မည်။ သို့ တိုင် သည်ကိစ္စ ဘာတစ်ခွန်း
မျှမဟ။ မိုးမိုးအမူအရာ ပျက်နေ သည်ကိုလည်း မသိကျိုးကျွန်
ပြုနေပြန်သည်။

“ ယောကျ်ားတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ရာနှုန်းပြည့်ယုံ
ရတဲ့ သူတွေမဟုတ်ဘူးမိမိုး ”

မောင်နှင့် လက်ထပ်ခွင့်ပြုဖို့ မေမေကိုဖွင့်ဟ တိုင်ပင်
စဉ်ကမေမေပြောခဲ့သည့်စကားတို့ကို ပြန်ကြားယောင်သည်။

“ လက်မထပ်ဘဲ အတူနေတယ်ဆိုတဲ့ အနောက်တိုင်း
ဓလေ့မှာက အနောက်တိုင်းက မိန်းမတွေဟာ အပျို

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ရည်ဆိုတာကို တန်ဖိုးထားကြတူး။ အနောက်တိုင်းက
ယောက်ျားတွေကလဲဒီကိစ္စကိုအလေးအနက်ထားကြတာ
မဟုတ်ဘူးလေ။ အမေတို့ နိုင်ငံလူမျိုးရဲ့ ဓလေ့မှာက
မိန်းမရော၊ ယောက်ျားရောက ဒီ 'အပျိုရည်' ဆိုတဲ့
ကိစ္စကို အလေးအနက်ထားတယ်။ တန်ဖိုးထားတယ်။
သန့်စင်မှုဆိုတာကို ဂုဏ်ယူကြတယ်။ လူ့သိက္ခာ၊
ကိုယ်ကျင့်တရားရဲ့ တစ်စိတ် တစ်ပိုင်း အဖြစ်လက်ခံ
ထားကြတယ်။ ဒီတော့ အမေပြောချင်တာက ခေတ်မီ
တယ် ခေတ်ဆန်တယ်ဆိုပြီး ဒီလက်မထပ်ခင် အတူနေ
တဲ့ ဓလေ့မျိုးကို အမေတို့ လူမျိုးတွေက လက်ခံကျင့်
သုံးစရာ မလိုဘူး သမီး။ ပြီးတော့ အမေတို့က ဗုဒ္ဓ
ဘာသာတွေ။ ကံ ကံ၏ အကျိုးတရားကို လက်ခံထား
တဲ့ သူတွေ။ ချစ်သူနှစ်ဦးပေါင်းရဖို့ ဘယ်သူက
ဘယ်လောက် အာမခံရဲမလဲ။ ကံတရားအတိုင်းသေကွဲ၊
ရှင်ကွဲ ကွဲတတ်ကြတာမျိုး။ ဒီတော့ လက်မထပ်ခင်
မရေရာခင်မှာ စည်းစောင့်တာ အကောင်းဆုံး ပါပဲ
သမီး။ အမေကတော့ အစွန်းရောက် တယ်ပဲပြောပြော၊
ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အမေမယုံဘူး။ "

အမေပြောခဲ့သည့်စကားတို့က နားမှာရစ်ဝဲ ဝေ့သီ
လာသည်။ သည်တုန်းကတော့ အမေသည် ရှေးရိုးဆန်စွာ အစိုးရိမ်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ကြီးလွန်းသည်ပဲဟုတွေးခဲ့မိသည်။
မပြောမဆို မောင် စေ့စပ်လိုက်ပြီဆိုတာသိရတော့မှ
မေမေ ပြောသည့် မယုံကြည်အပ်သော ယောက်ျားတွေထဲမှာ
မောင်လည်းပါနေပါရောလားသိတော့၏။
မောင် သည်လိုလုပ်သွားလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ
မတွေးခဲ့မိ။

ခင်မိုးညိုက သူ့ကိုအနားခေါ်ပြီး ပြောပြနေတတ် စမြဲ။
တစ်ခါခါမှာတော့ မမခင်မိုး၏ သူငယ်ချင်း မမ ခင်မ ရောက်လာ
တတ်သည်။ မမခင်မ ကိုဖက်ပြီး မမခင်မိုးငိုတာ ကို သူ ခဏခဏကြို
ခဲ့ရ၏။

မမခင်မိုးညို၏ ချစ်သူ ကိုနေလတ်သည် စေ့စပ်ပြီး
မကြာမီမှာပဲ လက်ထပ်လိုက်သည်ကြားရ၏။ သူတို့ မြို့ကို
ချက်ချင်းပြန်မလာဘဲ ခွင့်တင်သည်ကြားသည်။ သူ မမ ခင်မိုး
ကိုမျက်နှာချင်းမဆိုင်တော့။ လက်ထပ်ပြီးမှ သူ့ အမျိုး သမီး ကိုပါ

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ။ အ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

ခေါ်ပြီး သည်မြို့ကိုပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရောက် လာပြီး ပထမတစ်လ၊ နှစ်လလောက်တော့ မမ ခင်မိုးညိုက ပုံမပျက် ရုံးတက်နေသေးသည်။

တစ်နေ့ ရုံးမှာမူးလဲပြီး ဆေးခန်းပို့ရ၏။ သည်က စ၍ မမခင်မိုးညို ရောဂါမသက်သာတော့ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ တစ်လ လောက်ကြာသွားသည်။ ဆရာဝန်က နှလုံးရောဂါ ဟု နာမည်တပ် သည်။ အမေကတော့ အသည်းရော၊ နှလုံးရော ဖြစ်တာပေါ့ဟု မမခင်မကို ပြောသံကြားရ၏။ နောက်တော့ မမခင်မိုးညို သူ့လက်တွင်းမှာပင် အသက်ထွက်သွားတော့ သည်။

မမခင်မိုးညို၏ မျက်နှာကို တစ်မိမိမိကြည့်၍ ကြေကွဲ ဆိုနှစ်စွာခံစားလိုက်ရသည်ပဲ။

ဘာကြောင့်ပဲသေရသေရ မမခင်မိုးညိုမှာ အချစ်နှင့် ပတ်သက်၍ အဘယ်မျှခံစားကြေကွဲရသည်ကိုတော့ သူ့အသိ ဆုံးပင်။

တစ်ခန်းတည်းအတူနေသူမို့ ညည တစ်ဦးတည်း ထထိုင် နေတတ်တာ၊ ပြတင်းဝမှာရပ်ပြီး ကောင်းကင်ကို အကြာကြီး ငေးကြည့်နေတတ်တာတွေ သူမကြာမကြာတွေ့ ရသည်ပဲ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သည်အထိ ဒုက္ခပေးနိုင် ပါသလားဟု သည်တုန်းကတည်းက သူ့တွေးခဲ့ဖူးသည်လေ။

★ ★ ★

(၂)

မေမေသည် သမီးနှစ်ယောက်နှင့် လင်ယောက်ျား၏ စွန့်ပစ်သွားခြင်းကိုခံရသောငြား အားလျော့၊ အားငယ် တတ်သူ မဟုတ်ခဲ့။ ဈေးထဲမှာရှိနေသည့် ကုန်ခြောက်ဆိုင် ကလေးက မိသားစု စားဝတ်နေရေးကို ဟန်မပျက်အောင် အထောက်အကူ ပေးခဲ့သည်ပဲ။ မမခင်မိုးညို ဆယ်တန်း အောင်တော့ မေမေက တက္ကသိုလ်အတင်းပို့သည်။ မမ ခင်မိုးညိုက သူ့ကိုညှာသည်။ သူ့တစာတော်သည်။ ဆေး သို့မဟုတ် စက်မှုရမှာပဲဟု မမ ခင်မိုးညို ကတွက်ပြန်သား။ သည်တော့ သူ့တက္ကသိုလ်မတက်ချင်။ သူက ရိုးရိုးဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ လိုင်းသာရမှာမို့ ညီမငယ်ဆယ်တန်းအောင်မှ တက္ကသိုလ် ပို့မည်ဟု မေမေကိုပြော၏။ မေမေအတင်း အကျပ်

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

ပြော သည့်စကားကို မမခင်မိုး ညိုလက်မခံဘဲ အလုပ်ဝင်လျှောက်ခဲ့သည်။ သူ့ သူငယ်ချင်း မမခင်မိုးနှင့်အတူ သူတို့နှစ်ယောက် အလုပ်တော့ရသွားကြ၏။ အလုပ်ထဲရောက်သွားမှ ကိုနေ လတ်နှင့် တွေ့ပြီး ချစ်ကြိုက်သွားခဲ့ကြသည်။

ကိုနေလတ် ခွဲခွဲသွားခြင်းသည် မမခင်မိုးညို သေဆုံးသွားသည်အထိဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့။ တိုက်ဆိုင်မှုပဲဆိုဆို သည်နောက်ပိုင်းမှာ မမခင်မိုး ညို ပုံစံပြောင်းလာသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ အနေမမှန်၊ အစားမမှန်၊ အအိပ်မမှန်နှင့် ငူတူတူ ဝိုင်တိုင်တိုင်ဖြစ်လာ သည်။ နောက်ဆုံးတော့ အသက်ပါသွားသည်အထိ။

ခင်ထားညိုဆယ်တန်းအောင်သည့်နေ့ကလည်း မမခင်မိုးညိုကို တမ်းတစိတ်ဖြင့် ငိုရပြန်သည်။ မမပြောခဲ့ သလို သူ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကိုတက်ခွင့်ရပြန်တော့ မမခင်မိုးညိုကို ပိုလို့ သတိတရ ဖြစ်ရပြန်သည်။ မမသာရှိလျှင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာလိုက်မလဲဟုတွေးမိရင်း ကြေကွဲမျက် ရည်ကျရပြန်သည်လေ။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ သူ့မှာအပေါင်းအသင်း များများစားစားမရှိ။ အခန်းဖော် မြမြဦးနှင့်သူတို့ဖြစ်သွားသည်။ မကြာခင်မှာပင် သူ့ရောမြမြဦးပါ အနုပညာကိုဝါသနာပါတာချင်း တူနေကြပြန်၏။ စာဖတ်ဝါသနာပါကြတာ၊ ဂီတကိုမြတ်နိုးချစ်ခင်တတ်တာ တူနေကြတော့ ပိုလို့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားသည်။ ဒုတိယနှစ်ဝက်မှာပင် မြမြဦး၏ တိုက်တွန်းမှုဖြင့် သူ့ရော မြမြဦးပါ အနုပညာအသင်းဝင် ဖြစ်သွားတော့၏။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ဦး အဆိုသင်တန်း တက်ဖြစ်ကြသည်။

သည်လို့နှင့် အနုပညာအသင်းမှာ ကျော်ခေါင်စိုး၊ သန်းဝေ၊ မောင်မောင်နှင့် ညိုလတ်တို့ကို ရင်းနှီးခွင့်ကြံရပြန်သည်။ မေဂျာတူ တစ်တန်းတည်းဖြစ်၍လည်း အလွန် ရင်းနှီးသွားတော့သည်။ သူတို့အုပ်စုလေးသည် ခုံနံပါတ်များ လည်းနီးကပ်သဖြင့် လက်တွေ့ လုပ်ရာမှာလည်း တစ်အုပ်စု တည်းပင်။ နောက်တော့ ကင်းတင်းဆင်းလျှင်လည်း အတူ၊ မြို့ထဲသွားလျှင်လည်း အတူ၊ တကယ့်မောင်နှမအရင်းတွေ ပမာ ချစ်ခင်လာကြတော့၏။

သူကယောက်ျားလေးများနှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေခဲ့ သူမိ။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ ၏

ပထမတော့ မောင်မောင်တို့ အုပ်စုနှင့် သူတစ်သား တည်းမကျ
ချင်။ နောက်တော့ နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ပြောမနာ၊ ဆိုမနာ
နေလာကြရင်း တစ်ယောက်အတွင်းစိတ် တစ်ယောက်နား လည်
လာခဲ့ကြသည်ပဲ။

သည်အထဲက ကျော်ခေါင်စိုးကို သူ့ဆံယောဇဉ်ပိုပြီ ဟု
ဘာသာသိသည့်နေ့က မေ့မေ့မျက်နှာကိုမြင်ယောင်ရင်း ရင်တွင်း
မှာ မလောင်ဆူခဲ့ရပြန်သည်လေ။

(၃)

“ ငါ့ကိုမစနဲ့ မောင်မောင် ”

တစ်နေ့ ကင်းတင်းမှာ မောင်မောင်က ကျော်ခေါင်စိုးနှင့်
ပူးကူပေးပြီး စာအုပ် ပေးဖို့ ကျော်ခေါင်စိုးကို သူမေး
သည်။ အဲဒီနေ့က ကျော်ခေါင်စိုး ကင်းတင်းရောက် မလာ။

“ နင်ကလဲ ကျော်ခေါင်ကိုမတွေ့ ရင်မနေတတ်တော့
ဘူးလား မိထား ”

ဟု မောင်မောင်က သူ့ကိုမေးလိုက်သည်မို့ သူ မျက်နှာ
ထား တင်းတင်းနှင့် မောင်မောင်ကိုပြန်ကြည့်သည်။

“ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဟာ . . . ငါစတာပါ ”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း)၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ဟု မောင်မောင်ကလျော့ချသွားပေမယ့် . .

“ ငါ့ကိုမစနဲ့ မောင်မောင် ”

ဟု ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်မိ၏။

“ အနာပေါ်တုတ်ကျတယ်ဆိုတဲ့ စကား မင်းကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား မောင်မောင် ”

ညီလတ်ကထပ်နောက်တော့ ညီလတ်ကို သူ့မျက်စောင်းထိုး လိုက်မိသေးသည်။

သူ့အနေအထိုင် အပြောအဆိုတွေက ကျော်ခေါင်နှင့်ပတ်သက်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကရိပ်မိအောင် အနေအထားပျက်ယွင်းနေပြီလားဟု တွေးရင်း၊ ဝမ်းနည်း ချင်လာ တော့သည်။ အဲဒီညနေက ခါတိုင်းလို သူ့ရွှင်ရွှင်ပျပျမရှိ။ ရင်ထဲမှငြိနေသည့် သံယောဇဉ်အတင်းကို သူက ဇွတ်ငြင်း၍ ရှောင်ချင်ပြန်သည်။

“ ငါကျော်ခေါင်နဲ့ ပတ်သက်ရင် နေတာထိုင်တာ မှားနေလား မြမြဦး ”

ညရောက်တော့ မြမြဦးကိုသူ့မေးမိသည်။

“ မှားတယ်တော့မဟုတ်ဘူးပေါ့ ထားရယ်၊ ဒါပေမယ့် စေတနာပိုတာ၊ သံယောဇဉ်ကြီးတာတွေက တစ်ခါခါမှာ အလိုလိုထင်ထင် ရှားဖြစ်နေ တတ်တာပဲ။ နင့်အပြစ်လဲ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ဘယ်သူ့မဆို ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တာပဲ ဟာ ”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း)၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

သူ သက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက်မိသည်။ ဘယ် ယောက်ျားလေးအပေါ်မှာမှ သံယောဇဉ်မငြိပါဘူးဟု တင်း ထားခဲ့မိသည့်စိတ်က ဘာကြောင့် အလိုလိုလျော့ပြေသွား ခဲ့ပါသလဲ။ ဖေဖေဖောက်ပြန်သွားတာ၊ မမမီးညှိအပေါ် ကိုနေလတ်သစ်စိမ်းချိုး ဖြစ်သွားခဲ့တာအားလုံးဟာ ယောက်ျားတွေကိုမယုံကြည်တတ်ဖို့ သိမ်းစားစာတွေပါလား။

သတိထား၍တင်းရင်း၊ အထင်သေးစွာ သံသယ ဝင်ရင်း၊ နှင့်ပင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူသံယောဇဉ် တွယ်မိပြီဟု ဘာသာနားလည်ခိုက်မှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြေကွဲရပြန်တော့၏။ ဘယ်တော့မှ သည်လိုမဖြစ်စေရဟု ဦးနှောက်က သတိပေးနေပါလျက် သူ့နှလုံးသားက ဘယ်အတွက် ပျော့ ညံ့ရသည်ကို မစဉ်းစားတတ်။

သံယောဇဉ်၏ အရစ်အပတ်ကို နှလုံးသားက ဘာကြောင့် လက်ခံခဲ့ရပါသလဲကွယ် . . . .

(၄)

“ နှင်ကျော်ခေါင်းအပေါ်မှာ သံယောဇဉ် သိပ် မထား နဲ့
မိထား၊ နောက်နှင်ပဲခံရမှာ ”

ဒီစကားကို မြမြဦးနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်းရှိစဉ် သန်းဝေ
ရောက်လာပြီးပြောသည်။ သန်းဝေဆီကစကား ကြားရတော့
ရှက်သလို၊ လိပ်ပြာငယ်သလိုနှင့် အလိုလိုဒေါသ ထွက်ရသေးသည်။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ သန်းဝေ ”

နှုတ်မှာ အာစေးထည့်ထားသလို ဘာမှပြန်မပြော မိခင်
သူမေးချင်သည့်စကားကို မြမြဦးက မေးလိုက်၏။

“ ဘာဖြစ်ရမှာလဲဟ၊ ထားက ဒီကောင့်အပေါ်မှာ
သံယောဇဉ်သိပ်ကြီးတာ ငါတို့တစ်ဖွဲ့လုံး သိတာပဲ။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

သူလဲ မသိဘဲနေမလား။ အခုဒီကောင် မြသူလာအပေါ် မှာစိတ်ညွတ် နေပြီ။ မြသူလာ မြသူလာနဲ့ ပါးစပ်က မချတော့ဘူး။ ”

“ ပတ္တလားသင်ပေးနေတော့ပိုပြီး နီးစပ်သွားမှာပေါ့ ”

ဟု မြမြဦးပြောသည်။ သည်အကြောင်းတွေကို သူ ဘာမှ မကြားချင်တော့။ မကြားရဲဟုဆိုကပို၍မှန်မည်။ မြသူလာကို ပတ္တလားသင်ပေးမည်ဟု ညီလတ်ဆီကကြားရစဉ်က တကယ် မထင်မိ။ ဒီကောင်တွေ နောက်ပြောင်နေကျမို့ နောက်နေသည် ပဲထင်တာ။ နောက်တော့ တကယ်ဆိုတာသိ ပြီး ရင်ထဲနှင့်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။ ဘာဆိုလို့ ဒီလိုခံစားရမှာ လဲ တွေးရင်း မာနနှင့်တင်းသော်ငြား လှုပ်ရှားစိတ်ကမငြိမ်။ စွန့်လွှတ်ရတော့မှာလား အတွေးက လောင်မြိုက်ပူပန်စေ ပြန်သည်ပဲ။

“ အဲဒါပြောတာပေါ့ ဒီလောက်နီးစပ်နေမှတော့ သိပ် ကြာမယ်မထင်ဘူး ”

“ နီးစပ်လို့ စိတ်လှုပ်ရှားပြီးဖြစ်သွားမယ့် ယောက်ျား ထဲမှာ ကျော်ခေါင်ပါနေလား ”

သူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောလိုက်မိပြန်သည်။

“ နင် အဲဒါခက်တာပဲ မိထား။ ကျော်ခေါင် အပေါ် ဆို နင် အမြဲအကောင်းမြင်နေတာပဲ ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

“ မဟုတ်ပါဘူး . . . ငါပြောချင်တာက သူတကယ် မချစ်ဘဲ နီးစပ်ရုံနဲ့ အခွင့်အရေးရရုံနဲ့ တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်မသွား နိုင်ဘူး ထင်လို့ပါ ”

“ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟာ နင် သိပ်မခံစားစေချင်လို့ ငါသတိ ပေးတာ ”

သန်းဝေက အမြဲလူကြီးဆန်သည်။ သူတို့ အထဲမှာ အသက်လည်း အကြီးဆုံးမို့ သူတို့ အားလုံးကို အစ်ကိုကြီး သဖွယ် ဆုံးမပြောဆိုတတ်စမြဲ။ နှုတ်က အကျင့်ပါနေလို့ သာ နှင်ငါဟု တရင်းတနှီးဆက်ဆံနေမိသည်သာ။

“ ဦးနှောက်ကတွက်တတ်တယ်။ ချင့်ချိန်တတ်တယ်။ သင့်မသင့်၊ တော်မတော်စဉ်းစားတတ်တယ်နဲ့လုံးသား က အဲဒါတွေအားလုံး မလုပ်တတ်ဘူး သန်းဝေ။ အပေး အယူသဘော မရှိဘူး။ အရှုံး အမြတ်သဘော မတွက် ဘူးနဲ့လုံးသားမှာခံစားရပြီဆိုကတည်းက ဘယ်အခြေ အနေရောက်ရောက် ပျောက်ပျက် သွားဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူး ငါထင်တယ်လေ . . . ”

မြမြဦးတို့ သန်းဝေတို့ကိုတော့ သူမရှက်။ ရင်ထဲက စကားတို့ က အလိုလိုပွင့်အန်ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ ငါပြောတာနောက်ကျသွားပြီဆိုတာ နင် စကား

မောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

ကြားရုံနဲ့ ငါသိပြီ မိထား "

သန်းဝေက သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ညည်းညူသလိုပြောရင်း သက်ပြင်းချွတ်ကွေ့သည်။

" စိတ်ချပါ၊ ငါတစ်ခုတော့ပြောမယ်သန်းဝေ၊ လူတစ်ယောက်ကိုချစ်တာ အဲဒီလူကို ကောင်းစေ ချင်တဲ့ စေတနာ၊ စိတ်ချမ်းသာစေချင်တဲ့ ဆန္ဒ၊ သူ့အတွက် ကိုယ်ကပေးဆပ် နေရတဲ့ ဘဝမျိုးလိုပဲ ငါလက်ခံထားတာ။ ဘာမှပြန် မမျှော်လင့်ထား တော့ သိပ်ပြီး ပူပူလောင်လောင်မခံစားရဘူး ထင်ပါတယ်။ ငါ နေတတ်အောင်နေပါမယ်ဟာ "

မြမြဦးကသူ့ကိုနားလည်စွာ ငဲ့စောင်းကြည့်သည်။

သန်းဝေ ကဘာမှပြန်မပြော။

★ ★ ★

(၅)

နှင်းတွေပိန်းပိတ်အောင်မှောင်ရီကျနေသည့်မနက်က သူ့ရင်သည် ပွက်ပွက်ဆူ လောင်မြိုက်ခဲ့ရသည်။

နှလုံးသားမီးတောင်ဝမှလျှံကျသည့်ချော်ရည် ချော်စတွေဟု သူ့တွေးမိသေးသည်။

အိပ်မက်မက်လေ့မက်ထမရှိပါပဲ ထိုညက သူ အိပ်မက်မက်ခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျော်ခေါင်ကိုသူတွေ့တော့ အမြင်မှာလို့ရွှင်မြူးနေမိသေး၏။ ကျော်ခေါင်ကသူ့ကို မြင်ပုံမရ၊ ခဏကြာတော့ ကျော်ခေါင်ဘေးမှာ မြသူဇာ ရောက်လာသည်။ မြသူဇာနှင့်ကျော်ခေါင်တို့ ကြည့်ကြည့် နူးနူး ရွှင်ရွှင်ပျပျနှင့် လက်တွဲကာ သူ့ရှေ့မှဖြတ်သွားတော့ သူ ကျော်ခေါင်ကိုလမ်းခေါ်

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

သည်။ ကျော်ခေါင်ကကြားပုံမရ သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ဟိုးအဝေးကိုဆက်လျှောက်သွားကြသည်။ ကျော်ခေါင်ကိုလှမ်းခေါ်ရင်းလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရပြီ အသိနှင့် ကြေကွဲလောင်မြိုက်ရသည်။ ဝမ်းနည်းဆိုးရွားစွာ ငိုကြွေးနေရင်း အိပ်မက်မှ နိုးလာခဲ့သည်။ အိပ်ရာမှနိုးလို့ မျက်နှာကိုစမ်းကြည့်တော့ မျက်ရည်စတွေ မခြောက်သေး။ ကြေကွဲမှုက ရင်ထဲမှာကျန်ရစ်နေသေးတာ သတိထားမိသည်။

ပြန်အိပ်လို့မရတော့။ မနက်အစောကြီးထကာ တံခါးဖွင့်လိုက်စဉ် နှင်းလွင်ပြင်ကြီးထဲရောက်နေသလား ထင်ရတော့၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဘောလုံးကွင်းကြီးသည် နှင်းပင်လယ်ကြီးဖြစ်သွားတော့၏။ နှင်းငွေ့ပါသည့်လေက မျက်နှာကိုဝေပက်သည်။ အဆောင်ရှေ့ သစ်ပင်သစ်တန်း သည်ပင် နှင်းလွင်ပြင်ထဲမှာ နစ်မြုပ်လျက် အမြင်အာရုံမှ ကွယ်ပျောက်နေပြီ။

မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်အပြီးမှာ ဆွယ်တာ အနက်ကလေးကိုထပ်ဝတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာ သူမနေချင်တော့။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တော့ဖွင့်လောက်ပြီတော့ရင်း ကင်းတင်းဘက်လျှောက်ရန်ဆုံးဖြတ်သည်။

ကင်းတင်းရောက်တော့ ထိုင်နေကျဆိုင်ဖွင့်နေတာတွေ ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ကျော်ခေါင်နှင့် မြသူဇာ တကယ်ပဲ ချစ်သူဘဝရောက်သွားကြပြီလား။ ဟိုတလောတုန်းက တော့ ညီလတ်က

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

ကျော်ခေါင်ကိုနောက်နေတာ သူ့ကြားရ သည်။ မင်းကိုဟိုက ပတ္တလားသင်ပေးဖို့ မျှော်လင့်ချက်ပေးပြီး ခိုင်းစားနေတာ၊ တကယ်ပြန်ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအဖြေ တောင်းထားတာ ဒီလောက်ကြာနေပြီ မပေးချင်လို့မပေး တာပေါ့တဲ့။ အဲဒီစကား ကြားရစဉ်က ကျော်ခေါင် အဖြေပြန် မရသေးဘူးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ စွန့်လွှတ်ရဆဲအရာတစ်ခုကို သံယောဇဉ်မကုန်နိုင်စွာ တွယ်ဖက်ထားမိသလိုပါပဲ။

အစ်မ စောလှချည်လားလို့ လက်ဖက်ရည်လာချပေးရင်း ပြောသွားသည့် စားပွဲထိုးကလေးကိုပြုံးရုံပြုံးပြကာ ဆိုင်ရှေ့နှင်းတွေ အိပ်ပျက်လာတာငေးနေမိပါရဲ့။ အရာရာ သည် နှင်းကြားမှာ နစ်ဝင်ပျောက်ရှုနေသလိုပါပဲ။ ဘာဆို ဘာမှမမြင်ရတဲ့ မနက်။ သောင်ပြင်ပေါ်ကို လှိုင်းလုံးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးတက်လာပြီး သောင်ပြင်တစ်ခုလုံး ဖုံးထား သလို နှင်းလှိုင်းတွေ မြေပေါ်မှာ ဖုံးသွားပြီလား။

ဆိုင်ထဲကို ဘွားခနဲရောက်လာသည့်လူကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်မိသည်။ နှင်းလှိုင်းတွေအရိုက်မှာ နှင်းထု ကြားက ဆိုင်ထဲကိုလွင့်စဉ်ရောက်လာသလိုထင်လိုက်ရသည်။ မယုံနိုင်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရင်း အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩရ ပြန်၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျော်ခေါင်ရောက်လာလျှင် ဘယ်လောက်တောင်းမလဲ။ ညကအိပ်မက်ကို သူပြောပြရင်း သူသိချင်တာမေးစမ်းချင်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ၏

လှပါဘိ။ သည်နှယ် ဆန္ဒရှိနေခိုက် ဆိုင်ထဲကို ကျော်ခေါင်
ရောက်လာ ခြင်းပင်။

“ နှင်ဘယ်လိုသိသလဲ၊ မနေ့ညနေမှောင်ခါနီးမှ ငါအဖြေ
ရတာ ”

ဆိုသည်စကား သူ့နှလုံးသားကို တစ်စစီ ဖဲ့ခြွေတာ
ကျော်ခေါင်မသိရောသလား။

ဥက သူ့အိပ်မက်ကို တစ်စွန်းတစ်စပြောအဖြေမှာ
ကျော်ခေါင်အံ့ဩဟန်ပြသည်။ သူ့ကိုကြည့်နေသည့် ကျော်ခေါင်
မျက်ဝန်းမှစကားတွေကို သူ့ကြားနေသည်။ နားမလည်ချင်ယောင်
ကျော်ခေါင်ဆောင်တတ်ပါသလား။ ကျော်ခေါင်မျက်ဝန်းတွေက
နားလည်ခံစားနိုင်ကြောင်း ဝန်ခံနေခဲ့ပြီပဲလေ။

အကြည့်ကိုရှောင်ရင်း စကားကိုလွှဲသည်။

မနေ့ညနေကမှအဖြေရခဲ့သည့် ချစ်သူပူပူ နွေးနွေး
ကလေးကို အဆောင်အရောက်သွားကြိုဖို့ ကျော်ခေါင်ထွက် လာခဲ့
တာပါလား။

ဥက အိပ်မက်၏ အနှိပ်အစက်ဖြင့် ပူလောင် လူးလိမ့်ကာ
သူ့အိပ်မပျော်ဖြစ်နေစဉ် ကျော်ခေါင်က မြသူလာ ၏ အဖြေ
စကားကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်ကာ အိပ်မပျော် ဖြစ်နေလေ
မည်။

တည်းတည်းလေးမျှဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့ရသည့် အမြတ်နိုးဆုံး

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ၏

အရာသည် အခုတော့ လုံးလုံးလျားလျား လွတ်ကျ ပျောက်ဆုံးသွား
ပါရောလား။ ပျောက်ဆုံးသွားရသည့်အရာ တစ်ခုသည် နှလုံးသား
၌ အခုပေါင်းထောင်ရာမှားကာ ထာဝရဆိမ်းဖားမိသလို တည်မြဲ
နေတတ်တာ ဘာကြောင့် ပါလဲကွယ်။

ရုတ်တရက်ထရပ်ရင်း ကောင်တာမှာပိုက်ဆံရှင်းကာ
ဆိုင်တွင်းမှ သူထွက်လာခဲ့မိသည်ပဲ။

နှင်းထုထဲကို သူတိုးဝင်ပြေးထွက်ခဲ့သည်လေ။

တစ်ကိုယ်လုံး နှင်းငွေ့နှင်းပွင့်လေးတွေ အဖြစ် ပြောင်း
သွားပါလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းမည်နည်းဟု ကြံကြီး စည်ရာ
တွေးခဲ့မိပါသေးသည်။

အပူဆုံးနှလုံးသားကို နှင်းများကလည်း အေးမြအောင်
ဓမ္မစိုးဆောင်နိုင်တော့ပါလား။

ပါးပြင်ပေါ်မှာကျလာသည့် နှင်းတွေကတော့ ပူနွေး
နေပါတော့သည်လေ။

(၆)

အံ့သြစရာကောင်းသည်မှာ မြသူငှာ၏ ချစ်သူ ဖြစ်သွား
သာ ကျော်ခေါင်စိုးအပေါ် မိမိ၏ စေတနာမေတ္တာ က လျှော့ပါး
သွားခဲ့ခြင်းပင်။ သူ ကြည်နူးသည်ကိုမြင်လျက် ကိုယ်ကျေနပ်
နိုင်သည်။ သူပျော်ရွှင်သည်ကိုကြည့်လျက် ကိုယ်ဝမ်းသာ
နိုင်သည်။ တစ်ခါခါမှာ မြသူငှာကို အားကျ စိတ် ဖြစ်ရုံမှလွဲ၍
သူ့အပေါ်မှာလည်း မုန်းတီးခြင်း မဖြစ်မိ။

သူ့ကံနှင့်သူပါပဲ၊ ကံစီမံရာ နာခံရတော့တာပါပဲဟု ဖြေနိုင်၊
စူးနိုင်ရင်း ပိုမိုရင့်ကျက်တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစား မိပြန်သည်။
ကျော်ခေါင်က မြသူငှာ၏ အဖြေရသည့် အထိမ်း အမှတ်အဖြစ်
စာကျေးသည့် ညကတော့ သူ့ရှောင်ခဲ့သည်။ ဘယ်လောက်ပဲ

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ ရှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

ဟန်ဆောင်ဟန်ဆောင် သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲက ခံစားမှု ကြေကွဲရိပ် ကိုဖုံးကွယ်ဖို့ မလွယ်မှန်း သူ့နားလည် သည်ပဲ။ နောက်တော့ သည် အထိသတ္တိနည်း၊ ပျော့ညံ့စရာ ဘာလိုသလဲ အားတင်းရင်း ကျော်ခေါင်ကို သူ့ပုံမှန်ဆက်ဆံ နိုင်အောင်ကြိုးစားခဲ့ရသည်လေ။
ကြာလာတော့ ပုံမှန်ဆက်ဆံရေးအတိုင်းဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သူ ကျော်ခေါင်ကိုချစ်နေမိခြင်းကား လောကမှာ တားနိုင် သည့်သူ မရှိဟု နားလည်လာခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်တိုင်တောင်မှ တားဆီး လို့မရ နိုင်တဲ့ အရာကို ကျော်ခေါင်ရော မြဲသူ့ဇာပါ ဘယ်လိုတား နိုင်ပါ မလဲ။ ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော လိုချင်တပ်မက်မှုကသာ ပြည့်ဆည်းပေးဆပ်နေချင်သူ အတွက် ကျွမ်းမြိုက်မှုလျော့ပါး စေပါလား တွေးမိပြန်သေး သည်။

“ နင် . . . ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ မိထား၊ ကျော်ခေါင် အပေါ်မှာရော မြဲသူ့ဇာအပေါ်မှာပါ ပုံမှန် ဆက် ဆံနိုင်တာ ငါအံ့ဩတယ် ”

ညီလတ်က သူ့ကိုပြောစူးသည်။

“ ငါက ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ”

“ မဟုတ်ဘူးလေဟာ မြဲသူ့ဇာကို မနာလိုဖြစ်၊ ကျော်ခေါင်ကိုနာကြည်းခွဲမှန်း ဒီလိုဖြစ်ပြီး ဒီတောင် တွေ တွေ့ရင် ခပ်တန်းတန်း ခပ်တည် တည် ဖြစ်သွား သင့်တာပေါ့ ”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ ရှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

မောင်မောင်က ညီလတ်စကားကို ဖြည့်စွက်ပြီး ပြောပြန်သည်။

“ ကျော်ခေါင်က ငါ့ကိုချစ်ပါတယ်ပြောပြီးမှ သစ္စာ မောက်သွားတာမှမဟုတ်ဘဲ။ သူ့မှာလဲ သူ့ချစ် ချင်တဲ့ သူ့ကို ချစ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရှိတာပဲ ဟာ။ ကိုယ်ဖြစ် ချင်တာမဖြစ်တာနဲ့ပဲ တခြားလူ တစ်ယောက်ကို နာကြည်ရမှာလား။ ငါ့အခွင့် အရေးရှိသလို သူ့ အခွင့် အရေးလဲရှိတာပဲလေ။ ငါက သိပ်သဘောထား ကြီးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်လက်ထဲမရောက်ခင် လိုချင် စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အပူက ကိုယ့်လက်ထဲ ရောက် ပြီးမှ စွန့်လွှတ်ရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုအပူ လောက် မဆိုး ဘူးလို့ထင်တာပဲ ”

သူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြန်ရှင်းပြနိုင်ခဲ့သည်။

“ တချို့က အချစ်ဟာ ရယူလိုခြင်းတဲ့၊ တချို့က ပေးဆပ် ခြင်းတဲ့၊ နင်က ဒုတိယအမျိုးအစားမျိုးထဲ ပါမယ် ထင်တယ် မိထား ”

သန်းဝေကမှတ်ချက်ချတော့ သူ့ဘာမှပြန်ပြောမိ။

“ ဒါပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ သူ ဘယ် အခြေအနေရောက်ရောက်၊ ဆံချည်တစ်မျှင် တောင်မှ လျော့ပါးမသွားပါလားဆိုတဲ့ အသိကို တော့ မိထား

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုစိမ်းကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်စောင်ပြန်ရေးစာ

ကိုကြည့်ရင်း ငါနားလည်ခွင့်လိုက် ရတယ် "

မြမြဦးက ဝင်အပြောမှာ မြမြဦးဆီအားလုံးက အကြည့်
ရောက်ကြပြန်၏။

- ဘယ်သူကြည့်ကြည့်၊ မကြည့်ကြည့် ပန်းပွင့်၏။

- ရနံ့ကားမပြယ်။

- ဘယ်သူသိသိ မသိသိ ချစ်ခြင်း၏ ခံစားမှုကား
မပျက်။

- တစ်သက်တာထာဝရ မေ့လို့ရနိုင်ပါ့မလား

ကွယ်...။

(၇)

ဘွဲ့ရပြီးတော့မကြာခင်မှာပင် သူတို့ အလုပ်ခေါ်တာ
နှင့်တိုးသည်။ ယာယီဘွဲ့လက်မှတ်နှင့်ပင် အလုပ်လျှောက်ခဲ့
ကြရ၏။ သူတို့ အလုပ်လျှောက်တော့ မြသူငှာက တစ်နှစ် စောပြီး
ဘွဲ့ရခဲ့သူမို့ အလုပ်ထဲရောက်နှင့်နေပြီ။ မြသူငှာတို့ က ရန်ကုန်မှာ
အိမ်ဝယ်ပြီး ရန်ကုန်ကိုအပြီးပြောင်းလာကြပြီ ဟုကျော်ခေါင်စိုး
စကားအရ သိရ၏။ သူ့မိဘလုပ်ငန်းက ရန်ကုန်မှာတိုးချဲ့ရင်း
အဆင်ပြေကြီးပွားနေပြီပြောသည်။

ကံအားလျော်စွာပင် သူတို့အားလုံး ထိုဝန်ကြီးဌာန
မှခေါ်သည့်အလုပ်ကိုရခဲ့ကြသည်။ သန်းဝေ၊ ကျော်ခေါင်စိုး နှင့်
သူက ရန်ကုန်မှာအလုပ်ဝင်ရသည်။ မြမြဦး၊ ညီလတ်နှင့်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

မောင်မောင်တို့က... နယ်ရောက်သွားကြ၏။ သန်းဝေနှင့် ကျော်ခေါင်စိုးက ကော်ပိုရေးရှင်းတစ်ခုတည်းမှာရပြီး ရုံးချုပ်မှာ အလုပ်ဝင်ရသည်။ ကျော်ခေါင်စိုး ကံကောင်းသည်မှာ မြသူဇာ အလုပ်ဝင်ရသည့်စက်ရုံက ကျော်ခေါင်စိုးတို့ အလုပ်ဝင်ရသည့် ကော်ပိုရေးရှင်းအောက်မှာဖြစ်နေပြန်သည်။

သူက ကော်ပိုရေးရှင်းမတူသော်ငြား ကျော်ခေါင်စိုး တို့ရုံးချုပ်နှင့် သူတို့ရုံးချုပ်က သိပ်ပြီးမဝေးလှ။

ကျော်ခေါင်စိုးနောက်ဆုံးနှစ်မှာ သူ့ အဖေဆုံးတော့ သူတို့မိသားစုကလည်း ရန်ကုန်ကိုပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။ သန်းဝေ နှင့်သူကသာ လူလွတ်တွေမို့ နေစရာအတွက် အလုပ်မှပေးသည့် အခန်းကိုလည်းမရ။ သန်းဝေကတော့ သူ့ညီမ လေးပါ အလုပ် လုပ်နေပြီမို့ အိမ်ခန်းတစ်ခန်းငှားနေကြသည်။ သူကတော့ အဆောင်တစ်ခုမှာပဲ ဖြစ်သလိုနေရင်း အလုပ် ဆင်းခဲ့သည်။

တစ်နေ့မှာ သူ့ရုံးသို့ သန်းဝေရောက်လာသည်။ သန်းဝေ နှင့်အတူ ရုံးကင်းတင်းမှာထိုင်ဖြစ်တော့ သန်းဝေ ခါတိုင်းနှယ် နှုတ်မသွက်တာသတိထားဖြစ်၏။

“ နှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ သန်းဝေ ”

သန်းဝေကိုကြည့်ရင်း သူ့မေးသည်။ လာချပေးသည့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို သန်းဝေရှေ့တိုးပေးလိုက်၏။

“ ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ပြောရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုလှမ်းယူတာ တွေ သည်။

“ နှင့်ကြည့်ရတာ ငေါင်တောင်တောင်နဲ့ အလုပ် ပင်ပန်းလို့လား ”

စီးကရက်ကိုမီးညှိဖွာသည်။ ပြီးမှမီးခိုးတွေကို မှုတ် ထုတ်ရင်း သူ့ကိုကြည့်၏။

“ ငါစိတ်မကောင်းလို့ ”

“ ဘာ ”

“ စိတ်မကောင်းလို့ဟာ နှင့်ဆီလဲ ဒီအကြောင်းပြော ချင်လို့ထွက်လာတာ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ သန်းဝေ ”

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သည်။ သန်းဝေ ကိစ္စလား၊ ကျော်ခေါင်ကိစ္စလား တစ်ခုခုတော့အသေအချာ ဟုတွေ့ရင်း စိုးရိမ်ပြန်၏။

“ နှင် သတင်းစာမှန်မှန်ဖတ်လား ”

သူ့ကိုကြည့်ကာ သန်းဝေက မေးသည်။

“ ဖတ်လိုက်၊ မဖတ်လိုက်ဘဲဟ ”

သန်းဝေစကားကို နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရပြန်၏။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သတင်းစာထဲ ဘာပါလို့လဲ ”

သိချင်စိတ်ဖြင့် အလောတကြီးမေးမိပြန်သည်။

“ မြသူဇာ စေ့စပ်လိုက်ပြီ ထား ”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ န

“ ဟင် . . . ဟုတ်လား ”

ကျော်ခေါင်နှင့် မဟုတ်နိုင်မှန်း သူခန့်မှန်း သိသည်။
ကျော်ခေါင်နှင့် ဆို ဒီကိစ္စ သူမသိစရာ အကြောင်းမရှိ။ ပြီးတော့
သန်းဝေ လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာမလို။

“ အဲဒီတော့ အခုကျော်ခေါင် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ”

သူ လိုရင်းကိုသာမေးလိုက်မိသည်။

“ ဒီကောင် အရမ်းခံစားနေရတာပေါ့။ ရုံးကနေ ခွင့်ယူပြီး
သူတို့မြို့ ကိုခဏပြန်သွားတယ်။ ရှက်လဲ ရှက်သွားတယ်
ထင်တယ် ”

ကျော်ခေါင်က မြသူလာကို ဘယ်လောက်ထိချစ်တာ
သူနား လည်နိုင်သည်။

“ သူ့အိမ်နဲ့ မြသူလာနဲ့လဲ ပြေလည်တယ်ဆို၊ သူ့ အိမ်ကို
တောင် မြသူလာမကြာခဏ အလည်ရောက် တတ်တယ်
လို့ ဟိုတလောက်ပဲပြောသွား သေးတယ် ”

“ အဲဒါပေါ့ သူ့ အမေရော၊ သူ့ညီမကိုပါ မြသူလာ နဲ့
မိတ်ဆက်ပေး၊ သူယူမယ့်ဇနီးလောင်းပါလို့ အသိ
ပေးထားတာ အခုလိုဖြစ်သွားတော့ သူပိုရှက် မှာပေါ့ ”

“ မြသူလာက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ”

“ သူတောင် အသေအချာသိပုံမရဘူး ထား။ မြသူလာ မှာ
သူ့ မိဘသဘောတူထားတဲ့ သူ့ရိုတယ်ဆိုတာ လောက်မဲ

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ န

သူသိတာ။ ဒါပေမယ့် မြသူလာ ဒီလို ချက်ချင်းကြီး
လုပ်မယ် မထင်ဘူး။ မြသူလာက ဂျပန် သွားဖို့ အရွေး
ခံရတယ်။ ဂျပန် မသွားခင် စေ့စပ်ထား မယ်ဆိုပြီး
လက်တလောကြီး လုပ် လိုက်ပုံပဲဟ။ ဒီတော့ကြည့်ပြီး
ဒီကောင် အတွက် စိတ်မကောင်းလို့ပါဟာ ”

စကားအဆုံးမှာ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် ကိုယူပြီး
တစ်ကျိုက်မော့သည်။ သည်ကိစ္စကို သူက ဘာမှထင်မြင်ချက်
မပေးတာ အကောင်းဆုံးဟု စဉ်းစားနေလိုက်မိ၏။

(၈)

ကျော်ခေါင်ခွင့်ရက်စေ့လို့ ရုံးပြန်တက်ပြီးနောက်မှာ
တော့ ကျော်ခေါင်နှင့်သန်းဝေတို့ ရုံးဆင်းချိန်ဆို တစ်ရက်
ခြားလောက် သူ့ဆီရောက်လာတတ်သည်။ သူတို့ သုံးယောက်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း ကျောင်းတုန်းကလိုပြန်တွဲဖြစ်လာ၏။

“ဒီကောင်က စိတ်သိပ်ပျော့တယ် မိထား။ အနုပညာ
သမားမို့ စိတ်ပျော့တယ်ပြောရရင်လဲ အနုပညာ
သမားအား လုံးကို ထိခိုက်နေဦးမယ်။ အနုပညာ
သမားဟာ စိတ်နှူးညှံ့ တာ၊ ခံစားလွယ် တတ်တာကိုပဲ
ငါလက်ခံတယ်။ စိတ်ပျော့ တယ်လို့ ငါမထင်ဘူး။
ဒီကောင်က အနုပညာ ဝါသနာကြီးသလို စိတ်ကလဲ

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

နုပါ၊ ပျော့ပါ၊ ငါက အဲဒါမျိုးမကြိုက်ဘူး။
“ ပြောပါကွာ . . . . ပြော ”

သူ့ရှေ့မှာ သန်းဝေက ကျော်ခေါင့်အကြောင်း ပြော
တော့ သူပြုံးပြီးနားထောင်ဖြစ်သည်။ ကျော်ခေါင့် စိတ်နှူး ညွှတ်
တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသားမဆုံးဖြတ်ရဲတာသူ အသိဆုံး။
ယောက်ျားတစ်ယောက် သည်လိုပျော့ညံ့ တွေဝေ တာမျိုးကို
သူမကြိုက်။ ပြတ်သားရဲရင့်သည့် ယောက်ျားမျိုး သူက ဖြစ်စေ
ချင်ပြန်သည်။ ခက်တာက လူတစ်ယောက်မှာ ကိုယ်မကြိုက်
နှစ်သက်တာတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိနေပါစေ ကိုယ်က ချစ်မိပြီဆို
လျှင်တော့ ထိုအရာများသည် ချစ်ခြင်း ကိုလျော့ပါးသွားအောင်
မစွမ်းဆောင်နိုင်။ ခွင့်လွှတ်သည် အပြစ် မမြင်နိုင်သည် မဟုတ်
သော်ငြား။ နှလုံးသား၌အချစ်က မပျက်မယွင်း။

“ နှင်စဉ်းစားကြည့်လေ ပြန်ရောက်ခါစက ညနေ ဆို
ဘီယာဆိုင်သွားချင်ရတာနဲ့။ အသည်းကွဲတာ
အရက်နဲ့ စိမ်ချင်လားမသိဘူး။ ”

“ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အချိန်ဖြုန်းတဲ့ သဘောပါ။ ”
သူရယ်နေမိပြန်၏။

“ ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ . . . မင်းက စိတ်လေလို အချိန် ကုန်
အောင်အရက်ဆိုင်ထိုင်ဦးတော့ ဘေးက ဘယ်လို
မြင်မလဲ ရည်းစားစေ့စပ်လိုက်လို့ အသည်းကွဲပြီး

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

အရက်သောက်တာထင်မှာပေါ့။ အဲဒီလို အထင်ခံ
ရရင် ယောက်ျားသိက္ခာလဲ ကျတယ် ရည်းစား
လင်ယူတာထက်လဲ ရှက်ဖို့ ကောင်းသေးတယ်
ကျော်ခေါင့် ”

“ အေးပါကွာ ငါသဘောပေါက်ပါတယ်။ မင်းပြော
ပြီးကတည်းက ငါဘယ်မှာ ဘီယာဆိုင်သွားတော့
လို့လဲ ”

စီးကရက်ဖွာရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ ဒါကြောင့် ငါက ဒီကောင်စိတ်မလေအောင် နှင့်ဆီ
ခေါ်ခေါ်လာရတာ ”

“ ဘာ . . . သန်းဝေ ”

သန်းဝေစကားကြောင့် သူ့နှုတ်မှလျှံကျသွားသည်။

သန်းဝေက သူ့ကိုကြည့်ရင်းပြုံးနေ၏။ ကျော်ခေါင့်က အားနာ
သလို လမ်းမဆီငေးကြည့်နေသည်။

“ သူ စိတ်မလေရအောင် ငါက ပျော်တော်ဆက် အနေနဲ့
ထိုင်စကားပြောပေးနေရမှာတဲ့လား ”

“ မိထားရာ နှင်ကလဲ ဒေါသချည့်ပါ။ အဲဒီသဘောမျိုး
မဟုတ်ပါဘူး။ သူ မကောင်းတာဖြစ်မှာ နှင်ရော
ငါရော ဘယ်လိုလားမလဲ။ ငါသိပါတယ်။ ဒီကောင်နဲ့
ပတ်သက်ရင် နှင်က စေတနာ၊ မေတ္တာပိုကြီးတယ်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ။ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

ဆိုတာ "

သန်းဝေစကားအပြတ်မှာ သူကနှုတ်ခမ်းကိုတွန့်၍ မဲ့ပြ
လိုက်မိသည်။

" ဒီကောင်က နင်တို့ ငါတို့နဲ့ ဒီလိုအချိန်ဖြုန်းနေရင်
သူ့အားလုံးကိုမေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နိုင် တာပေါ့
ဟုတ်ဘူးလား "

" မထင်ပါဘူး "

ဟု သူကမဲ့ရွဲ့ကာပြောရင်း ကျော်ခေါင်ကို ကြည့် သည်။

" နင်တို့နဲ့တွေ့နေရရင် ကျောင်းသားစိတ်လို လွတ်လပ်
ပေါ့ပါးသွားတာတော့အမှန်ပဲထား၊ နင် ငါပြောတာ
ယုံပါ "

ကျော်ခေါင်က သူ့ကိုကြည့်ရင်း စကားကို အတည်
ပြောလိုက် ။

(၉)

တစ်ခါခါမှာ သန်းဝေမပါပဲ ကျော်ခေါင် တစ်ယောက်
တည်းသူ့ဆီရောက်လာဖြစ်သည်။ သည်လိုနေ့ မျိုးဆိုလျှင်
ကျော်ခေါင်က သူ့ကို အဆောင်အထိ ဘတ်စ်တားအတူစီးပြီး
လိုက်ပို့စေမိ။ သည်လိုဂရုတစိုက်ရှိတာမျိုး အပေါ်မှာ သာယာ
ကြည်နူးနေမိတဲ့ မိန်းမသားတွေရဲ့ စိတ်ကလည်း အံ့ဩစရာပင်။
သန်းဝေက အစည်းအဝေးရှိလို့ သူ့ညွှန်သည် ရောက်
လာလို့နဲ့ ပထမတော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မည်။ နောက်တော့ သန်းဝေ
က သူတို့နှစ်ယောက်ကို သက်သက်ရှောင် ပေးနေမှန်းရိပ်မိလာ
တော့၏။

" နင့်ကိုဒီကောင် ရည်းစားစကားမပြောသေးဘူးလား "

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ နှ

မိထား "

ဖုန်းထဲက သန်းဝေအသံကြားပြီး သူရင်ခုန်ချစ်ရာ
ဘာသာ အသံဆုံး။

" မပြောပါဘူးဟာ နှင်ကလဲ "

" ရှက်မနေစမ်းပါနဲ့ မိထားရာ၊ နှင်ကလဲ ကိုယ့် ပစ္စည်း
မှန်လို့ ကိုယ့်ဆီပြန်ရောက်လာတဲ့ ဟာ ကို "

" သန်းဝေ နှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ "

" ငါတကယ်ပြောတာ မိထား၊ မနေ့ကညနေ နှင့်ဆီ
မသွားခင် သူက ငါ့ကိုပြောတယ် "

" ဘာတဲ့လဲ "

" နှင့်လောက် သူ့အပေါ်မှာကောင်းတဲ့လူ၊ သူ့ကို
မေတ္တာထားတဲ့လူရှိမယ် မထင်ဘူးတဲ့ "

" သူက တကယ်ပြောတာလား "

" ဒါ နှင့်ကို နောက်စရာလား "

" အင်းပါ ပြောပါဦး "

" သူ့ဘာတွေလုပ်လုပ် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ သူ့အပေါ်မှာ
စေတနာမပျက်နိုင်တဲ့ နှင့်မေတ္တာဟာ အံ့ဩစရာ
ပဲတဲ့၊ ခုအချိန်မှ သူ့နှင့်ကို ချစ်ခွင့်ပန် ရင် ကောင်းပါ
မလား စော်ကားသလို၊ အစားထိုး သလို ဖြစ်နေ

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ နှ

မလားတဲ့ အဲဒါ ငါ့ကို မေးတယ် "

" အစားထိုးတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမဆိုသိနိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ
သန်းဝေရာ "

" နှင်က ဒီလိုပဲထင်လား "

" ထင်တာမဟုတ်ဘူး သန်းဝေ၊ တကယ့်အဖြစ်မှန်
ကိုပြောတာ "

" အဲဒီလိုလဲ မထင်ပါနဲ့ ဟာ "

" ဒီမှာသန်းဝေ တစ်ခုခုပိတ်ပံ့ပြီးတော့ အမှန်ကို မမြင်
နိုင်အောင်တော့ ငါ့မဖြစ်ချင်ဘူး၊ အမှန်ကို အမှန်
အတိုင်းပဲ ခေါ်လက်ခံမယ်၊ အဲဒီအမှန် အတိုင်း တွေကို
သိတယ်၊ နားလည်တယ်၊ မချစ်ဘဲ မနေနိုင်လို့
ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆကိုပဲ ငါ ကြိုက်တယ် "

" နေဦး မနေ့ကညနေ နှင့်ကို ဒီအကြောင်းတွေ ချစ်ပြော
ဘူးလား "

" မပြောဘူး "

" ဒီကောင် နှင့်ကိုကြောက်နေတာဖြစ်မယ် "

" ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို အပြစ်ရှိသူတွေ ရင်မဆိုင်ရတာ ပါ "

" ငါတော့ မြောက်ပေးလိုက်တယ်သိလား မိထား "

" သိပါတယ် မြောက်ပေးနေကျပဲဟာ "

သန်းဝေရယ်သည်၊ အရယ်ရပ်တော့ စကားဆက် ပြန်၏။

အောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ၏

“ တကယ်ပါဟာ ငါက နှင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ကျောင်းက တည်းက ဖြစ်စေချင်ခဲ့တာ၊ ငါ့ညီရဲ့ ညီမလိုလဲ ချစ်လို့ပါ။ နှင်း သူပြောရင် လက်ခံ လိုက် ကြားလား မိထား ”

“ အလိုတော် . . . ယောက်ဖရှာတာလွယ်လှချည့် လား၊ ကျုပ်က စဉ်းစားခွင့်တွေ ဘာတွေ မရတော့ဘူး တဲ့လား ”

“ အချစ်ဆိုတာ စဉ်းစားစရာမလိုဘဲ အလိုလိုဖြစ်နေ တတ်တဲ့အရာပါ မိထားရဲ့၊ နှင်းအချစ်ကို ငါတင် မကဘူး ငါတို့တစ်အုပ်စုလုံးက အသိ အမှတ် ပြုပြီး ဘားဆိုတာ နှင်း မေ့နေပြီလားဟင် ”

“ ငါအနေအထိုင် တော်တော် လျော့ရဲ့လို့လား ဟယ် ”

ရင်ထဲရှိသည့် မေးခွန်းကို နှုတ်မှမေးချလိုက်မိသည်။

“ မဟုတ်တာ မိထားရဲ့၊ ငါတို့တွေက မောင်နှမ အရင်း တွေလို သိပ်ရင်းနှီးလွန်းပြီး၊ တစ်ယောက်စိတ် တစ်ယောက်နားလည်လွန်းလို့ သိကြတာပါ၊ နှင်းမှာ မိန်းမ ဣန္ဒြေ မိန်းမမာန အပြည့်ရှိတာ ငါတို့လောက် ဘယ်သူ သိမလဲ ”

“ ကဲ . . . ကဲ . . . မြောက်မနေနဲ့တော့ ဖုန်းချတော့ ”

အောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ၏

မယ်၊ အလုပ်တွေရှိသေးတယ် ”
ပြောပြီး သူ ဖုန်းချလိုက်သည်။
ဘာဖြစ်ဖြစ် သန်းဝေဆီက ကြားခဲ့ရသည့်စကားတွေ
ကြောင့် သူကြည်နူးကျေနပ်နေသည်မှာတော့အမှန်ပင်။
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရသည့်အခြေအနေနဲ့တောင်မှ သူ့ မေတ္တာ
က လျော့ပါးမသွားခဲ့သေးတာ၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကိုသာ ရမည်ဆိုပါက
လောက၌ သူ့လောက်ကံကောင်းမည့်သူရှိ ဦးတော့မည်မထင်။
ရင်သည် ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် ဖျတ်ဖျတ်လူးငါ့။

(၁၀)

မြင်လိုက်ရကတည်းက စိတ်ထဲမှာ ဂနာမငြိမ်ဖြစ် နေမှန်း သိသာလွန်းသည်ပဲ။ မျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်မိအောင် တမင် ကြိုးစား နေမှန်းကို နားလည်သည်။ အလိုလိုရယ်ချင် စိတ်ဖြင့် မျက်နှာ ကပြုံးယောင်သန်းနေမည်လားမသိ။ ကြည်နူးကျေနပ် နေမိသည့် လက္ခဏာလည်းပါမည်ထင်သေး သည်။

“ ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်းလာတာလဲ သန်းဝေကို မခေါ်ခဲ့ဘူးလား ”

စချင် နောက်ချင်စိတ်ဖြင့် တမင်မေးသည်။ သန်းဝေ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်တာ ကျော်ခေါင်သိပုံမရ။ လိမ်ညာဖြေရမည့် ကိစ္စကို သူ့အတော်ဝန်လေးပုံရသလို ခေါင်းကုတ်လိုက်တာ

အောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

တွေ့၏။

“ တမင်မခေါ်ခဲ့တာ ”

ခဏကြာမှ သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ကျော်ခေါင် ပြောလိုက်သည်။

“ ဟင် ဘာလို့ မခေါ်ခဲ့တာလဲ၊ သန်းဝေမအားဘူးလား၊ တမင်မေးမိပြန်၏။ ”

“ မဟုတ်ဘူးထား၊ ကိုယ်ထားကိုပြောစရာရှိလို့။ ”
မကြည့်ဘဲပြောရင်း လျှောက်သည်။

“ အမယ် . . . ကိုယ်တွေ့ ထားတွေ လုပ်မနေပါနဲ့၊ နှင်နဲ့ ငါနဲ့ ခါတိုင်းလိုပြောစမ်းပါ ကျော်ခေါင် ပြော နှင်ဘာပြောမှာလဲ ”

“ နေဦးဟာ . . . နှင်ကလဲ ဆိုင်ရောက်မှပြော မယ် ”

သူ အနောက်လွန်သွားပြီထင်လိုက်၏။ ကျော်ခေါင် က ရုတ်သလိုသူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့လျှောက်သည်။

ထိုင်နေကျဆိုင်ကလေးအထိ ဘာစကားမှမဆိုဖြစ် ကြ၊ ဆိုင်ထောင့်က စားပွဲပုလေးမှာ နှစ်ယောက်ထိုင်မိတော့ သူက လက်ဖက်ရည်ပေါကျနှစ်ခွက်မှာလိုက်သည်။

လက်ဖက်ရည်လာချပေးပြီးသည်အထိ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် စကားမဆိုဖြစ်သေး၊ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာရင်း မီးခိုးတွေကိုမျှတ်ထုတ်သည်။ သူ အားယူနေမှန်း နားလည်ပြန်၏။

အောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်သောက်ပြီး ပန်းကန်ကိုပြန် အချမှာ .

“ ထား ”

ဟု သူ့ကိုကြည့်ရင်းခေါ်သည်။

“ ပြောလေ . . . ကျော်ခေါင် ”

အကြည့်ဆုံတော့ ကျော်ခေါင်က အကြည့်ကိုလွှဲသည်။

“ ငါ့ကို နှင် နားအလည်ဆုံးပါ ထားရယ်။ ငါဘာမှ သွယ်သွယ်ဝိုက်ဝိုက်ပြောမနေချင်ဘူးလေ။ ငါ နှင့်ကို လက်ထပ်ပါရစေ ထား ”

စကားဆုံးတော့ သူ့မျက်နှာကိုဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။ သူက

ပြန်အကြည့်နှင့် အကြည့်ဆုံ၏။

“ ကျော်ခေါင် ”

သူမအသံ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကြောင့် ကျော်ခေါင်က အံ့ဩနေသလို။ လက်သည်းကိုက်၊ ခေါင်းငုံ့ နှင့် ရင်ခန့်လှုပ်ရှား သွားသည့် အမူအရာမျိုး သူ့မှာမရှိတော့။ အေးစက်စာ ကျော၍ ခံစားမှုမဲ့သွားပြီတော့လေမလား။

“ နှင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလား ထား ”

သူပြုံးပြီး ခေါင်းကိုခါသည် ပြုံးမှ . . .

“ ငါက ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ်၊ ငါ့ကိုနည်းနည်း လေးမှ မချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ငါ ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူးကျော်ခေါင် ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

“ဟင်”

သူ့စကားကို ကျော်ခေါင် နားထွေသွားသလား၊ အံ့ဩ သွားသလား မသိ။

“ငါ ထပ်ပြောရမလား”

“နေ . . . နေ . . . နေဦး ငါနားလည်ပြီ ငါနှင့်ကို နည်းနည်းရှင်းပြချင်တယ်” သူ ခေါင်းညိတ်၏။

“နှင့်စောစောကပြောလိုက်တာ သဘာဝကျပါ တယ်။ ပြီးတော့ နှင့်သဘော၊ နှင့်စရိုက်ကို ငါသိ နေတာပဲ ၊ ငါက နှင့်ကို မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းတာ မဟုတ် ပါဘူး ထား။ ငါနှင့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောရမှာ သိပ်သေးသိမ်နေမလားလို့ လက်ထပ်ချင်တာကို ပြောလိုက်တာပါ”

“အေးပေါ့လေ . . . ချစ်တယ်ဆိုတာကလဲ ခဏခဏ ပြောပါများတော့ ပေါ့သွားတာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား၊ တွေ့တဲ့သူတိုင်းချစ်တယ်လို့ပြောနေလို့ ဘယ်ကောင်း ပါမလဲ”

“ငါ့ကိုမရိပါနဲ့ ထားရယ် . . . အဲဒီလိုအပြောခံရ မှာစိုးလို့ နှင့်ကို ငါ ချစ်တယ်လို့ မပြောရဲတာ။ လက်ထပ်ချင် တယ်ပြောကတည်းက ငါ ရင်မခုန်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

တဲ့သူ၊ သံယောဇဉ်မရှိတဲ့သူ၊ ငါ့ခံစားမှုတွေကို မျှဝေ နိုင်မယ်လို့ မထင်တဲ့သူကို ငါ လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်စဉ်းစား မှာတဲ့လဲ။ ပြီးတော့ ငါ တန်ဖိုး အထားဆုံး အရာ တစ်ခု တ နှင့်မှာပဲရှိတယ်လေ . . . ”

“ဘာလဲကျော်ခေါင်”

အကြည့် ဆုံပြီးမေးတော့ ကျော်ခေါင် သူ့ကို ခပ်ပြုံး ပြုံးကြည့် နေသည်။

“ပြောလေ ကျော်ခေါင်”

“ဘယ်အခြေအနေရောက်ရောက် ငါ့ကိုနားလည် ပြီး ချစ်နေနိုင်တဲ့ အချစ်”

သည်တစ်ခါတော့ ရှက်ပြုံးနှင့် ရင်ခုန်စွာ သူ့ခေါင်း တိုင့်ပစ်မိသည်။

“နှင့်စကားတတ်တိုင်းဘာမှ ပြန်မငြင်းနဲ့တော့ ထား၊ နှင့် ငါ့ အပေါ်မေတ္တာထားတာ ငါတို့ တစ်အုပ်စုလုံး သိတယ်”

မျက်လွှာကိုပင့်ကြည့်ရင်း . . .

“ဟုတ်တယ် ကျော်ခေါင် . . . နှင့်တစ်ယောက်ပဲ မသိတာ”

ဟု ပြောလိုက်သည့် အသံ၌ ကြေကွဲသံပါချင်နေတာ ဘာသာ မကျေနပ်မိပြန်။

အောင်စိန်ဝင်း (ပုစိန်)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ကျော်ခေါင်ထံမှ သက်ပြင်းချသံကြားလိုက်ရ၏။

“ ငါသိပါတယ် ထားရယ်။ တကယ်က ငါ နှင့်မေတ္တာ
နဲ့ မတန်ပါဘူး ”

အသံတိုးလျှပြီး အကြည့်က အဝေးကိုပို့ထားသည်။

“ တော်ပါတော့ကျော်ခေါင်ရယ်။ ငါလဲ ပြီးခဲ့တာတွေ
မပြောတော့ဘူး။ နင်လဲ မပြောနဲ့ ဟုတ်လား၊ ငါတို့
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည် ကြရင် ပြီးတာ
ပဲလေ ”

သူ့ စကားကြောင့် ကျော်ခေါင်မျက်နှာ ဝင်းပ ကြည်စင်
သွားတာ တွေ့လိုက်ရ၏။

သည်ညနေ အဆောင်ပြန်အပို့မှာ ခါတိုင်းထက်ပို၍
ကြည်နူးစရာကောင်းသည့်ခရီးဟု ဘာသာသတိထားမိ ပြန်၏။

(၁၁)

မည်သည့်အခါကမျှ စိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့မိသောအပျော်
များကို ချစ်သူဘဝမှာ သူရနိုင်ခဲ့ပါသည်။ အိပ်မက်ဟုပင်
ထင်ရနိုင်သောအကြည်အနူးတို့ဖြင့် ကျေနပ်စရာကာလ တစ်ခုကို
ဖြတ်သန်းခဲ့ရခဲ့သလိုပင်။

မြတ်နိုးချစ်ခင်စိတ်၏ တွန်းအားဖြင့် ကျော်ခေါင်က
ခေါ်ခိုင်းသလို ကိုကိုဟု ခေါ်ဖြစ်သွားသည်။ အစတော့ နှုတ်မရဲ
သလို၊ ရှက်ရွံ့နေသလိုပင်။

“ ချစ်သူဘဝရောက်နေမှတော့ နင်တွေ့ ငါတွေ့နဲ့ ပြောရ
တာမကောင်းပါဘူး ထားရယ်။ ထားက အသက်
နှစ်နှစ် တောင်ကိုယ့်ထက်ငယ်တာပဲ ကိုယ့်ကို ကိုကို

အမောင်မိန့်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

လို့ခေါ်နေ၍ ဟုတ်လား "

" အံ့မယ် နင်က အသားယူချင်သေး "

" မဟုတ်ပါဘူးဟာ ငါပြောတာက "

ပြောရင်း နင်တွေ့ ငါတွေ့ပါလာတော့ ရယ်ဖြစ်ကြ သေး၏။ နောက်တော့ ကျော်ခေါင်ပြောတာအဟုတ်သားပဲဟု သူ့တွေးဖြစ်သည်။ သည်လိုနဲ့ ချစ်သူလိုနေဖြစ်တဲ့ အချိန်တွေ များလာတော့ သူငယ်ချင်းလို အဆက်အဆံတွေလျော့ သွားသည် လား မသိ။ အမှတ်မထင် ကိုကိုဟုခေါ်ရင်းက နှုတ်ရဲပြီး ကိုကို ဟု သန်းဝေရှေ့မှာတောင်ခေါ်ရဲသွားတော့ သည်။

" ကိုကိုတွေ၊ ထားတွေနဲ့ ငါနားငြီးလာပြီကွာ "

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သုံးယောက်ဆုံမိလို့ စကားပြော နေစဉ် သန်းဝေကနောက်၏။

" မင်းပဲ မင်းနှမ ထားနဲ့ ငါ့ကိုသဘောတူလွန်းလို့ ဆို "

ဟု ကျော်ခေါင်ကပြန်နောက်၏။

" တူတာက တူတာပဲကွ မင်းတို့က တစ်ခါခါ သည်း လွန်းတယ်။ ငါ ဟိုကောင်တွေဆီ စာလှမ်းရေးပြီး ပြောဦးမှပဲ "

သူတို့ချစ်သူဘဝရောက်သွားတာကိုလည်း သန်းဝေ က အားရဝမ်းသာ နယ်ရောက်နေသည့်သူငယ်ချင်းတွေဆီ စာရေး ပြောသည်။ ထိုသူငယ်ချင်းတွေဆီက သူတို့ထံ စာလှမ်းရေးကြ၏။

အမောင်မိန့်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

" မင်းတို့လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာ ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆုံဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒီကောင်တွေလဲ မဖြစ်ဖြစ် တဲ့နည်းနဲ့ လာကြမယ်တဲ့ "

ဘာဖြစ်ဖြစ် သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးဖြစ်သွားကြတာ သူငယ်ချင်း အားလုံးက ကျေနပ်ဝမ်းသာနေကြသည်။ မင်္ဂလာကိစ္စ ကိုပင် သူငယ်ချင်းတွေက ကြိုတင်တွေးတော နေကြပြီပဲ။

ရင်ထဲမှာ အကြည်အနူးတွေ ပြည့်နေရတဲ့ ရက်တွေ ပါပဲလေ . . . . ။

(၁၂)

ခါတိုင်းနယ် ညနေဆုံဖြစ်တော့ ကိုကိုနှင့်အတူ သန်းဝေပါ
လာသည်။ သူတို့ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကိုသွားကြ၏။
လက်ဖက်ရည်မှာပြီး ကိုကိုနှင့် သန်းဝေ စကား ပြောနေစဉ် သူက
ပဲ့ပေါ်မှာအသင့်တွေ့သည့် သတင်းစာကို ကြည့်နေမိ၏။
ဤငြာစာမျက်နှာကိုရောက်တော့ သူ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား
အသေအချာပြန်ဖတ်နေမိပြန် သည်။

“ ကိုကို . . ဒီကြော်ငြာကိုကြည့်စမ်း . . ဒါ ကိုကို
မြသူလာလားဟင် ”

သတင်းစာကို တိုးပေးရင်း သူမေးလိုက်မိသည်။

“ ဟုတ်တယ်ထား သန်းဝေပြလို့ ကိုကို မနက်ကပဲ ”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

တွေ့ပြီး ပြီ

အရေးမကြီးသည့်နှယ် ကိုကိုက ပြန်ပြောဇာ။

လာချပေးသည် လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေကို ရှေ့မှာ တိုးပေးရင်း

“ငါလဲ မသိလို့ ဒီကောင်ကိုပြုရသေးတယ်။ သူတို့ ဟာ နာမည်တွေပဲပါတာဆိုတော့လဲ ဘယ်မြသူလာဆိုတာ မသိဘူးလေ။ အလုပ်အကိုင်တွေ ဘာတွေလဲ ထည့်မထားဘဲ။ သူ့အမျိုးသား နာမည်လဲ၊ စေ့စပ်သတင်း တစ်ခါဖတ်တုန်းကပဲ တွေ့တာဆိုတော့ မေ့နေတာပေါ့။”

ဟု သန်းဝေကပြောသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်နော် ကိုကိုနော် . . . ကိုကို ပျော်နေပြီမတုတ်လား”

ပေါင်ကိုဆွဲလိမ့်ရင်း သူပြောလိုက်မိပြန်ဇာ။ တကယ်ပင် ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်ကြီးစိုးသွားတာ ဘာသာ အသိ ဆုံးပင်။

“ထားကလဲကွာ ကိုကိုက ထားချစ်သူဖြစ်နေပြီပဲ ဟာ” ဟု ကိုကိုက ပြန်ပြောဇာ။

“ငါ နေ့လယ်က မြသူလာ သူ့ယေချင်းနဲ့ အစည်း အဝေး မှာတွေ့တယ်။ သူနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ အဲဒီလူက သူ့ထံ ရည်းစားကို ခိုးပြေးလို့ ပျက်သွားတာတဲ့။ မြသူလာ

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

အဲဒီ ဖျက်သိမ်းကြောင်းထည့်ပေးဖို့ ဂျပန်က လှမ်းခိုင်းတာ ပြောတယ်။”

မြသူလာ ဂျပန်မသွားခင်မှာ သူတို့ စေ့စပ်ကြောင်း လမ်းသွားကြသည်ပဲ။

“ဒီကောင်က မြသူလာတို့မြို့ကလေ၊ မြသူလာမိအ တွေ့နဲ့လဲ ရင်းနှီးတယ်တဲ့။ မြသူလာတို့ အမေက သိပ် စိတ်မမှန် ဘူးပြောတယ်။ ဟုတ်လား ကျော်ခေါင် မင်းသိမှာ ပေါ့။”

သန်းဝေကမေးသည်။ ဆေးလိပ်ပြာကိုမြေရင်း ကိုကို သူ မျက်နှာ ဆီလှမ်းကြည့်၏။

“မသိဘဲနေမလား၊ ကဲ ပြောပါဦး”

ကိုကိုကလည်း မြသူလာအကြောင်းမပြော။ သူက လည်း မမေးခဲ့မိပေ။ တတ်နိုင်သလောက် မြသူလာကြောင်း မပါအောင် ပြောဆိုခဲ့ကြသည်ပဲ။

“သူ ပြောပြသလောက်တော့ သိတာပေါ့။”

“သူတို့ မီးလောင်ပြီး စီးပွားပျက်သွားဖူးတယ် ဆို”

“ဟုတ်တယ်။ မြသူလာ ခပ်ငယ်ငယ်က သူတို့မြို့ မှာ သူတို့ရပ်ကွက်မီးလောင်ခံရတယ်တဲ့။ သူတို့ဆီ စက် တွေရော အိမ်ပါ အကုန်ပါသွားတယ်။ အဲ ထူးဆန်းတာက မြသူလာကြောင့် သူတို့ရဲ့ ငြိမ်မဲ့စု

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

အားလုံးစုသိမ်းထားတဲ့ ရွှေ တွေ၊ စိန်တွေပါတဲ့
သေတ္တာလေးပျောက်သွားရတယ်တဲ့”

“ မြသူလာကြောင့် ”

“ ဟုတ်တယ် . . . သူ့အမေက အဲဒီသေတ္တာလေး
မြသူလာကိုပေးထားခဲ့ပြီး သူ့အစ်ကိုရယ် လူကြီး
နှစ်ယောက်ရယ်က ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေ/သွားသယ်
နေတဲ့နံး လူတစ်ယောက်က မြသူလာဆီက အဲဒီ
သေတ္တာကို လုပြေးတယ်တဲ့။ မြသူလာက ငယ်လဲငယ်၊
အကြောက်လွန်နေတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာလဲ
မမှတ်မိဘူးပေါ့ ”

“ အေးပေါ့ကွာ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာက ကလေးမပြောနဲ့
လူကြီးလဲခံရမှာပဲ။ ဒါမျိုး ချောင်းနေကြ တဲ့လူတွေ
ကလဲ ရှိတာကိုး ”

“ တိုတိုပြောရရင်တော့ကွာ၊ မီးလောင်ပြီးတော့ သူတို့
ဘာမှမကျန်ခဲ့တော့ဘူး။ အဲဒီမှာ သူ့အမေက စိတ္တ
ဇရောဂါစရတာပဲ။ သူ့ပစ္စည်းတွေဟာ မြသူလာ
ကြောင့် ဆုံးရှုံးသွားရတာ၊ မြသူလာကြောင့် သူတို့မဲ့
သွားရတာလို့စွဲ သွားတယ်။ စိတ် သိပ်ဖောက်ပြန်
လာတဲ့ အခါမြသူလာကိုရန်ငြိုးတစ်ခုရှိသလိုကြိမ်း
မောင်း ပြောဆိုနေတော့တာပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ရန်ကုန်မှာ ရှိတဲ့ သူ့အဖေရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းက သူတို့
အကြောင်းကြားတော့ ရောက်လာပြီး အကူအညီပေး
တယ်တဲ့။ သူ့အဖေသူငယ်ချင်းရဲ့ အရင်းအနှီးနဲ့
သူတို့ပြန်ထူထောင်ခဲ့ရတာတဲ့။ သူတို့ စီးပွားရေး
ပြန်ပြီးအဆင်ပြေလာခဲ့တယ်။ သူ့အမေ ရောဂါက
ကင်းကင်းစင်စင် မပျောက်တော့ဘူး။ တစ်လော
တစ်လောမှာ ပြန်ထတယ် ပြောတယ်။ မြသူလာကလဲ
ငယ်ငယ်လေးကသူ့ရင်ထဲစွဲနေတဲ့စိတ်ဟာမပျောက်တော့
ဘူးတဲ့။ သူ့ကြောင့် သူ့မိသားစုဒုက္ခရောက်ရတာပါ
ဆိုပြီး သူ့မှာ စွဲသွားတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့မိသားစုက
သူ့ကို မုန်းတယ်၊ အငြိုးအတေးထားတယ်လို့ သူခံ
စားနေရတယ်တဲ့ ”

စီးကရက်ကိုပြာခံခွက်မှာ ထိုးခြေလိုက်၏။

“ ဒါကြောင့် သူ့မိဘစီစဉ်တဲ့လူကို သူ့အလွယ်တကူ
လက်ခံလိုက်တာထင်တယ်နော် . . . ဟုတ်လား
ကျော်ခေါင် ”

သန်းဝေကမေးလိုက်သည်။

“ သူ့မိဘစီစဉ်တယ်ဆိုတဲ့သူက အဲဒီသူတို့ကို ကူညီခဲ့တဲ့
သူ့အဖေရဲ့သူငယ်ချင်းသားလေး။ ဒါလဲ သူ့ဘယ်လိုမှ
ငြင်းလို့မရနိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။ မြသူလာအစ်ကိုလဲ သူ့

အောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း) ၏ ရွှေခင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

အဖေရဲ့ သူငယ်ချင်း သမီးနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ တာပဲလေ။ မြသူလာကတော့ မိသားစုကို သူ့ဒုက္ခပေးမိတယ်ဆိုတဲ့ အစွဲစိတ်နဲ့ မိသားစုအတွက်ဆို ဘာလုပ်ပေးရပေးရ ကြွေးပြန်ဆပ်တဲ့ သဘောမျိုး ပိုက်ထားပုံရတယ်။ ပြီးတော့ မြသူလာက ခဏခဏ ပြောတယ်ကွ။ သူ့ ငါ့ကို လဲမယ့်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမယ့်ဘူးတဲ့။ သူ့မိသားစုကတောင် သူ့ကိုမယ့်တာပဲ သူလဲ သူ့မိသားစုတောင်မယ့်ဘူးတဲ့။ တစ်နေ့ ငါက သူ့ကိုထားခဲ့မှာ ဒီတော့ သူ့အိမ်က သဘော တူတာပဲ လက်ခံမယ်၊ အဲဒီလိုပြောဘူးတယ်။ ငါက နောက်နေတာထင်တာ "

" ကိုကိုကို သူက ဘာလို့ မယ့်တာလဲ "

သူကမေးလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့် သည်။

" သန်းဝေ မင်းလုပ်တာနဲ့ အကုန်ပေါ်တော့မယ်။ ငါနဲ့ ထားက မြသူလာအကြောင်း ဘယ်သူ့မှမ ပြောမိ အောင် နေကြတာ "

" သူ ပြန်သတိရမှာစိုးလို့ မပြောဘဲနေရတာ သန်းဝေ ကဲ . . . ပြောမှာ ပြောပါဦး "

" ငါ့ကို သူ့သိပ်သဝန်တို့တယ် သန်းဝေ။ ငါအခုမှ ပြောမယ်။ ထားနဲ့ငါ တရင်းတနီးနေတာကို သူလုံးဝ မကြိုက်ဘူး။ တစ်နေ့မှာ ထားနဲ့ ငါ ချစ်သူဖြစ်ပြီး

အောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း) ၏ ရွှေခင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

သူ့ကိုငါပစ်သွားမှာပဲလို့ ခဏခဏ ပြောဖူးတယ် "

" အဲဒီတုန်းက မင်း ဒါ့ကြောင့် ငါတို့ခိုင်းကိုရှောင် ရှောင်နေတာမဟုတ်လား "

" အဟုတ်ပဲ သန်းဝေ၊ ငါ မင်းတို့နဲ့ အတူ ကင်းတင်းတွေ ဘာတွေထိုင်တာ သူ့မကြိုက်ဘူး။ မင်းတို့နဲ့ အတူ ထားကအမြဲရှိနေတတ်တာ သူ့သိတယ်လေ။ ဖြစ်နိုင် ရင် ထားနဲ့ ခင်ခင်မင်မင်မနေပါနဲ့ လို့တောင် တားဖူး တယ် "

" ဒါဆို သူ့ထားတို့လဲ မုန်းမှာပေါ့ နော် "

သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပြန်မဖြေ။

" ငါတို့အုပ်စုကို သူ့အမြင်စောင်းနေတာပေါ့ "

" မင်းတို့အုပ်စုက ငါ့ကို ထားနဲ့ပဲ သဘောတူမှာ ပဲ တဲ့။ သူ့ကိုမင်းတို့က မုန်းမှာပဲပေါ့။ သူ့မကောင်း ကြောင်း တွေ့ကိုလဲ မင်းတို့က ငါ့ကိုပြောပြီး တိုက် ပေးမှာ ပဲပေါ့။ အဲဒီ လောက်ထိ သူ ပူပူပန်ပန် တွေးတတ် တာကွ "

" အင်း . . . မှန်တစ်ဝက်၊ မှားတစ်ဝက်ပေါ့ကွာ။ ငါတို့က ထားနဲ့ မင်းကို ဖြစ်စေချင်တာ တော့အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှလဲ မဖြစ်မိပါဘူး။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

မင်းအသိဆုံးပါ။ ငါတို့ကရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်းချင်တာပဲ။ သူက သူစိမ်း ဆန်တာ။ မင်းမှတ်မိမှာပါ။ မင်းသူ့ဆီက အဖြေရလို့ ငါတို့ကို ထမင်းကျွေးတဲ့နေ့ကလေ။ သူမှလိုက်မလာတာ။ တကယ်ဆို သူပါသင့်တာပေါ့။ အဲဒီနေ့က ဒီကောင်မလဲမရှိဘူး။ ”

သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်ရင်း သန်းဝေပြော၏။

“ နေမကောင်းလို့ပါနော် ”

“ ဘာလို့နေမကောင်းတာ ငါသိပါတယ် မိထား ရယ် ” သန်းဝေကိုရယ်ပြလိုက်မိသည်။

“ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟာ ငါတော့ဒီသတင်းတွေ့လိုက်ရတာ တကယ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ် သန်းဝေ။ သူ့အတွက်လဲ စိတ်မကောင်းဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်စေ့စပ်ပြီးမှပျက်သွားရတာဘယ်ကောင်းမလဲ။ ပြီးတော့ ငါ့အတွက် စိတ်မကောင်းဘူး ”

“ လုပ်ပြီ ထားကတော့ ”

ကိုကိုကခပ်ပြုံးပြုံးဆိုသည်။

“ တကယ်ပြောတာ ကိုကို၊ ထား ကိုကိုကို စိတ်မချစရာဖြစ်လာရတာပေါ့ ”

ခပ်တည်တည်သူပြောဖြစ်သည်။

“ ငါ့ သူငယ်ချင်းရူးသွားပါဦးမယ်မိထားရယ်။ အခု

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

သူပြောမှသိရတာ၊ မြသူလာနဲ့တုန်းကလဲ မြသူလာက နင်နဲ့သူ့ကို မသင်္ကာ ဆံ့ဝန်တွေတိုနဲ့ ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်ရမလဲ၊ အခု နင်ကလဲ အဲဒီလို လုပ်ရင်တော့ ဒီကောင်ရူးလိမ့်မယ် ”

သန်းဝေက အရယ်နှောရင်း ပြောလိုက်၏။

သူ့ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်မှုကြောင့် ပူလောင်ရတာတော့ ဘာသာအသိဆုံး။ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရမှာကို သူမတွေးဝံ့တော့ပြီပဲ။

မြသူလာ ဂျပန်မှာပဲ အမြဲနေလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိမ့်မလဲ တွေးဖြစ်သေးသည်။

(၁၃)

“ မမ ဒေါ်မြသူ့ဇာ ဂျပန်ကပြန်ရောက်လာပြီတဲ့ ”

သန်းဝေညီမလေးက သူ့နှင့်တစ်ရုံးတည်း ငွေစာရင်း
ဌာနမှာရှိသည်။ တမင်းစားချိန် သူ့ဆီရောက်လာပြီး ပြောတော့
ရင်ထဲမှာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွားရသည်မှာ အမှန်။

“ ဘယ်သူပြောလဲ ဟင် ”

“ ကျွန်မသူငယ်ချင်းက ဒေါ်မြသူ့ဇာနဲ့ တစ်လမ်း
တည်းလေ၊ နှစ်အိမ်ပဲခြားတာ၊ ကျွန်မတို့ အင်ဂျင်
နီယာတွေ အကြောင်းပြောကြရင်း စကားစပ်မိပြီး
သူ့ကပြောတာကိုကြားတို့ ကော်ပိုရေးရှင်းအောက်က
စက်ရုံက ဒေါ်မြသူ့ ဇာလို့ အသေအချာပြောတာ ”

- ၁၈၆ -

အောင်စိန်ဝင်း (ပုစိးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

သန်းဝေထံမှ သူတို့ အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စကို
သန်းဝေညီမက သိထားဟန်တူသည်။

သူ မျက်နှာကိုပြင်၍ ရင်ထဲကစိုးရိမ်စိတ်မပေါ် အောင်
ဟန်လုပ်၏။

ညနေ ကိုကို့ကို သတိပေးရဦးမည်ဟု စဉ်းစားနေမိ
ပြန်သည်။

★ ★ ★

(၁၅)

ပြန်ရောက်ပြီးမကြာခင်မှာပင် ကိုကိုနှင့် မြသူလာကို
တတွဲတွဲပြန်တွေ့ရသည်ဆိုတဲ့ သတင်းက သူ့ရင်တွင်းမှာ မီးဖို
တစ်ခုထည့်ပေးလိုက်သလို။

နာကျင်ခံခတ်ဆုံး ဝေဒနာများစွာအနက် ရင်ထဲမှာ
နာကျင်ရခြင်းက ပျောက်ဆုံးရန် မလွယ်ဆုံးအရာ။ သောကသည်
စူးချွန်များပမာ နှလုံးသားကို နေရာမလပ် စူးနှစ်စေ ပြုတဲ့လား။

နှလုံးသားကို ကြိမ်ဖန်များစွာ အထုအထောင်း ခံနေ
ရသည့်နှယ်။ ကိုကိုက မကွယ် မကွယ်မထောင့် ဝန်ခံပြန်တော့
ပိုပြီး ခံခတ် ပူလောင်ရသည်။

ထားက ကိုကို့၊ ချစ်သူဆိုတာ သူ့သိနေတာပဲဆိုသည်

အောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း)၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

စကားသည် မီးတောက်ပေါ်ကျလာသည့် ရေတစ်စက်ဖြစ်
သွားတာ ကိုကိုသိသင့်သည်။

လက်ထပ်မည့်ချစ်သူရှိနေပါပြီဆိုတဲ့ အသိတ ဘယ် အထိ
မြဲသူ့ဇာကို့ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ပါ့မလဲ။

မုန်းလို့ခွဲသွားကြတဲ့ ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်တာ။

မြဲသူ့ဇာ ကိုကို့ကို သံယောဇဉ်တကယ်ပြတ်မှာတဲ့ လား။

ကိုကို့ မြဲသူ့ဇာကို့ ချစ်တော့ဘူးလားဆိုတဲ့ သူ့
အမေးကို ကိုကို့ မဖြေပါရစေနဲ့ ထားရယ်လို့ ကိုကို့တောင်
ဖြေခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လား။

အဲဒီစကားက ထားဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲက
ခံစားမှုမီးတောင်ကို ပွင့်ထွက်သွားစေခဲ့သည်ပဲ။

ဝေဒနာချော်ရည်ချော်ခဲတွေနဲ့ လောင်မြိုက်ရပါပြီ
တို့ကို . . . ။

နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

အပိုင်း
(၃)

၂၀၆၈

(၁)

စက်ကြံခိုင်ရေးနှင့် အရည်အသွေးစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ တွင်
အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ရုံးချုပ်မှ သူနှင့်သန်းဝေကိုထည့်ပေး ထားသည်။

“ဘာလဲ ရင်တွေ့ခန့်နေပြီလား”

သန်းဝေက သူ့ကိုကြည့်ရင်း ခိုတိတိမေးသည်။

“ဘာကိုခန့်ရမှာလဲ”

ဟု ပြန်ပြောရင်း စားပွဲပေါ်ကဖိုင်ထဲကို စာရွက်ကို
သွင်းလိုက်၏။

“မသိဘူးလေ မြဆူလာနဲ့တွေ့ရမှာမို့”

အထွေထွေအငေါ့စကားဟု နားလည်ရင်း သန်းဝေကို
မော့ကြည့် ပြုံးပြလိုက်သည်။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ ကာလအကြာကြီးခွဲခွဲနေကြရပြီးမှ ပြန်တွေ့ကြ မယ့် ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်တာကွာ ”

ဟု သူပြောလိုက်၏။

“ ဟာ . . . ဒါဆို ခဏခဏ တွေ့နေကြတဲ့ ချစ်သူ တွေလို မင်းကပြောချင်တာလား ”

ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ်မိနေပြီဟု ကျော်ခေါင်နားလည် လိုက်သည်။ မြဲသူလာ သူ အိမ်ကိုတစ်ပတ်တစ်ခါ လောက်ရောက် လာတတ်သည်ကို သိနေသော သန်းဝေက မကျေ မနပ် ခန့်စကား ဆိုနေတာပဲသိသည်။ သူမရှိလျှင်လည်း သူ့ညီမနှင့် သူ့မေမေသည် မြဲသူလာနှင့် ရင်းနှီးနေကြ သူများ မို့ မြဲသူလာက သူတို့ဆီ ရောက် လာတတ်သည်ပဲ။ တစ်ခါခါ မြဲသူလာနှင့် အတူ သူ့ညီမ အပြင်သို့ ပါသွားတတ် တာ သူ့ဆီ ။ ရံဖန်ရံခါ အမေ အတွက် စားသောက် ဖွယ်ရာ များပါလာ တက်သေး သည်လေ။

“ ငါ့ညီမဆီလာလာနေတာပါကွာ ”

အကာအကွယ် စကားကို သူဆိုပါသည်။

“ တာကွယ်မနေပါနဲ့ ကျော်ခေါင်ရာ၊ ဒီကိစ္စကို မင်းတို့ ကာယကံရှင်နှစ်ယောက် အသိဆုံးနေမှာ ပါ ”

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ဆေးလိပ်ဖွာရင်း သန်းဝေပြော တော့ လိပ်ပြာ မလုံချင်။

“ တကယ်ပါသန်းဝေရာ ငါနဲ့တွေ့တာနည်းပါတယ်။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

မင်းကတောင် ငါ့ကို မယုံတော့ဘူးလား ”

သန်းဝေက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း သူ့ကို ကြည့်သည်။

“ ငါယုံတာ မယုံတာကအရေးမကြီးပါဘူးကွာ ထား ယုံဖို့က အရေးကြီးပါတယ် ”

ထားမျက်နှာကို ကွက်ခနဲ သူပြေးမြင်၏။

ထား သူ့ကို မယုံတော့တာ သူ့နားလည်သည်။

(၂)

မနက်ပိုင်းမှ စက်ရုံတစ်ရုံ စစ်ဆေး၍ နေ့လည်ပိုင်း
ရောက်မှ မြသူလာတို့ စက်ရုံသို့ ရောက်သည်။

လိုအပ်သည့် စာရွက်စာတမ်းများ၊ ကိန်းဂဏန်း ဇယား
များကို မြသူလာက စုဆောင်းတင်ပြသည်။

မရှင်းလင်းသည့်အချက်များကို မေးမြန်းရာ၌လည်း
မြသူလာကပင် ဖြေရှင်းတင်ပြသွား၏။

စက်ရုံထဲကိုသွားရောက်ကြည့်ရှုစစ်ဆေး အပြီး အစည်း
အဝေးခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာကာ လိုအပ်သည်များ ကို သူတို့အဖွဲ့
ခေါင်းဆောင်က ညွှန်ပြဆွေးနွေးသည်။

အစည်းအဝေးပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ ညနေလေး နာရီ

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

ကျော်နေပြီ။

“ ကျေးဇူးပဲ ကိုသန်းဝေ၊ စက်စွမ်းဆောင်ရည် တစ် ဖြစ်နေတာ ကိုသန်းဝေထောက်ပြလိုက်လို့ပဲ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် အပေါ်အထိ ဒီစာရင်းအမှား ကြီးက ပါသွားတော့မှာ ”

အခန်းပြင်ရောက်တော့ မြသူလာက သန်းဝေကို ကြည့်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ကျေးဇူးတင်စကားဆိုသည်။

“ စက်လဲလူလိုပေါ့ဗျာ၊ ဟုတ်ဘူးလား၊ ရာနှုန်းပြည့် ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ တစ်နေရာရာတော့ ချွတ်ယွင်းနေမှာပဲပေါ့၊ စက်စွမ်း ဆောင်ရည် တစ်ဆိုရင် စက်က ရာနှုန်း ပြည့်ဖြစ် နေပြီပေါ့ ”

မြသူလာကိုကြည့်ရင်း သန်းဝေ ပြောလိုက်၏ ။

သန်းဝေစကားကိုကြားတော့ မြသူလာမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာကို ချက်ချင်းသတိထားလိုက်မိပြန် သည်ပဲ။ သူနှင့် ထားကြားမှာ မြသူလာဝင်နေတာ မကျေနပ် လို့ မြသူလာကို သန်းဝေက စကားဖြင့် ထိုးနှက်လိုက်သည်။ ဟု မြသူလာတွေး တော့ မှာမလွဲ။

“ သန်းဝေ ငါတို့ရုံးချုပ် တန်းပြန်ရမှာလား၊ ဝင်စရာ ရှိသေးလား ”

သူက စကားလွဲရင်း သန်းဝေကို မေးလိုက်သည်။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

“ ဆရာကြီးတွေပြန်ပို့ ပေးပြီးရင် ငါတို့ကို ရုံးချုပ် ပို့ပေးမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မြသူလာ ”

ပြန်ပို့ဖို့ ကိစ္စကို မြသူလာတို့ စက်ရွံ့က တာဝန်ယူထား သဖြင့် သန်းဝေက မြသူလာကိုမေးလိုက်ခြင်းပင်။

“ ဟုတ်တယ် . . . ကိုသန်းဝေ ကားစီစဉ်နေပါပြီ။ ကိုသန်းဝေနဲ့ ကိုနဲ့ကတော့ ကျန်ခဲ့လေ။ သူ့ဇာတားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့ ”

မြသူလာက ကို ဆိုသည့်အသုံးအနှုန်းကို သုံးလိုက်တာ သန်းဝေ သတိထားမိပုံရ၏ ။ ချက်ချင်းပင် သူ့မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ ဟာ ရတယ် မြသူလာ ကျွန်တော်က ရုံးပြန်ရဦး မှာ ရုံးမှာ လုပ်စရာကျန်နေသေးတယ်၊ ကျော်ခေါင့် ကိုပဲ ပြန်ပို့ ပေးလိုက်ပါ ”

သန်းဝေက စီစဉ်ထားသည့်ကားနှင့်ပင် ရုံးချုပ် ပြန်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ တကယ်တော့ သန်းဝေ တံမင်ရှောင် တာ သူနားလည်သည်ပဲ။

“ ဒါဆိုလဲ . . . ကို . . . ကျန်ခဲ့နေော် သူလာ . . . ငြိမ်းနဲ့ တွေ့စရာလဲရှိသေးတယ်။ သူလာအိမ်လိုက် ပို့ပေးမယ် ”

ငြိမ်းက သူ့ညီမဖြစ်၏ ။ ငြိမ်းနှင့်တွေ့စရာရှိသေးသည်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ။ အ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

ပြောတော့ သူ ဆက်ငြင်းနေပါကလည်း ရတော့မည် မထင်။ မြသူဇာက အိမ်လိုက်လာပြီး ငြိမ်းနှင့် တွေ့ဦးမည်ပဲ။ သူ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်မိသော်လည်း သန်းဝေ ရှေ့မှာ အနေအထိုင်ကျုံးရပြန်၏။

“လာဗျို့ . . . ကားအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”

အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက သူတို့ ရပ်စကားပြောနေရာသို့ လှမ်းအော်ခေါ်သည်။

“ကဲ . . . ကျွန်တော်သွားမယ် ဆူဇာ၊ သွားမယ် သူငယ်ချင်း”

သန်းဝေက နှုတ်ဆက်ရင်းထွက်သွားသည်။

သန်းဝေ ကားရပ်ထားသည့်နေရာရောက်သည် အထိ သူတို့ စကားမဆိုဖြစ်ကြ။

“အခန်းခဏ သွားရအောင်”

သူဇာက ရှေ့ဆောင်ပြီး အခန်းရှိရာလျှောက်သည်။ သူ့ဇာ အခန်းထဲရောက်တော့ သူ့ဇာစာရေးမလေးက ပစ္စည်း တွေ သိမ်းဆည်းနေတာမြင်သည်။ ထိုင်မိလျှင် ထိုင်မိချစ်။

“ကိုသန်းဝေက တစ်မျိုးပဲနော်”

ဟု သူဇာကပြောသည်။

“ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ သူဇာ”

သူဇာက သူ့စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်စာတမ်းတွေကို သိမ်း

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ။ အ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

နေ၏။

“ဪ . . . သူ့ဇာကို မကျေနပ်သလိုပဲ”
ဖိုင်ထဲသို့ စာရွက်စာတမ်းကို သွင်းရင်း ပြောလိုက် သည်။

“ဟာ . . . မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ကိုရယ် . . . စက်လဲ လူလိုပေါ့ဗျာ၊ တစ်နေရာရာမှာတော့ ချွတ်ယွင်း ချက် ရှိတတ်တာပဲ လို့ ပြောပြီး ကြည့်တဲ့ အကြည့် က သူ့ဇာကို သရော်နေ သလိုပဲ ကို မြင်လိုက်လား”

သူ့ကို ကြည့်ရင်း သူဇာပြောသည်။

သူ သက်ပြင်းဖွဖွ ချကာ . . .

“ထင်လို့ပါ သူဇာရယ်”

ဟု အသံနိမ့်၍ ဆိုလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကို . . . သူဇာက ကလေး မှမဟုတ်တာ သူဇာကောင်းကောင်း သိတာပေါ့၊ နားလည်တာပေါ့၊ သူ . . . သူ့ဇာကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်ကိုက အထင်သေး တဲ့အကြည့်၊ မကျေနပ် တဲ့အကြည့် ဆိုတာ သူဇာသိ တယ်၊ ထား ဘက်က သူနေပြီး သူ့ဇာ ကို တော်တော် အမြင် ကတ်နေပုံပဲ”

ပြောပြီးပြုံးလိုက်သည့် အပြုံးကလေးက သရော်ပြုံး ဟု နားလည်လိုက်၏။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

တယ်လီဖုန်းလာသဖြင့် သူ့က ကောက်ကိုင်ရင်း စကား ပြောသည်။ တယ်လီဖုန်း အချမှား . . .

“ သူ့က ”

ဟု သူ့ခေါ်လိုက်၏။

ပြန်မထူးသော်လည်း အကြည့်ဆုံကာ သူပြောမည့် စကားကို နားစွင့်ထားမှန်း သိလိုက်၏။

“ ဆရာမ . . . ကျွန်မပြန်လို့ရပြီလား ”

“ အေး . . . ရပြီ ”

စာရေးမလေးက လှမ်းမေးတာကို သူ့ပြန်ဖြေ၏။ စာရေးမလေးထွက်အသွား တံခါးပြန်ပိတ်သံကြားလိုက်ရ သည်။

“ ပြောလေကို . . . ဘာပြောမှာလဲ ”

သူ့က စကားကိုပြန်ကောက်၏။

“ သူ့က . . . ကိုကို နားလည်ပါသူ့က။ ကိုလဲ သူ့ကကို နားလည်ခဲ့တာပဲ။ သူ့ကက သူ့ကမိဘ တွေ အတွက် လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံး ဖြတ်တုန်းကလဲ ကိုယ် သူ့ကကို မနာကြည်းခဲ့ မိဘူး။ သူ့ကအစွဲ အလမ်း တွေ၊ ခံစားချက်တွေကို နားလည်ရင်းနဲ့ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ တယ်။ အခုလဲ သူ့ကကို နားလည်ပေးသင့်ပါတယ် ”

“ သူ့ကက ဘာတွေနားမလည်လို့လဲ . . . ကို ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

သူ့ကက သူ့စကားကိုဖြတ်ပြီးမေးလိုက်၏။

“ ကို . . . ထားကိုချစ်တယ် သူ့က၊ ထားအပေါ် မှာ ကိုသစ္စာရှိနေရမယ်။ သူ့ကနဲ့ ကိုနဲ့ အခေါ် အဝေါ် အသုံးအနှုန်းကစပြီး ပြောင်းလဲ သင့်ပါပြီ။ ကိုတို့က အရင်လို ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်ကြ တော့တာပဲ ”

သူ သည်စကားကိုပြောချင်သည်မှာ ကြာပြီ။ မြဲသူ့က ကို အားတုံအားနာနှင့် ပြောမထွက်ခဲ့။

“ တယ်လီပြောလိုက်တယ်ကို . . . ချစ် သူ့တွေမှ မဟုတ်ကြတော့တာ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ်လေ ”

သူ့ကက နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်၍ ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးသည်။

“ မညာချင်ပါနဲ့ ကိုရယ် ”

“ ဘာညာလို့လဲ သူ့က ”

“ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မညာချင်ပါနဲ့ကို၊ သူ့ကနဲ့ ကိုဟာ ချစ်သူတွေပါပဲ။ သူ့က ကိုကို ဘယ်လောက်ချစ် တာ ကို သိသလို ကို သူ့ကကို ဘယ်လောက်ချစ် တယ်ဆို တာလဲ သူ့က နားလည်ထားတာပဲ။ ဒီမှာကို . . . သမီး ရည်းစားမဟုတ်ကြတော့ တာပါ ကိုရယ် . . . ”

သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ပြော၏။

ပြတင်းကိုဖြတ်ဝင်လာသည့် မိုးသက်လေသည် မျက်နှာကို

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ထိတွေ့အေးမြသွားလေသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ တင်းကျပ်ပူလောင်နေပြန်သည်။

“ ကိုမာ့ ထားဆိုတဲ့ ချစ်သူရှိနေပါပြီသူဠာ၊ ကို ထားကို လက်ထပ်တော့မှာပါ ”

မြသူဠာကို မကြည့်ဘဲ အကြည့်ကိုလွှဲထားရင်း သူ့ဆီသည်။

“ ဒီမှာကို . . . တစ်နေ့လောက်ဘုရားကို ကိုနဲ့ သူဠာ သွားကြမယ်၊ ဘုရားမှာ ကျွန်တော်ဟာ သူဠာ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို နည်းနည်းလေးမှ ချစ်ခင် တွယ်တာမှ မရှိတော့ပါဘုရား . . . လို့ သစ္စာဆိုပြီ။ အဲဒီလို သစ္စာဆိုပြရင်၊ သစ္စာ ဆိုရဲ့ ခဲ့ရင် ကို . . . သူဠာကို မချစ်တော့ဘူးလို့ သူဠာ ယုံလိုက်မယ်ကို . . . ”

လေပူတစ်ချက်၊ သက်ပြင်းနှင့်အတူ မှုတ်ထုတ်ရင်း ခေါင်းငုံ့လိုက်စဉ် မျက်နှာကြက်မှာချိတ်ဆွဲထားသော မီးချောင်း၏ အရိပ်ကို စားပွဲပေါ်မှ မှန်ထဲတွင် သူမြင်သည်။

နှလုံးသားမှာရော အရိပ်တွေရှိနေပါသတဲ့လား။

(၃)

“ မင်းတို့ အခေါ်အဝေါ် အသုံးအနှုန်းတွေက အရင် အတိုင်းပဲရှိသေးတယ်နော် ”

သန်းဝေ ဘာကိုရည်စူးပြီးပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ သူ့နားလည်နေသည်။ ဟိုနေ့က မြသူဠာက ‘ကို’ ဟုခေါ် သည် ကိုရည်ညွှန်းပြောလိုက်မှန်းသဘောပေါက်၏။ ဘာမှပြန် မပြောဘဲ ငြိမ်နေတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်တွေးကာ ငြိမ်နေ လိုက်၏။

“ ဘေးနားက နားထောင်ရင်း မင်းတို့ ပြတ်သွားကြပြီဆိုတာ ငါတောင်မယုံချင်ဘူး ကျော်ခေါင် ”

သူ သန်းဝေမျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် ဖြစ် သည်။

“ တကယ်ပါကျော်ခေါင် . . . မင်းတို့ စကား၊ မင်းတို့

အမောင်မိန့်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

အကြည့်တွေမှာ သံယောဇဉ်တွေ မကုန် သေးတာ ပြနေတယ်လေ "

" အဲဒီနေ့က ငါ သူ့ဇာကို ထပ်ပြောခဲ့သေးတယ်၊ မင်းပြောသလိုပဲ အခေါ်အဝေါ်တွေပြင်ကြဖို့ "

" အခေါ်အဝေါ်တွေပြင်ရုံနဲ့တော့ ဘာထူးမှာ လဲကွာ အနေအထိုင်အဆက်အဆံပါဆင်ခြင်မှ အကျိုးရှိမှာ "

စီးကရက်ပြာခြေရင်း မကြည့်ဘဲပြောလိုက်သည်။

" နေပါဦး ငါတို့အနေအထိုင်က တော်တော် ကလေး သရုပ်ပျက်နေလို့လား သန်းဝေ "

သူ့မျက်နှာဆီ အကြည့်ပို့သည်။ ပြီးတော့တစ်ချက် ရယ်သေး၏။

" ကျော်ခေါင်ရယ် . . . ကားလေးနဲ့ အတူသွား၊ ထမင်းစားလိုက်ကြ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်လိုက် ကြနဲ့ အပြင်မှာတတ်တဲနေ၊ အလုပ်ထဲမှာလဲ လုပ်ငန်း အရ တတ်တဲနေနေမှတော့အများ အမြင်မှာတစ်မျိုးမြင်တာ ဘာဆန်းလဲကွာ "

" ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေလို၊ မိတ်ဆွေတွေလို သံ ယောဇဉ်မရှိကြရတော့ဘူးလား "

မိုးကြိုးပစ်မှန်းသိလျက်၊ ထန်းလက်ဖြင့် ကာသလို စကားမှန်း ဘာသာ သိလိုက်ပြန်သည်။

အမောင်မိန့်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

" ဒီမှာကျော်ခေါင် "

စီးကရက်ကို ခုန်ပေါ်မှာ ထိုးခြေရင်း ခေါ်သည်။ ပြီးတော့

အကြည့်ဆုံလိုက်၏။

" ငါ မင်းကို တစ်ခုမေးမယ် "

" မေး "

သန်းဝေကစီးကရက်တစ်လိပ်ထပ်ယူပြီး မီးညှိ သည်။

ပြီးတော့ မီးခြစ်ကို စားပွဲပေါ် သို့တင်လိုက်၏။ မီးခြစ် နှင့်စားပွဲ

ထံသံ ဒေါက်ခနဲသည် သူ့ရင်ထဲမှာ စူးရှစွာ ထိခိုက် မြည်ဟိန်းသွား သလို။ သန်းဝေ မေးမည်ကို သိနေသလိုခံစားနေမိသော်လည်း

အသေအချာ မမှန်းဆတတ်။

" မင်း ငါ့ကိုတော့ မညာဘူးလို့ ငါယုံတယ် ကျော်ခေါင် "

သန်းဝေကို သူကြည့်ရင်း ပြုံးပြလိုက်မိပြန်၏။ ဘာမှ

တော့ ပြန်မပြောဖြစ်လိုက်။

" မင်း ထား ကို တကယ်ချစ်သလားကျော်ခေါင် "

" ချစ်တယ် "

မဆိုင်းမတွ သူပြန်ဖြေလိုက်မိသည်။

" ငါ ထားကို ဖွင့်မပြောခင် အတန်တန်စဉ်းစားပြီး အားလုံး မင်းကိုတိုင်ပင်ခဲ့တာပဲ "

မြသူဇာကိုရော ချစ်သလားဟု မေးမှာကြောက်ပြီး

သူ့နှုတ်မှ စကားတွေ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ န

“မင်း ဖွင့်မပြောခင်၊ ဟိုး . . . ကျောင်းမှာ ကတည်းက ထား မင်း အပေါ်မှာ ဘယ်လို သဘော ထားတယ် ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ရှိတယ် ဆိုတာမင်း အသိဆုံးပဲ လေ ”

သန်းဝေ စကားဆက်တော့ သူ သက်ပြင်းချသည်။

“ ဟုတ်မိတယ် ”

ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြောလိုက်မိပြန်၏။

သန်းဝေက စီးကရက်ပြာကို ခြေချလိုက်ပြန်သည်။

“ ငါနဲ့ ချစ်သူဘဝရောက်တဲ့ အခါမှာလဲ ထားဟာ ဘာ အပြစ်မှ မရှိဘူး။ ငါ့ကို ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ စိတ်ချမ်းသာ စေခဲ့တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ဆိုတာ ငါလက်ခံ တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ ထား ကို ချစ်တယ် သူငယ်ချင်း ”

သူဆက်ပြောသည့်စကားကို စီးကရက်ဖွားရင်း ခေါင်း

တညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ နားထောင်နေရာမှ . . .

“ ဒီမှာကျော်ခေါင် ”

ဟုခေါ်လိုက်သည်။

သူ သန်းဝေပြောမည်ဆိုတာ နားစွင့်ထားလိုက်၏။

“ ငါ မင်းကိုပြောချင်တာ အဲဒါပဲ။ မင်း ထား ကို ချစ်တယ်ဆိုတာက ချစ်စရာကောင်းတာလေးတွေ၊ ထား ရဲ့ကောင်းကွက်ကလေးတွေကိုစဉ်းစားပြီး ချစ်နေတာ

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ န

ပဲလို့ ငါထင်တယ်။ တကယ်နှလုံးသား မှာပေါက်ဖွားလာတဲ့ အချစ်ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်။ ဦးနှောက်က ချစ်သင့်တယ် လက်ခံပြီး ချစ်ခဲ့တာ။ မင်း သူ့ကို ဖွင့်ပြောတဲ့ အချိန်ကလဲ မြဲသူ့လာမခင်ကိုဖြတ်သွားခါပဲ။ မင်း စိတ်လေတဲ့ အချိန် လေ . . . ”

သန်းဝေကို သူလှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သည် အတွေးမျိုး သူ့မှာ ဝင်လာတိုင်း ထားမျက်နှာကို မြင်ယောင်တတ်စမြဲ။ မြဲသူ့လာ ဖြတ်သွားခါစ စိတ်လေနေတုန်းမှာ မိမိက ထား ကို အစား ထိုးပြီး အဖော်ရှာချစ်မိတာ ဖြစ်နေပါသလား။ သည်လို သာ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ထား ဘက်က တွေးကြည့်ပါက အလွန်ကြေကွဲ ဆို နှင့်ရမှာ။

“ မင်း မြဲသူ့လာကို ချစ်တာကြတော့ ထားက မင်းကို ချစ်တာနဲ့ တူတယ်။ မြဲသူ့လာ ဘာလုပ်လုပ် မင်း ခွင့်လွှတ်ပြီး ချစ်နေနိုင်တယ်။ ထား လဲ ဒီလိုပဲမင်းဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ သူချစ်တာက ချစ်တာပဲ။ လျှော့မသွားဘူး။ ငါတစ်ခု မင်းကို မေးမယ်။ မြဲသူ့လာနေရာမှာ၊ ထားသာ ဆိုရင် မြဲသူ့လာလုပ်ခဲ့ သလိုထားသာလုပ်ခဲ့ရင် မင်း ဒီလိုဆက်ချစ်နေနိုင် ပါမလား ကျော်ခေါင် . . . ”

မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရုံ ကြည့်ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြန်ပြောဆိုငြား သူနှုတ်ဖျားက စကားထွက် မလား။ သူ့မှာ ပြောစရာစကား မရှိတော့လေသလား။ လေပူ တစ်ချက်ကို

မောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

မူတ်ထုတ်လိုက်ရင်း တောင့်တင်းနေသည့် ခန္ဓာ ကိုယ်ကို ခပ်လျော့လျော့ပြင်ထိုင်လိုက်မိ၏။

“ မင်း သိပ်တွေဝေတယ်ကျော်ခေါင်၊ မပြတ်သားဘူး။ ငါ မင်းကို အားမနာစတမ်းပြောမယ်။ မင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ကဲ့ရဲ့မှုကိုကြောက်တယ်၊ ထားကို အားနာတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားပွန်းပဲ့သွားမှာကိုစိုးရိမ်နေတယ်။ မင်းကို သစ္စာမဲ့သူလို့ အခေါ်ခံရမှာ ရှက်နေတယ်။ အဲဒါ တွေကြောင့်သာ မင်း ထားကိုမပြတ် ရဲတာပဲ။ တစ်ဖက်ကျတော့လဲ တကယ်စွဲစွဲလမ်း လမ်း ချစ်လာရတဲ့ချစ်သူ အတူသွား၊ အတူလာ နဲ့ သံယောဇဉ်စကားတွေမှာ၊ မင်း သာယာကြည်နူးနေမိတုန်းပဲ၊ မြသူဇာနဲ့ ပြတ်ပြတ် ကင်းကင်း ဖြစ်သွားမှာ ကိုလဲ မင်းကြောက်နေတယ်၊ ဟုတ်သလား ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားကြည့်”

စားပွဲပေါ်မှ မီးခြစ်ကိုကောက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စီးကရက် တစ်လိပ်ကိုယူပြီး မီးညှိရန်ပြင်၏။

လက်ထဲမှ ဇစ်ပိုမီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်သည်။

ပန်ကာလေကြောင့် မီးတောက်သည် ပို၍ ကြီးလာတော့၏။

(၄)

ဝေဝဲကျလာသည့် ဆောင်းနှင်းစက်များကို ကြည့်ရင်း ဖြတ်သန်းလာခဲ့သော ယခင် ဆောင်းရက်များကို သတိရ လာစေသည်။ ထူထဲသိပ်သည်းစဉ်ကာလ အရာရာ ဝေဝါး ထွေပြားနေသော်လည်း ပါးလျားပျက်ပြယ်ကာ တစ်စဖြင့် သဘာဝအတိုင်း ပြန်လည်တွေ့မြင်စေနိုင်သည့် နှင်းဝေ မနက်တို့၏ ဖြစ်စဉ်ကို နှစ်တိုင်းကြုံတွေ့နေကျ။

ထားနှင့် မိမိတို့၏ ချစ်သူသက်တမ်း တစ်နှစ်ပြည့်ရန် ရက်ပိုင်းမျှသာ လိုတော့သည်ကို မှတ်မှတ်ရရရှိလာခဲ့သည်။

ထားနှင့် သူတို့ ချစ်သူဖြစ်ပြီးမှ နှင်းတွေ ထူထပ် စွာကျနေသည့် တနင်္ဂနွေမနက်တစ်ခုမှာ အင်းလျား ကန်ပေါင် ရှိပေါ်

အမောင်မိခင် (ပုဂံကုန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ရောက်ခဲ့ကြတာ ပြန်သတိရနေသည်။

အသားဖြူသူမို့ အနီနှင့် အနက်သည် ထားနှင့် အလိုက် ဖက်ဆုံးဟု သူပြောဖူးခဲ့သည်။ ဟုတ်တာမဟုတ်တာ အသားထား၊ ကိုယ်ချစ်သူစကားပဲ ယုံရမှာပေါ့ဆိုပြီး ထားက ဆွယ်တာအနီနှင့် အနက်ကို အဝတ်များခဲ့၏။ သူတို့ အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုး ပေါ်မှာလမ်းလျှောက်နေစဉ် နံနက် အင်းလျားရေပြင်ကိုမမြင်ရ၊ နှင်းထူသိမ်သည်းထူထပ်စွာ ကျဉ်းကောင်းဆဲ။

“ထားက ကိုကို့ကို အမေလို၊ အစ်မလို့၊ ညီမလို့၊ သူငယ်ချင်းလိုရော ချစ်သူလိုပါချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုကိုသိပါ တယ်နော်”

မမြင်ရသည့် နှင်းလွင်ပြင်ကိုလှမ်းငေးရင်း သည်တုန်းက ထားပြောကြားဖူးခဲ့သည့်စကား ပြန်ကြား ယောင်သည်။

“ကိုကို ထားကိုရော ချစ်ရဲ့လား ဟင်”

“ချစ်တာပေါ့ထားရယ်၊ ချစ်လို့ပဲ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ တာပေါ့”

“မြသူငယ်ရဲ့ နေရာမှာ အစားထိုးပြီး ချစ်တာလား ကိုကို”
ဝေပက်လိုက်သည့် နှင်းငွေ့ပါသောလေ တစ်ချက်က

မျက်နှာ ကို အေးစက်သွားစေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ထားရယ်”

ဟုသာ သူပြန်ပြောလိုက်နိုင်သည်။

အမောင်မိခင် (ပုဂံကုန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“မေတ္တာနဲ့ သစ္စာ နှစ်ခုအနက်က တစ်ခုပဲ ယူခွင့် ရခွင့် ရှိမယ်ဆိုရင် ထားတော့ သစ္စာကိုပဲယူချင် ရချင်တယ် ကိုကို၊ မေတ္တာကိုမရရင်တောင်မှ၊ မေတ္တာနဲ့ အနီးစပ် ဆုံးအစားထိုးနိုင်တဲ့ သံယောဇဉ် တို့အတွယ် အတာ တို့၊ သဲနားညာတာမို့တို့ ဆိုတာရှိ သေးတာပဲ။ သစ္စာကို အစားထိုးနိုင်တဲ့ အရက ဘာမှ မရှိဘူးနော် . . . ကိုကို”

သူ ထား မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။

သူ မေတ္တာကို ထား သည်တုန်းစာပင် သံသယဝင်နေ ခဲ့ပြီလားမသိ။ သည်တုန်းက မြသူငယ် ဂျပန်မှာရှိနေသေးသည်ပဲ။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

“ ကိုကို့ ထားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မှတ်မှတ်ရရတော့ ရှိနေသားပဲ ”

သူတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြသည့်နေ့ အင်းလျားမှာ လမ်းလျှောက်စဉ်က ထားပြောခဲ့သည့်စကားတွေ သူပြန်ပြော ပြတော့ ထားမျက်နှာလေးရွှင်ပျပြီး ကြည်နူးစွာပြောသည်။

“ ဘာလို့ မမှတ်မိရမှာတဲ့လဲ ထား ရယ် ”

“ မသိဘူးလေ . . . မေ့များမေ့သွားပြီလားလို့ ”

ခနဲ စကားဆိုပြီး ပြုံးကြည့်သော ထားခေါင်းပေါ်ကို လက်သီး ဖြင့်ဖွဖွထုမိပြန်၏။

မနေ့ညနေက တွေ့စဉ် မနက်ဖြန် မနီဟင်းခါးစားချင်လို့ လိုက်ကျွေးပါဟု ထားပူဆာခဲ့၏။ မနက်စောစော ချိန်း သည့်နေရာ ရောက်ကာ မနီဟင်းခါးဆိုင်သွားကြသည်။ မနီဟင်း ခါးဆိုင်မှ လဘက်ရည်ဆိုင်သို့ လျှောက်၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောက်သည့် အထိ နှင်းငွေ့ကမပြယ်ချင်သေး။ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီး ထားကို ရုံးလိုက်အပို မှာတော့ နှင်း ကွဲစပြုပြီ။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

“ ထားနဲ့ ကိုကိုတို့ရဲ့ ချစ်သူဘဝတွေဟာ နှင်းတွေ ကြားမှာ စခဲ့ကြတာပါ ထား။ ထူထူသိပ်သိပ်ကျနေ တဲ့ နှင်းတွေဟာ ချစ်သူနှစ်ယောက် အတွက် မေတ္တာ ရဲ့ အေးမြခြင်း၊ သင်္ကေတပဲ ဖြစ်ချင်တယ်လေ။ အရာရာကို မပြတ်မသား ဖြစ်စေတဲ့ သံသယတရား ရဲ့ သင်္ကေတတွေဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တယ် ”

ရုံးဂိတ်ဝကို ရောက်တော့ ရပ်ရင်း ထားကို ပြောလိုက် သည်။

“ ဒါတွေက ကိုကို့ အပေါ်မှာပဲ တည်တာပါ ”

ထားက သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်ရင်း ပြော သည်။

“ ကိုကို ထားအပေါ်မှာ အမြဲသစ္စာရှိနေမှာပါ ” ။

တီးတိုးပြောလိုက်သည့် သူ့စကားကို ထား ကြားပြီး မျက်နှာ ကြည်စင်စင်းပသွားသည်။ ပြန်ကြည့်လိုက်သော ထား အကြည့်က သူ့နှလုံးသားအထိ နက်ရှိုင်းစွာ ထိရောက် နိုင်ကြောင်း သူ့နားလည်သည်ပဲ။

“ ဪ . . ကိုကို မမေ့နဲ့ နော်။ မနက်ဖြန်ကျရင် နှစ်ယောက်စလုံး ခွင့်ယူကြမယ်။ ပြီးတော့ လျှောက် လည်ရအောင် ဟုတ်လား ”

“ မနက် ၉ နာရီမှာ ခါတိုင်းတွေ့နေကျနေရာက စောင် နေနော် ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ထားက ချစ်သူဖြစ်သည့် တစ်နှစ်ပြည့်နေ့မှာ
လျှောက်လည်ဖို့ ပူဆာပြန်ပြီပဲ။ သူပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ဖြု
လိုက်သည်။

ရုံးထဲဝင်သွားသည့် ထားကို သူရပ်ပြီး ငေးကြည့်နေ
မိသေး၏။

(၅)

ချစ်သူသက်တမ်း တစ်နှစ်ပြည့်သည့်နေ့ဆိုတော့ လည်း
အမှတ်တရအဖြစ် ထားကလည်ချင်ပတ်ချင်နေသည်။ ထားပြော
သလို မနက်ဖြန်အတွက် ရှောင်တခင်ခွင့် တစ်ရက် သူ တင်ခဲ့သည်။
မနက်စာကို ထားကြိုက်သည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင် မှာ လိုက်ဇနွေးပြီး
နေ့လယ် ရုပ်ရှင်ကြည့်မည် စဉ်းစား၏။ ပြီးတော့ ထားသွား
ချင်သည့်နေရာကို လိုက်ပို့ပေးရပေမည်။ တစ်ခုသေချာတာ
ကတော့ ဘုရားကိုပို့ပေးဖို့ ထား ပြောဆို တာပါပဲ။ ဘုရားပေါ်
ရောက်ရင် သိမ်းပြီး စိတ်အေးချမ်းတာပဲ ကိုကိုရယ် ဟု ထားက
ခဏခဏပြောခဲ့ဖူးတာ သူပြန်သတိရ ၏။

ထားအတွက် အမှတ်တရတစ်ခုခု ဝယ်ပေးရရင်
ကောင်းမည် တွေးပြီး ဘာဝယ်ပေးရမည်ကို သူမစဉ်းတတ် ပြန်။
မနက်ဖြန်မှပဲ ထားကြိုက်တာကို ဝယ်ပေးတော့မည် တွေး၏။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ဒီရက်ပိုင်းမှာ သန်းဝေကလည်း ပြော၊ ထားကလည်း ပြောနှင့် မြသူလာကို သူကြိုးစားရှောင်သည်။ မြသူလာ ရောက်လာတတ်သည့် ညဦးပိုင်းလောက်ဆို သူ့ကိစ္စတစ်ခုခုအကြောင်းပြပြီး အိမ်မှထွက်၏။ ရုံးကို ဖုန်းဆက်လျှင်လည်း အလုပ်အကြောင်းပြကာ သူ ဖုန်းချသည်သည်အကြောင်းတွေ့ကိုသန်းဝေကတစ်ဆင့် ထားပြန်သိလေသလား မသိ။ ထား သူ့ကို မြသူလာအကြောင်း သိပ်မမေးတော့ပြန်။ သံသ ယကင်းစင်စပြုပြီလားဟု တွေးမိသေး၏။

မနက်စောစော ရေချိုးခန်းမှအထွက် မွှေးပွတဘက်ဖြင့် မျက်နှာကိုသုတ်နေဆဲ ဒီအချိန်ဆို ထားကတော့ အလှ ပြင်ပြီး လောက်ပြီပဲ၊ တွေးကာ သတိရနေမိသေးသည်။

သူ့ အခန်းဝမှာ ငြိမ်းလာရပ်စဉ် သူ့က တဘက်ကို တန်းမှလှမ်းနေချိန်ဖြစ်၏။

“ ဘာလဲငြိမ်း ”

“ အိမ်ရှေ့မှာ မမသူလာတို့ အိမ်ကကား ရောက်နေ တယ်ကိုကို ”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ သူ့လာ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ စောစောစီးစီး ”

“ မမသူလာမပါဘူးအစ်ကို ”

“ သူ့လာမပါဘူးဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ သူ့လာမပါဘူး အစ်ကိုကို လာခေါ်တာတဲ ”

“ အေး - အေး ငါလာခဲ့မယ် ဘာကိစ္စဖြစ်ပြန်ပြီလဲ မသိဘူး ”

စိတ်ထဲမှာတော့ ထင်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ သူ့လာ သူ့ကို သည်လိုဘယ်တုန်းကမှ တကူးတကမခေါ်ခဲ့စဖူး။

ရှုပ်အကျီ တစ်ထည်ကို ကောက်ဝတ်လိုက်သည်။ ခေါင်းမှ ဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့် ထိုးဖွသပ်တင်ရင်းအခန်း တွင်းမှထွက်သည်။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းဆီလျှောက်၏။

“ ဘယ်မှာလဲ ”

ဧည့်ခန်းထဲမျက်စိဝေရင်း ငြိမ်းကို သူမေးလိုက် သည်။ ငြိမ်းက တံခါးအဝင်ပေါက်ဆီလှမ်းအကြည့်မှာ တံခါး ဝတွင် ရပ်နေသော သူ့လာတို့ အိမ်မှ ကားဆရာကြီး ဦးလှထူး ကိုမြင်သည်။

“ ဦးလှထူး လာထိုင်လေဗျာ ”

သူ့လာနှင့် မိမိချစ်သူဘဝကပင် ဦးလှထူးနှင့် သူရင်းနှီးခဲ့သည်။ ဦးလှထူးမောင်းသည့်ကားနှင့် သူ့လာနှင့်သူ့ ခဏ ခဏ

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

လျှောက်၍လည်ခဲ့ပတ်ခဲ့ဖူးသည်ပဲ။

“ မထိုင်တော့ဘူး မောင်ကျော်ခေါင် သူ့ဇာက မောင်ကျော်ခေါင်ကို တပါတည်းခေါ်ခဲ့ပါတဲ့ ”

“ ဘယ်လို ဘယ်လို ”

သူ့နားမလည်လိုက်။ သူ့ညီမငြိမ်းကလည်း သူ့နှယ်ပင် နားမလည်ဖြစ်ကာ ငေးကြောင်ကြည့်နေတာမြင်သည်။

“ သူ့ဇာဆေးရုံမှာ ”

“ ဟင် . . . ဘာဖြစ်တာလဲ ဦးလှထူး ”

သူ ပျာပျာသလဲမေးမိပြန်၏။

“ ညက ညည့်အတော်နက်အထိ ခြံထဲဆင်းထိုင်တယ် တဲ့မောင်ရာ၊ နှင်းတွေ့လောက်ကျနေတာ သူ့ခေါင်း တစ်ခေါင်းလုံးနှင့် တွေ့စိုခွဲနေမှာပေါ့။ မနက်ကျတော့ ဖျားလိုက်တာ ခြစ်ခြစ်တောက် ကရော။ ဆေးရုံ မရောက်ခင် သတိတောင် လစ်ချင်သလို ဖြစ်တယ်။ ကယောင်ကတမ်းတွေ လျှောက်ပြော နေတယ်ကွယ့် သတိပြန်ရတာနဲ့ မောင်ရင့်ကိုမေးတော့တာသွားခေါ် ပေးပါ ပြောလို့ ”

“ အခုဘယ်လိုနေလဲဦး ”

“ အဖျားကတော့ ကြီးနေတုန်းပဲ၊ သတိရလိုက် မရ လိုက်ဖြစ်နေတယ်ကွယ် ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ ဟဲ့ . . . ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခန်းထဲမခေါ်ဘူး လား ”

သူတို့ စကားရပ်ပြောနေရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း အမေကပြောလိုက်သည်။

“ မေမေ . . . မမသူ့ဇာဆေးရုံတင်ထားရလို့တဲ့ အစ်ကို့ ကို လာခေါ်တာ ”

“ ဟဲ့ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ”

“ ညက တစ်ညလုံးနှင့် တွေ့ထဲမှာ ထွက်ဆိုင်တယ်တဲ့ အမေရာ ညဉ့်နက်အထိဆိုပေမယ့် မိုးလင်းခါနီး အထိ ဖြစ်မှာသေချာတယ်။ မနက်ရောက်တော့ အအေး မိပြီး ဖျားရော ”

“ ဖြစ်ရလေကွယ် အခုဘယ်လိုနေလဲ ”

“ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်တဲ့ အဖျားကြီးတယ်တဲ့ ” ငြိမ်းကဝင်ဖြေသည်။

“ လုပ်လေ . . . လုပ်လေ လိုက်သွားလေ အဝတ် အစားလဲလုပ် ”

“ သမီးလဲလိုက်မယ် ”

ပြောပြီး ငြိမ်းက သူ့အခန်းဆီပြေးသည်။

သူ့က လုံချည်လဲမည်ဟု ကျေးရင်း အခန်းတွင်းဝင်ခဲ့၏။

လုံချည်လဲပြီးတော့ ဝန်ထမ်းကတ်ရွာနေရင်း ထား ကိုဖျတ်ခနဲ သတိရမိပြန်သည်။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

စောင့်နေမည့် ထား ကို အတွေးဖြင့် မြင်လျက် စာနာစိတ် ဖြစ်သည်။ သည်ရက်မျိုးမှာတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ထား မလာဘဲ နေမည်မဟုတ်ဟု ထားက သူ့ကိုယုံမည်ပဲ။ လမ်းမှာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်နေလို့လားဟု ထားသူ့ အတွက် အစိုးရိမ်ကြီး တော့မည်။ မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် စောင့်ရင်း စောင့်ရင်း သူ့ရောက် မလာနိုင် တော့သောအခါ ရင်မှာဒေါသဖြင့် ဗလောင်ဆူလိမ့်မည်။ အလိုလို အားငယ်လာလိမ့်မည် ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်စို့ချင် စို့လာ လိမ့်မည်။

ရုံးကိုဖုန်းဆက်ဖို့ကလည်း စောလွန်းသေး၍ မဖြစ် နိုင်။ အိမ်ကိုလိုက်လာလေမလား။ အိမ်ကိုလိုက်လာမှာလည်း မဟုတ်ဟု သူထင်သည်။ ထားကို အိမ်လိုက်လည်ဖို့ခေါ်သော် ငြား ထားက အမြဲငြင်းခုံပြန်သည်။

မြသူလာ ကိစ္စကြောင့်မလာဖြစ်သည်ကိုသာ ထား သိသွား ပါက ကြေကွဲ ရင်နှင့်စွာခံစားရဦးမည်ဟု သူသိနေပြန်၏။ ဘာဖြစ် ဖြစ် အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြရုံမှ တစ်ပါး သူ့ဘာ မှ မတတ်နိုင် တော့။ မြသူလာ ကိစ္စက နာရေးဖြစ်နေခဲ့သည်ပဲ။

“အစ်ကိုရေ လာလေ”
“လာပြီ . . . လာပြီ”

အခန်းထဲမှ အထွက် ငြိမ်းက လှမ်းခေါ်သည်။ ဝန်ထမ်း ကတ်ကို ရှာမနေတော့ဘဲ အခန်းထဲမှ သူထွက်ခဲ့၏။

(၆)

“မင်းလုပ်တာ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူးကျော်ခေါင်”
သန်းဝေ အသံကမာ၍ပြတ်သည်။
ဆေးလိပ်ဖွာရင်း ဘာမှ ပြု မဖြေမိ။
“ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်ကို လမ်းပေါ်မှာချိန်းပြီး
ဒီအတိုင်းထားရက်တာမင်းတစ်ယောက်ပဲရိုမယ်ထင်တယ်
ဒါနဲ့ မင်းပါးစပ်က ထားကိုချစ်လှချည်ရဲ့ဆို . . .”
ဝကားအဆုံးမှာ သူ သန်းဝေကို အကြည့်ဆုံ လိုက် သည်။
“ငါ သူ့ဇာနည်ကို လိုက်မသွားသင့်ဘူးကွာ”
နောက်ဆုံး တွယ်ဖက်စရာကောက်ရိုးတစ်မျှင်အဖြစ် သူ
လျှောက်လဲသည်။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ န

“ လိုက်သွားသင့်ပါတယ်၊ ဒါသေရေးရှင်ရေးပဲသတိ မရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ဆိုတာ အခြေအနေဆိုးတာပဲ၊ အခြေအနေမဆိုးရင်လဲ ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေတဲ့သူရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် မင်း၊ လိုက်သွားသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ထားကို ပစ်ပစ်ခါခါလုပ်ဖို့တော့မကောင်းဘူး ပေါ့ ”

“ ပစ်ပစ်ခါခါ ”

အတော်နှင့်သည်းစွာ စွပ်စွဲလိုက်သည့် စကားဟု နားလည် ရင်း ရေရွတ်ကြည့်မိသည်။

“ ဟုတ်တယ်လေ . . . တကယ်ဆို မင်း ထားကို တစ်နည်း နည်းနဲ့ အသိပေးအကြောင်းကြားပြီးမှ သွား သင့်တာ ပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ်လဲ ထားကို လှည့်ခေါ် ပြီးမှ ထားနဲ့ အတူ သွားသင့်တာပေါ့ ”

“ ရုတ်တရက်ကြီး ဆိုတော့ကွာ ”

“ ရုတ်တရက်ကြီးမို့ အစိုးရိမ်လွန်ပြီး ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်လို့ဒါတွေစဉ်းစားချိန် မရဘူး ဆိုလဲ ဟို ရောက်ပြီးမှပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းညီမ ငြိမ်းကို ထားဆီ လွှတ်ပါတဲ့လား ”

“ အဲဒါလဲ ငါမစဉ်းစားမိတာအမှန်ပဲ သန်းဝေ ”

သန်းဝေက စီးကရက်အတိုကို စားပွဲပေါ်မှာ ထိုးခြေ

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ န

နေတာတွေ ခြံ။

“ ငါတူပူပြီး အာလုပ်ရမုန်းမသိအောင် ဖြစ်သွား တာအမှန်ပဲသန်းဝေ ”

“ မင်းသူ့ဘာအတွက် အစိုးရိမ်လွန်တာသဘာဝ ကျ ခါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထားကို လုံးလုံးမေ့ထားလိက် တာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ ”

သန်းဝေက ထားအတွက် ကျေနပ်ပုံမပေါ်။

“ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူ့ဘာအတွက် စိတ်ပူပေမယ့် ထား ကို ငါလုံးဝမမေ့ပါဘူး။ ထားအတွက် ငါစဉ်း စားပါတယ်။ အဆင်ပြေမယ့် အတွေးမျိုးငါ့နှိုးရောက် မလာတာပါ။ ပထမတော့ခဏလိက်ကြည့် ပြီး ထားဆီ သွားမယ် အတွေးနဲ့ငါလိက် သွားတာ ”

“ ဟိုမှာမင်း တစ်နေကုန်ပဲလား ”

“ တစ်နေကုန်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ တစ်မနက် လုံးတော့ ကုန်သွားတယ်။ အဲဒီကပြန်တော့ ငါ ထား အဆောင်ကို လိုက်သွားတယ်။ ထားကို အ ဆောင်မှာ သေချာပေါက် တွေ့မယ်ငါတွေ့ထားတာ။ ငါနဲ့ မတွေ့ရင် ခွင့်တင် ထားတော့ ရုံးလဲ သွားမှာမဟုတ်ဘူး။ အဆောင်ကိုပဲ ထားပြန် မယ်ငါ ထင်တယ်အဆောင် ရောက်တော့မနက်အစော ကြီးက တည်းကထွက်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုစိုးကျွန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

သွားတာ ပြန်မလာဘူးပြောတယ် "

" သူ့လဲ မင်းလိုပဲ သွားစရာရှိလို့နေမှာပေါ့ကွာ "

ငေါ့တော့တော့ ပြောလိုက်မှန်းနားလည်သည်။ ရေနှေးကြမ်းကို ငိုပြီး သန်းဝေတစ်ကျိုက်သောက်တာ သူ့ကြည့်နေလိုက်၏။

" အဆောင်ရှေ့မှာ ငါ့အကြာကြီး စောင့်နေသေးတယ်။ နောက်မှ ပြန်လာတာ။ ငါ့အဖေမှာ ရှာရမှန်း မသိတော့ဘူးလေ။ တစ်နေ့လုံး ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရမယ်ဆိုတာမင်းတွေ့ကြည့်စမ်းပါ သန်းဝေရာ "

သန်းဝေ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာပြောမည်လုပ်ပြီးမှ နှုတ်ကအသံထွက်မလာ။ ညှိုးငယ်သွားသည့် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း သန်းဝေ မပြောရက်လေသလားမသိ။

" သူ့မှာ အခြေအနေအရော "

သန်းဝေ စကားလွှဲပြီး မေးလိုက်တာသိလိုက်၏။

" ညနေ ငြိမ်း ပြန်လာတော့ သတိတော့ကောင်း ကောင်း ရပြီပြောတယ်။ သတိမေ့နေတုန်းတော့ ကယောင်ကတမ်းတွေ အရမ်းပြောတာပဲ။ ငြိမ်း ပြန်လာမှ အသေအချာသိရတာ သူက အရင်ကတည်းက ကျန်းမာရေးမကောင်းဘဲ ချူချာနေတာတဲ့။ ချူချာတယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုပြောရမလဲကွာ၊ မိန်းမသဘာဝမမှန်ဘူးတဲ့။ သုံးလေးလမှ တစ်ခါဖြစ်တယ်ထင်။ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး "

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုစိုးကျွန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

တဲ့အချိန်မှာ သူ့ညက နှင်းတွေထဲ ထိုင်နေခဲ့တာတဲ့ " ငြိမ်းက မေ့မေ့ကို ပြောပြ သမျှ သူ့ပြန်ပြောပြ လိုက်၏။

" နေပါဦး မင့်အမေနဲ့ မင်းညီမကလဲ မြဲသူ့လာကို အတော်ခင်ပုံရတယ်။ မင်းတိုထားခဲ့တာ သူ့တို့ မနာဘူးလား "

" မိဘစိတ်တိုင်းကျ လုပ်ရတယ်ဆိုတာ သိလို့ ခွင့်လွှတ်တာဖြစ်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့မိဘရဲ့ အငြိုအငြင်ကို ခံနေရတယ် ဆိုတဲ့အစွဲ သူ့မှာရှိတာ ငါပြောပြဖူးတယ်။ အဲဒါသနားလို့ဖြစ်မယ် "

" စေ့စပ်တာမျှန်သွားပြီးတော့ မင်းနဲ့ မြဲသူ့လာ ပြန်တဲ့နေတာ သူ့အိမ်ကလဲ ကြားမှာပေါ့။ မနေ့က မင်းကို လာခေါ်တာတွေ ဘာတွေ ထောက်ရင် မင်းကို အခုတော့ ကြည့်ဖြူသား ပဲ "

ဆေးလိပ်ပြာကို သူ ခြေလိုက်၏။

" ငါ့ကို ကြည့်ဖြူတာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ မြဲသူ့လာကို အလိုလိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့။ သူ့တို့စိစဉ်တဲ အတိုင်းနာခံပြီး ဖြစ်မလာတော့ မြဲသူ့လာ အတွက် လဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ ပေါ့ကွာ "

စီးကရက် အသစ်တလိပ်ကို ယူပြီး သန်းဝေက မီးညှိမည်ပြင်၏။ မီးခြစ်ကို မခြစ်သေးဘဲ သူ့ကို ကြည့်ကာ . . .

" ဒီမှာ သူ့ဖယ်ချင်း "

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံကုန်း) နှင့် အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ န

ဟု ခေါ်လိုက်၏။

သူ့စာ အကြည့်ဆုံကာ နားစွင့်ထားလိုက်သည်။

“ မင်းကွာ နှစ်ဖက်မိဘတွေကလဲ ကျေကျေနပ်နပ် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ၊ မင်းနဲ့ မြသူလာကလဲ ချစ်ချစ် ခင်ခင်ပဲ၊ မင်းမြသူလာကိုပဲ လက်ထပ်လိုက်ပါ စော့လား ”

စကားဆုံးတော့မှ မီးခြစ်ပြီး စီးကရက်ကို ညှိသည်။

မီးခြစ်မှ မီးတောက်သည် သူ့အမြင်မှာ အရှိထက်ပို၍ ကြီးမား နေသလို၊ သန်းဝေ၏ အထွေအငေါ့စကား၊ အငေါ့တူးလိုက် သည့်စကားဟု သူ့နားလည်၏။

“ မဟုတ်တာကွာ ငါ့ထားတို့ လက်ထပ်မှာပါ ”

သူ့စကားဆုံးတော့ သန်းဝေက သရော်သလိုရယ် သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားရပြန်၏။

(၇)

“ ကိုကျော်ခေါင်ကို မမထား စိတ်ဆိုးနေတယ် ”
ရုံးပေါ်မှဆင်းလာသည့် သန်းဝေညီမလေးနှင့် ဆုံ သည်။

သန်းဝေညီမလေးက သူ့အနားရောက်တော့ ပြော သည်။

“ အေးလေ . . . အဲဒီနေ့က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် . . . ”

သူ့ စကားဖြတ်ပြီး သန်းဝေညီမလေးကို ကြည့်သည်။
ကျွန်မတို့ သိပြီးပါပြီဟု ပြုံး၍ ပြော၏။

“ ကိုကျော်ခေါင်က ကံဆိုးချင်တော့ ဒေါ် မြသူလာ ကားနဲ့ ဆေးရုံကနေ အိမ်ပြန်လာတာကို မမထား တွေ့ သွား တယ်။ ဆေးရုံကလို့ တော့ ဘယ်သိမလဲ ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ ”

သူက အံ့တသြမေးလိုက်မိ၏။

“ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ဒေါ်မြသူလာတို့ လမ်းထဲမှာ ရှိတယ်လေ သိတယ်မဟုတ်လား ”

“ သိတယ် သန်းဝေပြောဖူးတယ် ”

“ သူက ခွင့်ယူထားတာ သုံးလေးရက်ရှိပြီ။ မမထားက ကိုကျော်ခေါင်မလာတဲ့ အဆုံးမှာ အဲဒီသူငယ်ချင်း ဆီကို သွားရော၊ အဲဒီသူငယ်ချင်းနဲ့ အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှာ ထွက်ရပ်နေတုန်း ကိုကျော်ခေါင်က ဆေးရုံက အပြန်၊ ဒေါ်မြသူလာကားထဲ ပါသွားတာ ကို မမထားတွေ့လိုက်တယ်။ သူက ဒေါ်မြ သူလာ ပါတယ် မပါတယ်လဲ မသိဘူးပေါ့ ”

သန်းဝေညီမလေးက သူ့ကို ရှိုင်းပြသည်။

“ အေးဟ . . . ငါက ဆေးရုံကနေ သူတို့ ကားကြို နဲ့ အိမ်အထိ လိုက်လာတာ။ အိမ်ကနေပြီးမှ ထား အဆောင် ကို သွားရှာသေးတာ ”

“ မမထားက ဒီတုန်းက ဒေါ်မြသူလာဆေးရုံသွားတာ တွေ့တာတွေ မသိဘူးပေါ့။ သူ့ဆီမလာဘဲ ဒေါ်မြသူလာ ကားပေါ်မှာ တွေ့လိုက်တယ် ဆိုပြီး တစ်နေကုန်ခို နေတော့တာ ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ သူ့ကို ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ပါမယ်ဗျာ။ ရှိရင် ခဏခေါ်ပေးပါလား ”

“ ခဏစောင့်နေနော် ”

ပြောပြီး သန်းဝေညီမကလေး ရုံးပေါ်ပြန်တက်သွား သည်။

ဒီမနက်ရုံးရောက်ရောက်ချင်း ထားဆီကို သူမနန်းပေး သည်။ ဖုန်းကိုင်တော့ ထားအသံမှန်းသိသည်။ ထားလား ကိုကိုပါ ဟု ဒီဘက်က သူပြောတော့ ဖုန်းကို ချသွားသည်။ ထား သူ့ကို နာကြည်းလေပြီဟု သူနားလည်သည်။ အလုပ်ပြီး လျှင် ပြီးချင်း၊ ထားတို့ရုံးဘက်ကို သူလျှောက်လာခဲ့မိ၏။

ထား သူ့ကို အတွေ့ခံပါမလား စိုးရိမ်ပူပန်မိပြန် သည်။ အပြစ်ဟူသမျှ ဝန်ချတောင်းပန်ချင်ပြန်သည်။ မကျေမနပ်ဖြစ်၍ ထားက စိတ်ဆိုးနာကြည်းသည့်တိုင် အပြစ်ကို ဝန်ခံရလျှင် နည်းနည်းပေါ့တန်ကောင်းပါရဲ့ဟု သူတွေးသည်။

သန်းဝေ ညီမလေးတက်သွားရာလှေကားဆီသို့ လည် တဆန့်ဆန့်ဖြင့် သူမျှော်သည်။

တစ်ဦးတည်းဆင်းလာသော သန်းဝေညီမလေးကို မြင်လိုက်ရတော့ ရင်သည် ယောက်ယက်ခတ်လှုပ်ရှား၏။ သူ့ငါ့ကို စိတ်ကုန်သွားပြီလား။ ဝမ်းနည်းဖြေလျော့စွာတွေး၍ ရင်မှာ ပူသည်။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုစိးကုန်း) ၏ အနင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ့

“ ရှိလားဟင် . . . ဘာပြောလဲ ဟင် ”
အနားမရောက်ခင် ဆီးကြိုမေးလိုက်၏။
“ မတွေ့ချင်ဘူးလို့ မမထားကပြောတယ် ”
“ ဟုတ်လား ”

ရုတ်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာတင်းခနဲဖြစ်သည်။ ကြေကွဲ

ကြောင့် ရင်မှာနင့်ခနဲနေသည်။

“ သူ့စိတ်ရှုပ်နေတုန်းမို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မလဲ အတင်း
ခေါ်တာမတွေ့ချင်ဘူးပြောလိုက်လို့ ပဲပြောနေတယ် ”
ခေါင်းငုံ့ ပစ်လိုက်မိသည်။

သက်ပြင်းကို အလိုလိုချမိပြန်၏။

“ သူ့ စိတ်နာသွားပြီထင်တယ် ”
တစ်ကိုယ်တည်းပြောသလို နှုတ်မှ ထွက်သွားသည်။
“ စိတ်ကောက်နေတာနေမှာပါ ”

“ အေးလေ . . . ဒါဆိုလဲ ပြန်မယ် ”

သန်းဝေညီမလေးက အားနာဟန်တူသည်။ ခေါင်းညိတ်

ပြလိုက်တာတွေ့၏။

ထားတို့ရုံးထဲမှ ထွက်လာစဉ် ဆောင်းနေသည် ပို၍
အပူရှိန်ပြင်းနေသလိုထင်ပြန်သည်။

(၈)

“ ငါနေ့တိုင်း ရုံးကိုဖုန်းဆက်တယ်၊ ငါ့အသံမှန်းသိ ရင်
ဖုန်းချပစ်တယ်ကွာ၊ ရုံးကိုတစ်ရက်ခြားသွား
တွေ့တယ်၊ အတွေ့မခံဘူး၊ မနေ့ကဆို မင်းညီမရယ်
သူ့သူငယ်ချင်းရယ် ထားရယ် သုံးယောက် ရုံးပေါ်က
ဆင်းလာတာ ငါ့ကိုတွေ့တာ နဲ့ထားက ရုံးပေါ်ကို
ပြန်တက်သွားတယ် ”

သူ သန်းဝေကိုရင်ဖွင့်နေမိပြန်သည်။

“ မင်းတော်တော်ခံစားနေရလား ကျော်ခေါင် ”
သူ သန်းဝေမျက်နှာကိုဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိသည်။
သူ့ခံစားမှုကို အသိအမှတ်မပြုလေခြင်းဟု ဝမ်းနည်း

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

သလို ဖြစ်ရ၏။

“ ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ သန်းဝေ၊ ထားက ငါ့ချစ်သူပါ။ ချစ်သူတစ်ယောက် အထင်လွဲခံနေရတာ၊ ငရဲကျနေ တာထက်ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်း မယ်ထင်ပါတယ်ကွာ ”

သန်းဝေ သူ့ကိုကြည့်ရင်း ပြုံးသည်။ ပြီးမှ . . .

“ အထင်လွဲတာလို မင်းပြောတယ်နော်ကျော်ခေါင် ”

“ ဒါဆို ထား ထင်တာတွေကလွဲနေတာပေါ့ ယုတ် လား ”

သန်းဝေ စကားအကျကောက်တာ သူ့နားလည်သည်။

သန်းဝေကိုသူဘာပြန်ပြောရမည်မသိ။

“ ထားက မင်းနဲ့ မြသူလာတွေ့နေပြီလို့ထင်တာ လွဲတယ်ပဲထား၊ ထား နဲ့ မင်း ချစ်သူသက်တမ်း တစ်နှစ်ပြည့်နေ့ကို မင်းမြသူလာကိစ္စလောက် တန်ဖိုးမထားဘူးလို့ ထား ထင်တာကတော့ မလွဲဘူးထင်ပါတယ်။ ထားက ဒီနေ့ကိုအရေးတကြီးတန်ဖိုးထားပြီးစိတ်ကူးယဉ်ထားမယ်၊ မင်းက မြသူလာဆီရောက်နေတယ်ဆိုတာ သူ့သိရတော့ သူ့ဘယ် လောက်ခံပြင်းမလဲ၊ ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်း မလဲ၊ ထားမို့ မင်းကိုချက်ချင်း မဖြတ် တာ ”

သန်းဝေ သူ့ကိုကြည့်ရင်း စကားဆက်၏။

“ အခုလဲ ဖြတ်တာထက် ခံရခက်ပါတယ်ကွာ ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

သန်းဝေက သူ့မျက်နှာကိုတစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်၏။

“ မင်းပြောတော့ မြသူလာကို သူ့ငယ်ချင်းလိုသံယောဇဉ်ရှိတာ၊ ထားကို ချစ်သူလိုချစ်တာပဲ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ မင်းမြသူလာအပေါ်မှာ ထားတဲ့ အချစ်မကုန်သွားဘူး ကျော်ခေါင်၊ ထားနဲ့ ယှဉ်ရင် မြသူလာဘက်မှာသာနေတယ်။ ထား ဒီလိုပဲစဉ်းစား မှာပေါ့ မင်းတွေ့ ကြည့် လေ . . ဘယ်မိန်းကလေးက သူ့ချစ်သူဟာ သူ့ ထက်ပိုပြီး တခြား တစ်ယောက်ကို အရေးပေး တာကြိုက်နိုင်ပါ့မလဲ ”

သန်းဝေကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။

“ ငါ သူ့အပေါ်မှာ အချစ်မကုန်သေးတာ မှန်ချင်မှန်မယ်။ ဒါပေမယ့် ငါသူ့ကို မချစ်သင့်တော့ ဘူးဆိုတာ ငါ လက်ခံတယ်။ နားလည်တယ်။ အဲဒါက ငါ ထားကို မခွဲနိုင်လို့ပဲ သန်းဝေ ”

“ ဘယ်လိုကွ ”

သန်းဝေက သူ့ကိုကြည့်ရင်းမေးသည်။

“ ငါ ထားကိုမခွဲနိုင်ဘူး ”

သူ့ ထပ်ပြောလိုက်၏။

(၉)

ထား အဆောင်ကို အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ဖူးခဲ့သော် လည်း
သည်တစ်ကြိမ်လောက် တစ်ခါမှ ရင်မခုန်ခဲ့ဖူး။

တွေ့မှတွေ့ ပါ့မလားဆိုသည့် အတွေးက ယောက်ကို
ဖြစ်တည်စေပြန်သည်။

ရှိလျက် အတွေ့ခံပါ့မလားဆိုသည့် ပူပန်စိတ်က ပို၍
တုန်လှုပ်ဖွယ်ဖြစ်ရပြန်၏။

တနင်္ဂနွေနေ့ မနက် စောစောမှာ သူ ထားအဆောင် ကို
ရောက်လာခဲ့သည်။

“ ထား ”

အဆောင်ရှေ့ ရောက်စဉ်မှာပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

အဆောင်ခန်းဝမှ ထွက်လာသည့် ထားကို သူမြင်တော့ ဝမ်းသာ အားရ လှမ်းခေါ်ဖြစ်သည်။ ထားက တည်တည်ငြိမ် ငြိမ်ရပ်ပြီး ကြည့်ရင်း သူ့အနားရောက်အလာကိုစောင့်၏။

“ ထား . . . ထား ဘယ်သွားမှာလဲ ”

“ လက်ဖက်ရည်ထွက်သောက်မလိုပါ ”

မျက်လွှာချရင်းပြောသည်။

“ ကိုကို ထားကိုတွေ့မှ တွေ့ပါမလားလို့ ”

“ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားရအောင်နော် ”

ဟု ထားကပြောရင်း အဆောင်ရှေ့မှလျှောက် သည်။

လမ်းချိုးမှ ရှေ့ကိုထွက်စဉ် လမ်းမကြီးကိုရောက်၏။ လမ်းမကြီးမှ တစ်ဖက်ကိုကူးပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲဝင်သည်။ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်သည် လူသိပ်မများလှ။ ဟိုး နောက်ဆုံးက ထောင့်ကျကျ စားပွဲမှာ သူတို့ နေရာယူလိုက် ကြသည်။ ထားက လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက်မှာ လိုက်၏။

“ ထားရယ် . . . သိပ်နေနိုင်တာပဲ ”

ထားမျက်နှာကို မြတ်နိုးစွာကြည့်ရင်း သူ့ရေရွတ် သည်။

“ ကိုကိုလဲ ထားကို မေ့နိုင်သားပဲဟာ ”

ထားနှုတ်မှ မပွင့်တပွင့်ထွက်လာ၏။ လာချပေး သည့်

လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို သူ့ ရှေ့သို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ ဘယ်လိုလုပ်မေ့နိုင်မှာလဲ ထားရယ် ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

“ ကိုကိုမှာ မြသူလာရှိနေတာပဲ ”

မြသူလာနှင့်မိမိအပေါ်ထားသည့် သံသယက လျော့ ပြေခါနီးမှပြန်၍ အသစ်အသစ်တွေဖြစ်လာပြန်ပြီကော။

“ ကိုကိုနဲ့ သူ့အဖေက ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အခု မိတ်ဆွေတွေလိုဆက်ဆံတာပါ ထားရယ် ”

“ တော်ပြီကိုကို၊ ထားဘာမှ မပြောပါရစေနဲ့ တော့ ”

“ မဟုတ်ဘူးထားရယ် ထား ကိုကိုကို မယုံဘူးလား ”

ထားက သူ့မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ မယုံဘူး ကိုကို ”

“ ဘယ်လို ”

“ ဟုတ်တယ် ထားမယုံဘူး မြသူလာနဲ့ ကိုကိုက ညှစ်မိး တွေမဟုတ်ဘူး၊ အကြာကြီးတွဲလာခဲ့ကြတဲ့ ချစ်သူ တွေပဲ၊ ထားထက်ပိုပြီး သူနဲ့ ကိုကို ရင်းနှီး ကြ ဦးမှာ အဲဒီလိုလူ မျိုးနဲ့ ကိုကိုလက်ပွန်းတတီး နေနေတာကို ထားက ယုံရမှာတဲ့လား ”

“ နေဦး ကိုကို ထားဆက်ပြောဦးမယ် ”

သူဝင်ပြောမည်ဟု ဟန်ပြင်တော့ ထားက လှမ်းတား သည်။ သူပြောမည့်စကားကို မပြောဖြစ်လိုက်။

“ ထားကို ကိုကို ကန်ဖိုးထားတယ်၊ အလေးအနက် ထားတယ်ဆိုရင် ကိုကိုနဲ့ ထားတို့ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ တစ်

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)၏ ဇနီးဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

နှစ်ပြည့်နေ့ကိုတော့ ကိုကို ထားလိပ် အလေး အနက် ထားခဲ့မှာပေါ့ . . . အခုတော့ "

ထားက စကားဖြတ်ရင်း ဆိုင်ရှေ့သို့ အကြည့်ကိုပို့ ရင်း လွှဲသည်။

"ထားရယ် . . . သေရေး၊ ရှင်ရေးကိစ္စမို့ . . . "

"ထားပါတော့လေ . . . ကိုကိုက အရေးကြီး တစ်ထင်လို့ ဆွားတာ ထားလက်ခံတယ်။ ဒါပေမယ့် ထားနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ နေရာကိုတော့ ကိုယ်တိုင် မဟုတ်တောင် တစ်ယောက်ယောက် လွတ်ပြီး အကြောင်းကြားသင့်တာ ပေါ့ "

"ဟုတ်တယ် ထား၊ ကိုကိုလောကြီးပြီး အဲဒါကို မစဉ်းစား မိတာ ကိုကိုဝန်ခံပါတယ်။ တောင်းလဲ တောင်းပန်ပါတယ် ထားရယ် "

"လောကြီးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကို မွန်ထူသွားပြီး တော့ အားလုံးကိုမေ့သွားတော့တာ "

သူ သက်ပြင်းရှည်ကိုချသည်။

ထားကရှေ့မှ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုယူပြီး တစ်ငုံ သောက်၏။

"ကိုကိုရယ် လူကျင့်ဝတ်က အရေးကြီးသလို ချစ်သူ တွေရဲ့ ဘဝမှာ သစ္စာရှိဖို့ ဟာလဲ ရေးကြီးပါတယ်။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)၏ ဇနီးဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ကိုကိုကို ထား ရင်နှင့်အောင်ချစ်ပါတယ်။ ထားဘဝ မှာ တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ကိုကိုကို ချစ်ခဲ့ မိတာပါ။ ဘယ်လို ဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုနဲ့ အတူရှိ နေရင် ဘဝမှာ ပျော်နေပြီလို့ စဉ်းစား မိတဲ့သူပါ ကိုကို ယုံရဲ့ လား "

အဝေးကိုငေးရင်းပြောနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ သူ့ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်းမေး၏။

"ယုံပါတယ် ထားရယ်၊ ကိုကိုယုံတာပေါ့ "

ဟု သူ ပြန်ပြောလိုက်၏။

"ဒါပေမယ့် ကိုကို၊ ထားဆုံးဖြတ်ချစ်တစ်ခုကိုချ လိုက်ပါ ပြီ။ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ဖို့ ထား ကိုကိုကို ရှောင်ခဲ့တာ ပါ "

"ဘာဆုံးဖြတ်ချက်လဲ ထား "

အကြည့်ဆုံနေမိတာ အတော်ကြာသလို။

"ထားနဲ့ ကိုကို လမ်းခွဲဖို့ ပါပဲ "

အကြည့်လွဲရင်း ထားပြောလိုက်၏။

နားကြားလွှဲလေသလား ပထမထင်သည်။ သည် စကားမျိုး ထားဆီက ကြားရမည်ဟု သူဘယ်တုန်းကမှ မမျှော် လင့်ခဲ့သဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချား အံ့အားသင့်ရ ပြန်သည်။

"ဘာပြောလိုက်တယ်ထား၊ ထားနဲ့ ကိုကို လမ်းခွဲ ကြမယ်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ၏

ဟုတ်လား ”

အသေအချာကြည့်ရင်း ထပ်ပြီးသူမေးမိပြန်သည်။

“ ဟုတ်တယ် ကိုကို ၊ ထားအသေအချာ စဉ်းစားပြီး မှ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ဖြစ်ချင်လို့ ချက်ချင်းမပြောဘဲနေခဲ့တာပါ။ အခု တော့ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုယ် ခိုင်မာပြီလို့ ကိုကိုကို ထားပြောတာ ”

“ ထားရယ် မဟုတ်သေးပါဘူး ”

သူခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း ထားကို နားမလည်သလို ကြည့်ကာ ပြောမိ၏။

“ တစ်နေ့နေ့မှာ ကိုကို ထားကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး မြသူလာ ဆီကို ရောက်သွားမှာ အဲဒီအဖြစ်မျိုးကို ထား အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး။ ဒီဒီလိုဖြစ်သွားရင် ထားလဲ ရင်ကွဲအောင် ခံစားရမယ်။ ကိုကိုလဲ ထားအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက် တဲ့သူဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ထား ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက် အဲဒီလိုသစ္စာဖောက်ဖျက် သွားတဲ့သူ ဖောက်ပြန်သွား တဲ့သူလိုပတ်ဝန်းကျင်က အထင်သေးမှာ ထား မခံ ချင် ဘူး။ လူမှုရေးကျင့်ဝတ်ချို့တဲ့သူ၊ ချစ်သူ တစ်ယောက် ကိုစွန့်ပစ် သွားတဲ့သူလိုပတ်ဝန်း ကျင်က အထင်သေးမှာ ထားမခံချင်ဘူး။ လူမှုရေး ကျင့်ဝတ်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ၏

ချို့တဲ့သူ ချစ်သူ တစ်ယောက်ကို စွန့်ပစ် သွားတဲ့သူ သစ္စာ မရှိတဲ့သူလိုပတ်ဝန်း ကျင်က သတ်မှတ်တာ၊ အထင်ခံရတာဟာ ရှင်လျက်နဲ့သေရတာနဲ့ မထူး ပါဘူးကိုကို။ ကိုကိုကို ထား ဒီလို မဖြစ်စေ ချင်ဘူး။ ဒါ ကိုကိုကို ထားအရမ်း ချစ်လို့။ ဒါတွေ တွေးပြီး ဒီဆုံး ဖြတ်ချက်ကို ထား ချလိုက်တာပါ ကိုကို ၊ ထားရဲ့နှလုံး သားနဲ့ ရင်းနှီးပြီး ချလိုက်ရ တဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် ပါကိုကိုရယ် . . . တကယ်ဆို . . . ”

ပြောရင်းဝေ့လည်လာသည့်မျက်ရည်စကိုလက် ဖမ်းဖြင့် ထား သုတ်သည်။ သူ့မျက်နှာကိုတော့ ထား မကြည့်။

“ တော်ပါတော့ထားရယ် . . . ကိုကိုလက်မခံဘူး ကိုကို ထားကို မခွဲနိုင်ဘူး။ ကိုကိုထားကိုချစ်တယ်။ ထားကို လက်ထပ်မယ် ”

သူက ထားကိုအသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်တွင်းမှ လာသည့်လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲအသံဖြင့် တိုးညှင်းစွာ သူပြောလိုက်၏။

“ ထား စဉ်းစားကြည့်ပြီးပြီ ကိုကို ၊ လက်ထပ်လိုက်ရုံ နဲ့ပြီးသွားမလို့ပြဿနာမဟုတ်ဘူး ကိုကို။ ထား ကို လက်ထပ် ပြီးမှ သူ့လာနဲ့ မပြတ်နိုင်လို့ မြသူလာနဲ့ ကိုကို ပြန်ဆက်ရင် အိမ်ထောင်ပေါ်မှာ ဖောက်ပြန်တဲ့လူ အဖြစ် ကိုကိုပိုပြီး အပြစ်ကြီး သွားမှာ။ ကိုကို သိကွာ

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

အတွက် ကိုယ်ကျင့်တရား အတွက် ပိုပြီး ထိခိုက်သွား
မှာပေါ့။”

သူ လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်မိပြန်သည်။

ရင်တွင်းမှာ အပူကမအေး။

“ထားရယ် . . . ကိုကို့ကို ဒီလောက်ထိတောင် မယုံ
နိုင်တော့ဘူးလား။”

“ကျန်တာအားလုံးယုံပါတယ် ကိုကို့။ မြဲသူ့ဇာနည်
ဖတ်သက်တာတော့ ထားမယုံနိုင်တာအမှန်ပဲ။
ကိုကိုဟာ မြဲသူ့ကို ချစ်နေတုန်းပဲ၊ မြဲသူ့ဘက်မှာ
အမြဲရှိနေတုန်းပဲ။ မြဲသူ့ကပထမနေရာမှာ အမြဲရှိ
နေတာပါ ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုနဲ့ ထားဟာ လမ်းခွဲကြတာ
အတောင်းဆုံးလို့ ဒါကြောင့် ထား ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတာပါ။
ကိုကို ထားကို အခုလိုချစ်ခင် နှစ်သက်မှု ရှိနေတုန်း
မှာပဲ လမ်းခွဲရင် ထား ဖြေသာမှာပါ။ ကိုကို စွန့်ပစ်
သွားလို့ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာထက်စာရင် အခုလမ်းခွဲ
ကြတာတော်ဦးမယ် ကိုကို။ ပြီးတော့ ကိုကိုလဲ သစ္စာမဲ့
သူမဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။”

ထားကို သူဘယ်လိုမှ ပြောလို့ရနိုင်တော့မည်မထင်

တော့။

“စဉ်းစားပါဦး ထားရယ် . . .”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ထား အားလုံးစဉ်းစားပြီးပြီ ကိုကို့၊ တော်ပါတော့
ကိုကိုရယ်၊ ထားငိုမိလိမ့်မယ်။ ကိုကိုပြန်တော့ နော်၊
ထားလဲ သွားတော့မယ်။”

ပြောပြီး ရုတ်တရက်ထရပ်၏။ ပြီးတော့ ကောင်တာ
သွားပြီးငွေရှင်းသည်။ သူ့ထားအနားမှာရပ်နေမိသော်ငြား စကား
ပြောလို့မရနိုင်။ ထားက သူ့ကို ငဲ့စောင်းမကြည့်ဘဲ ဆိုင်ထဲမှ
ထွက်ကာ လမ်းဖြတ်ကူးသည်။ တား နှစ်စီးသုံးစီး အဖြတ်ကို သူ
စောင့်စဉ် ထားက လမ်းတစ်ဖက်ရောက်သွား၏။ သူ ခပ်သုတ်
သုတ်ဖြတ်ကူးပြီး လိုက်စဉ် ထားကအဆောင် ခန်းဝ ရောက်နေ
လေပြီ။ သူ့အဆောင်ခန်းဝ ရောက်တော့ ထားကို မနေ့တွေ့ရတော့။
ထား အဆောင်ထဲဝင်သွားခဲ့ ပြီလေ။ ခဏရပ် ပြီးအဆောင်
ကိုအဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာသူ့ငေးကြည့်နေမိ သေး၏။

ထား စိတ်ကြီးတာ သူ့အသိဆုံး။ ထား ဘယ်လိုမှ ပြန်ထွက်
လာတော့မှာ မဟုတ်ဟုသိရင်း အဆောင်ရှေ့မှ ခွဲခဲ့ ရ၏။

သန်းဝေဆီကိုသွားမည် သူ့စဉ်းစားလိုက်သည်။

★ ★ ★

(၁၀)

သန်းဝေနဲ့တွေ့တော့ ထားသူ့ကိုပြောလိုက်တာတွေ အားလုံး သူပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“ ဒီတစ်ခါ ထားက ငါ့ကိုတောင် ဘာမှ မတိုင်ပင် တော့ဘူး။ ငါ့ကိုတိုင်ပင်ရင် ငါကဖျက်မှာ စိုးပုံရတယ်။ ကျော်ခေါင် မင်းထားကိုတော့လျော့ မတွက်နဲ့၊ သူကသွေး အေးတယ်၊ ပြတ်သား တယ်၊ မင်းလို မတွေ့ဝေဘူး ”

သန်းဝေပြောမှ ထား သူ့ကိုစိတ်ဆိုးတုန်း ပြောတာ မဟုတ်။ တကယ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာပါလားဟု တွေးမိရင်း ချောက်ချားတုန်လှုပ်ရပြန်သည်။ နှစ်နှစ်ကကော စွဲလမ်းချစ်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ခင်ခဲသူတစ်ဦးက စွန့်ပစ်လမ်းခွဲ တကယ်ပင် ပြတ်သားရဲပြီ
တဲ့လား။

မေတ္တာနဲ့ သစ္စာ နှစ်ခုထဲက တစ်ခုပဲ ရနိုင်မယ်ဆိုရင် ထား
က သစ္စာကိုပဲလိုချင်တယ်ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည့် စကား ပြန်၍
ကြားယောင်သည်။

“ ငါ့ဘာလုပ်ရမလဲ သန်းဝေ ”

သူ သန်းဝေဆီအကြံတောင်းမိပြန်၏။

“ မနက်ဖြန် မနက် ရုံးလိုက်သွားပြီး ထပ်တွေ့လိုက်
ဦးကွာ၊ ညနေကျရင် ငါပါလိုက်တွေ့မယ်၊ သိပ်လဲ
ခံစားမနေပါနဲ့ကွာ၊ ဖြစ်လာပြီပဲမြဲသူ့ဇာနဲ့ နောက်ကို
ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်တော့ပါဘူး မင်းကတိပေး
လိုက်ပေါ့ ”

သန်းဝေ သူ့ကိုကြည့်ရင်းပြောသည်။ ထားက သည်လို
အပေးအယူစကားမျိုးတောင်မှ သူ့ကိုမပြောတော့ ပါလား။
ဒီလိုအပေးအယူစကား ထားဘယ်တော့ ပြောမှာ မဟုတ်တာလည်း
သူ့အသိဆုံးလေ။

“ မြဲသူ့ဇာဆိုလို့ သူ့အခြေအနေကရော ”

“ အေးကွာ ကိုယ့်အပူနဲ့ ကိုယ်မို့ မင်းကိုတောင် ငါ
မပြောမိသေးဘူး ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ မြဲသူ့ဇာက ဆေးခွင့်ယူထားရတယ် ”

“ မသက်သာဘူးလား ”

“ ဖျားတာက သက်သာတယ်။ ဆေးရုံကဆင်းပြီး
အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ ”

“ ဒါဆို ”

“ စိတ်ရောဂါလိုဟာမျိုးရှိနေတယ်တဲ့။ ငါလဲ အသေ
အချာမပြောတတ်ဘူး။ အဲဒါ အနားယူပြီး စိတ်ရောဂါ
အထူးကုဆရာဝန်နဲ့ ပြုနေရတယ်တဲ့၊ ငြိမ်း တော့
နေ့တိုင်းရောက်တယ် ”

“ တော်တော်အခြေအနေဆိုးလို့လားကွာ ”

“ ငြိမ်းပြောတာပဲ၊ အခြေအနေက အဆိုးကြီး မဟုတ်ဘူး၊
သိသိသာသာကြီးမဟုတ်ဘူးတဲ့ကွာ၊ ဥပမာ လူတွေကို
မယုံတာမျိုး၊ သူ့ကိုအစား ကျွေးရင် မစားချင်ဘူး၊
အဆိပ်ခပ်ထားလား မသိဘူး ပြောတာမျိုးပေါ့။ သူ့ကို
စွယ်သူကမှ မချစ်ဘူး လို့ထင်ပြီး ပြောတာမျိုး
ပေါ့ကွာ ”

“ ဒါဆို အလုပ်ပြန်ဆင်းနိုင်ပါဦးမလား ”

“ ဆရာဝန်က ပြောတယ်တဲ့၊ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက
စိတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီးဒဏ်ရာရလာတာ၊ ဒါကြောင့်
လူတွေကိုမယုံတာ၊ သူများထက်ပိုပြီး သဝဏ်တိုတတ်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုစီးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

တာ။ အဆိုးမြင်တာတဲ့၊ ငါမင်းတို့ ကို ပြောဖူးသားပဲ။
အဲဒါ ရောဂါလက္ခဏာတွေပေါ့။ မသိသာဘူး၊ အခုတော့
လူက အားနည်းပြီး အပျင်းဖျား၊ သွေးလေကမမှန်
ဆိုတော့ ပိုဆိုး သွားတော့တာတဲ့။ နားလိုက်ရင်
ဟိုအစက အနေအထားတော့ ပြန် ရောက်လာနိုင်မှာ
လို့ ငြိမ်းကပြောတယ်။ အလုပ်ပြန်လုပ်နိုင်မှာပါ။”

ငြိမ်း သူ့ကိုရှင်းပြတာတွေ သူပြန်ပြောလိုက်သည်။
“ငါ့ကို ခဏခဏ မေးနေတယ်ပြောတယ်။ ငါ မရောက်လို့
ငြိမ်းနဲ့ မေမေကတောင် ငါ့ကို အပြစ်ပြောနေ
ကြသေးတယ်။ ငါကလဲ ထားနဲ့ ကိစ္စ ငယ်ထိပ်
မြေပေါက်နေလို့ မရောက်ဘူးကွာ။”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရတာ ပူလောင်သလို အချစ်ခံရ တာလဲ
ပူလောင်တာပဲကွာ။”

သန်းဝေက တရားသံဝေဂသလို ညည်းညူ လိုက်၏။

သန်းဝေဆီက အပြန်မှာတော့ မနက်ဖြန် ထားကို

သွားတွေ့ဖို့ သူစိတ်စောနေမိပြန်တော့သည်။

(၁၁)

ထားတို့ ရုံးကို ရောက်တော့ ထားကို ခေါ်လျှင် ဆင်းတွေ့
မည် မဟုတ်ဟု သူစဉ်းစားမိ၏။ သန်းဝေ ညီမနီလားကို အရင်
တွေ့ကာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ထားကို ခေါ်ခိုင်းမည်
တွေး၏။ သူ့ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် သန်းဝေညီမလေး
ဆင်းလာသည်။

“ထားကို ခဏလောက်ခေါ်ပေးခိုင်းမလို့ပါ။

အရမ်းအရေးကြီးတယ်၊ ပြောပေးစမ်းပါ။”

“မမထား ရုံးမလာဘူး ကိုကျော်ခေါင်။”

“ဟင်”

“ကျွန်မလဲ ရုံးရောက်မှ သိတာ မမထားက စနေနေ့က

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

တည်းကလုပ်သက်ခွင့်တင်သွားတယ်တဲ့”

“ဟာ တနင်္ဂနွေနေ့က ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တယ်ထား
ဘာမှ မပြောဘူး”

သူတို့ အံ့ တပြန်နေမိပြန်သည်။

“ဒီတစ်ခါ သူ ခွင့်တင်သွားတာ ဘယ်သူမှ မသိ လိုက်ကြ
ဘူးထင်တယ်”

နှုတ်ဆက်ပြီးသူပြန်ခဲ့သည်။

ရုံးရောက်တော့ သန်းဝေကို သူပြောပြလိုက်သည်။

“မိထားက အစီအစဉ်နဲ့ လုပ်သွားတာပဲ ကျော်ခေါင်၊
ခွင့်ယူတာမင်းတို့ ငါတို့ သိရင်သူဘာ လုပ်မလို့လဲမေး
နေဦးမှာမှာ၊ ဒါကြောင့် လျှို့၊ လျှို့၊ ဝှက်ဝှက် လုပ်သွား
တာ နေမှာ”

“ငါထင်တယ် ခွင့်ယူပြီးမှတော့ ဆူးမြို့ကို သူဖြန်မှာပဲ”

စိုးရိမ်စွာ သူပြောလိုက်၏။

“သေချာတာပေါ့ကျော်ခေါင်၊ ရန်ကုန်မှာဆို မင်းနဲ့
ဆိုဖြစ်နေဦးမှာ၊ ဒါကြောင့် သူရှောင်တာ သူ ဝေဒနာ
ကို သူ ကုစားချင်တာလဲပါမယ်”

ထား ဒီအထိ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်သွားလေမည် ဟု
သူမထင်ခဲ့မိ၊ အခုတော့ သူ့ကို ထား တကယ်လမ်းခွဲသွား ခဲ့လေပြီ
လား။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

ညနေ ရုံးအဆင်းမှာ သန်းဝေနှင့် သူ့ ထားအဆောင်
ကိုလိုက်သွားကြသည်။

မနက်ကပဲ နယ်ပြန်သွားပြီဟု အဆောင်ပိုင်ရှင်က
ပြော၏။

“သူ ဘယ်လောက်ကြာမယ်ပြောသွားလဲ အန်တီ”
ဟု သူမေးသည်။

“ပြောမသွားဘူးကွယ်၊ သူ ခွင့်တစ်လကျော် ရတယ်
တော့ပြောတယ်။ အဆောင်လခက ကြိုကြို ပေးထား
တော့ သူ့ အခန်းသူ သေ့ခတ်သွားရုံပဲလေ။ အခန်း
ပြန်အပ်သွားတာတော့မဟုတ် ဘူး
ဘာဖြစ်ဖြစ် ခွင့်မစေခင်တော့ ပြန်လာမည် သူမထင်။

“တစ်လတောင်မှ ပဲကွာ”

အဆောင်မှပြန်အထွက် ညည်းညည်းညူညူ ပြောမိ
သေး၏။

“တစ်လကြာလို့ ပြန်လာရင်လဲ ထား သွေးအေးပြီး ငါ့ကို
အတွေ့ခံတော့မှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ် သန်းဝေ၊ ငါ
ခွင့်ယူပြီး သူ့ နောက်လိုက်သွားရင် ကောင်းမယ်”
သန်းဝေ သူ့ကိုကြည့်သည်။

“လိုက်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ။ နယ်ဆိုတာက
အမြင်ကျဉ်းတယ်။ မင့်ကြောင့် သူ့အရှက်ကွဲနေ

အောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ့၏

ဦးမယ် "

" အင်း . . . ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ "

" ခွင့်စေ့လို့ ပြန်လာရင် ငါလဲ ကူပြောပေးပါ့မယ် ကွာ၊
ငါပြောသလို မြဲသူ့ဇာနဲ့ မပတ်သက်တော့ ပါဘူးဆိုတဲ့
ကတိ မင်းပေးလိုက်ရင် သူ့စိတ်ပြေ တန်ကောင်းပါရဲ့ "

သည်အချိန်မှာတော့ ထား သူ့ကို လက်ခံမည်ဆို ပါက
ထား ကျေနပ်အောင် ဘာကတိပေးရပေးရဟု သူ့တွေး ဖြစ်သေး
၏။

(၁၂)

" မင်းက ဘာသဘောနဲ့ သူ့ဇာကို ရှောင်နေတာလဲ
ထားရယ်။ ဟိုက မင်းကို တစ်မေးတည်းမေး နေတယ်
တဲ့။ "

မေမေက သူ့ရှောင်နေတာရိပ်မိပြီး မေးတော့သည်။ ငြိမ်း
နေ့တိုင်းရောက်လို့ ငြိမ်းကိုတွေ့တိုင်း သူ့ကိုမေးသည် ဆို၏။ သူ
အရမ်းအလုပ်များနေလို့ လာမတွေ့ဖြစ်တာဟု သာ ပြောထား
ပေမယ့် သူ ရိပ်မိမည်ထင်သည်။

" ကျွန်တော် ထားကို လက်ထပ်မှာ မေမေ။ ဒါကြောင့်
သူ့ဇာကို မတွေ့သင့်တော့ဘူးထင် လို့။ "

" မေမေတို့ကတော့ ဘယ်သူနဲ့မှ သဘောတူတယ် မဟုတ်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ဘူးမရှိပါဘူးသားရယ်။ သားကြိုက်တဲ့ သူနဲ့ လက်ထပ်
ပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့က အခုလို ကျန်းမာ ရေးမကောင်း
တုန်း တော့ ဂရု စိုက်သင့်တယ် ထင်တာပဲ ”

ထားနှင့် သူ့ကိုစွဲကို မေမေသိအောင် သူ့ရှင်းပြ မနေချင်။
သူ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်၏။

“ သူ့က ကြည့်ရတာလဲ မင့်ကိုမျှော်လင့်နေပုံပဲ ”

မေမေနှင့် ငြိမ်းက တဲကယ်တမ်းတော့ သူတို့နှင့် ရင်းနှီး
ကျွမ်းဝင်ပြီးသား မြသူလာနှင့် လက်ထပ်စေချင်တာ သူ့သိသည်။

“ ကျွန်တော့်ကို သူ့ကခွဲသွားတုန်းက ကျွန်တော် အတော်
လေး ခံစားရတယ်မေမေ၊ ကျွန်တော့်ခံစားရသလို
ထားကို မခံစားရစေချင်ဘူး။ သား မှာ အာအပြစ်မှလဲ
မရှိဘူးလေ။ သူ့က ကျွန်တော့် ကို ခွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်တာ သူ
ဆုံးဖြတ်ကို နားလည်နိုင် တယ်။ သူ့ မိသားစုအတွက်၊
သူ့ အစွဲ အလမ်းကို ခြေဖျက်ဖို့ အတွက် လေ။
ကျွန်တော်က ထားကို သက်သက် ကြီး ခွဲမသွား ချင်ပါ
ဘူး ”

“ ထား ကရော ဘာပြောလဲ ”

သူ့ စကား အဆုံးမှာ မေမေ မေးသည်။

သူ့ မျက်နှာကွက် ခနဲပျက် သွားတာ ကို မေမေ မမြင်
အောင် ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

ထားက သူ့ကို လမ်းခွဲသွားပြီဆိုတာ သူမယုံချင်၊ မယုံရဲ။
မေမေကိုလည်း သူ ပြောပြမနေချင်။

“ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကေ့ကန် ပြီး
နယ်ပြန်သွားတယ် မေမေရဲ့ ”

ဟုပြောရင်း သူရယ်သည်။

“ မင်းတို့ ဟာကလဲကွယ် ”

ဟု မေမေညည်း၏။

ရယ်သာရယ်ရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ နှာနေပြန်၏။

(၁၃)

“ သူပြန်သွားတာ တစ်လပြည့်တော့မယ်ကွ ရှေ့
တနင်္လာဆို သူ့အလုပ်ပြန်ဆင်းမယ်ထင်တယ် ”
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း ထားကို တမ်းတမ်းတတ
အောက်မေ့ကာ သူ့ပြောမိပြန်သည်။

“ မင်းကွာ စောစောကတည်းက ဒီလိုအနေအထိုင်
ဆင်ခြင်ရင် ထားနဲ့ ဒီလိုတောင်ပြဿနာ ဖြစ်စရာ
မရှိဘူး ”

သန်းဝေက စီးကရက်ဖွာရင်းပြော၏။

“ မြသူဇာကို သနားတော့ သနားပါတယ်ကွာ။ ငါ သူ့ကို
ရှောင်နေမှန်း သူ့သိတယ် ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“မင်း မနေ့က သူတို့ စက်ရုံရောက်တော့ သူ့ကို တွေ့လား၊ သူ့အလုပ်ဆင်းနိုင်ပြီလား။ ငါမေးဖို့ မေ့နေတယ် ”

“ အလုပ်ဆင်းပြီသန်းဝေ၊ ငါတွေ့ခဲ့ပါတယ် ”

“ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ”

“ အင်း . . . ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခပ်ငိုငို ငိုငိုပဲ၊ အရင်လိုရွှင်ရွှင်ပျပျတော့ ရှိပုံမရဘူး ”

သူ့ မနေ့က မြဲသူ့လာတို့ စက်ရုံမှာ အစည်းအဝေး သွားတက်ရသည်။ အလုပ်တွေအရမ်းရှုပ်နေကြသဖြင့် စကား ပြောခွင့်မရကြ။ အစည်းအဝေးပြီးတော့ နောက်အစည်း အဝေး တစ်ခု ရုံးချုပ်မှာ ရှိသည်မို့ နှုတ်ဆက်ပြီး သူပြန်ခဲ့ရ သည်။

“ မရွှင်ပျတာကတော့ မင်းရှောင်နေလို့နေမှာပေါ့ ကွာ ” ဟု သန်းဝေမှတ်ချက်ချသည်။

စကားဆုံးတော့ သန်းဝေက ဆိုင်အဝင်ကို လှမ်းကြည့် တာတွေ့၏။ ပြီးတော့ ဟာ . . . သူငယ်ချင်း ဘယ်လာတာလဲ ဟုလှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“ ဒီအနားခဏလာရင်း လက်ဖက်ရည်သောက်မလို့ ဝင်လာတာကွ ”

ဟု ပြန်ပြောကာ သန်းဝေသူငယ်ချင်းဟာ သူတို့ စား ပွဲရောက်လာသည်။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ လာထိုင်ကွာ။ ဘာသောက်မလဲ ”

“ လက်ဖက်ရည်ပဲ ”

သန်းဝေက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာလိုက်၏။ ပြီးတော့ သူနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ ဒါ စိတ်ပညာဌာနက လက်ထောက်ကထိက ဦးမြင့် သန်းတဲ၊ ငါနဲ့ တစ်နယ်တည်းသားပဲ ”

“ စိတ်ပညာဌာနဆို သူ့ဇာတိရောဂါမျိုး နား လည်မှာပဲကွ ”

သူ သတိရပြောလိုက်၏။

“ အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီကောင်ရောက်လာတာ အတော်ပဲ၊ သူ့ကိုမေးကြည့်ရအောင်။ မင်းမြဲသူ့လာရဲ့ ငယ်ငယ်က အခြေအနေ၊ စရိုက်ကို ပြောပြလိုက်ကွာ ”

သန်းဝေကလည်း စိတ်ဝင်စားသည်။

“ ငါတို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကွာ စိတ်ရောဂါ ခေါ်မလား၊ ဘာလဲမသိဘူး။ အဲဒါဖြစ်နေတာ မင်းကို ရှင်းပြ ခိုင်းမလို့ ”

သန်းဝေက စကားစ၏။

“ ဘယ်လိုဖြစ်လဲ ပြောပါဦးဗျ ”

သူက မြဲသူ့၏ ငယ်ဘဝ၊ မီးလောင်သည့် ညက အဖြစ်အပျက်မှ စပြီး လောလောဆယ်ဖြစ်ခဲ့သည်အထိ အကျဉ်း

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

ချိုးပြီး ပြောပြလိုက်သည်။ ဆရာဦးမြင့်သန်းက သူ့စကားကို အသေအချာနားထောင်နေ၏။

သူ့စကားဆုံးတော့မှ . . .

“အဲဒါ ပါရာနိုရီးယား (Paranoia) လို့ခေါ်တယ် ဗျ။ မြန်မာလိုတော့ယုံမှားလွန်မှု ပေါ့ဗျာ”

ဟုပြောသည်။

“ပုံပျက်သော တွေးခေါ်ခြင်း” လို့လဲ အဓိပ္ပါယ် ရတယ် ဗျ။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ‘ရှုပ်ထွေးတဲ့ အပြင်ပန်း တွေးခေါ်ခြင်း’ လို့လဲခေါ်တယ်။ အဲဒီရောဂါစိတ် ဝေဒနာ ရှင်တွေကို နိုင်ငံခြားမှာ ရော မြန်မာပြည်မှာ ဖါ ဆေးရုံတွေ ဘာတွေမှာ တွေ့ရခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့သူက ဆေးရုံမှာ ကုသမှု ခံရလောက် အောင်ဆိုးတဲ့ ရောဂါမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ။ လူတွေကြား ထဲ ဒီလိုပဲနေလို့ရ နေတာ”

စကားဖြတ်ပြီးလက်ဖက်ရည်တစ်ကျိုက်သောက် ၏။

“ရောဂါစဖြစ်တဲ့ အကြောင်းရင်းခံက ခင်ဗျားခုန ပြောသလိုမျိုးပါပဲ။ ငယ်ငယ်က မိဘနဲ့ သားသမီး ဆက်ဆံရေးကြောင့် နာကြည်းစရာ၊ အထင်လွဲ စရာ ရှိတာမျိုး ခံစား ရတာကစတတ်တာပဲ။ မယုံ သင်္ကာ ဖြစ်ခံရတာ၊ စိမ်းစိမ်း ကားကားအဆက်ဆံ ခံရတာ

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

တွေပါတာပေါ့။ အဲဒီဝေဒနာရှင်တွေ ဟာ တွေးခေါ် ပုံလဲ ပုံမှန်ပဲ။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ယိုယွင်း ပျက်စီး မှုလဲ မရှိဘူးတဲ့ဗျ။ သူ့ကို လူတွေက မကောင်းကြ နေကြ တယ် လို့ ထင်တာမျိုး၊ တချို့က ဘဝင်သိပ်မြင့်နေ တတ်တာမျိုး၊ တချို့ကျတော့ နှစ်မျိုးစလုံးဖြစ်တတ် တယ်တဲ့။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ တော်တော် များများ တွေ့ဖူးပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို အမြဲ အနိုင်ကျင့်နေတယ်ထင်တဲ့ ဆူမျိုး၊ ချစ်သူက သူ့ကို မချစ်ဘူး၊ သူများကို တစ်နေ့ပစ်သွား တော့မှာပဲ။ အဲဒီလိုထင်ကြတာတွေ”

သန်းဝေက သူ့မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်သည်။ မြဲသူ့က တစ်နေ့ သူ့ထားနှင့် ချစ်သွားမှာပဲဟု သူနှင့် ရည်းစားဖြစ်စ ကပင် စွပ်စွဲခဲ့တာပြန်သတိရလိုက်၏။

“ရောဂါအဆိုးဆုံးအနေအထားကတော့ ပတ်ဝန်း ကျင်က လူတွေက ကိုယ့်ကို သတ်ဖို့ ကြံနေတယ် ထင်တာပဲဗျ။ အဲဒီ လူတွေရဲ့ ထူးခြားချက်က သဝန် တိုတာလဲ သူများထက်ပိုတယ်။ မိန်းမကို တစ်ယောက် ယောက်နဲ့ စကားပြောတာတွေ ရင်ပဲ ဖောက်ပြန်တယ် စွပ်စွဲ၊ အဲဒီလိုပေါ့ဗျာ”

စကားဖြတ်ပြီး စီးတဂ်ရ်မီးညှိစဉ် . . .

အောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံကုန်း)၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ မင်းပြောဖူးတဲ့ မြသူလာရဲ့ စရိုက်တွေနဲ့ အားလုံး တူတယ်ကွ ”

ဟု သန်းဝေပြော၏။

“ စိတ်ကုထုံးက အကောင်းဆုံး ကုထုံးပဲတဲ့၊ လူနာက ယုံကြည်တဲ့ဆရာ၊ ဒါမှမဟုတ် လူနာယုံကြည် ချစ်ခင်တဲ့ သူက သူ့ရဲ့ယုံမှားလွန်မှုကို သဘော ပေါက်အောင် ပြောပြီး ဖျောက်ပစ်နိုင်တယ်တဲ့။ ရောဂါသိပ်မရင့် ရင်ပျောက်ပါတယ်။ ကိစ္စမရှိ ပါဘူး ”

စီးကရက်သောက်ရင်း ဆရာကပြောသည်။

ခဏအကြာမှာ နှုတ်ဆက်ပြီး ဆရာဦးမြင့်သန်း ထွက်

သွား၏။

“ အမှန်တော့ မြသူလာရဲ့ဘဝကလဲ သန်းစရာပါ ကွာ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့မိသားစုက သူ့ကိုအထင် လွဲတယ်၊ နာကြည်းတယ်၊ မချစ်ဘူး၊ စွဲလမ်းသွားတယ်။ အဲဒီ အစွဲအလမ်း သက်သာအောင် သူ့မိသားစုရဲ့ အလို အတိုင်း သူ့နှလုံးသားကိုရင်း ပြီး လိုက်လုပ်တယ်။ ဖြစ်မလာဘူး။ ဒီမှာ မင်းက သူ့ကိုနာတယ်။ အထင်လွဲ တယ်ဆိုတဲ့ အစွဲ အလမ်းတစ်ခုထပ်တိုးသွား တာပဲလို့ ငါထင်တယ်။ အဲဒီအစွဲအလမ်းကို သူ့ချေဖျက်ချင်လို့ မင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ သူပြချင်နေ

အောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံကုန်း)၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

တယ်။ ဒီတော့ လူမှုရေးတွေ၊ ထောက်ထားရ မယ့် ကိစ္စတွေ သူ မေ့လျော့သလို ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဒါပဲ သူ့ငယ်ချင်း၊ ငါ ရှင်းသွားပြီ။ နောက်ဆုံး ပေါက်ကွဲ သွားတော့ ရောဂါလက္ခဏာက ပြုလာ တာဖြစ်မယ် ”

သန်းဝေပြောတာကို သူ နားထောင်နေလိုက်၏။ ဘာမှ တော့ ပြန်မပြောမိ။

သူ စက်ရုံရောက်စဉ်က မြသူလာ သူ့ဆီက အခွင့် အရေး တစ်ခုတောင်းခဲ့တာ သူ့သန်းဝေကိုပြောမပြောမိ။ သန်းဝေသိပြီး ထားဆီပြန်ရောက်မှာ သူ့ကြောက်သည်။

ဒီတနင်္ဂနွေမှာ ဘုရားလိုက်ပို့ ပေးပါတဲ့၊ အဲ သူ့ဆီက နောက်ဆုံးတောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးပါတဲ့။ သူခေါင်းညိတ်ခဲ့ ပါသည်။ မြသူလာအတွက် ဒီလောက်တော့ သူလိုက်လျောသင့် သည် ထင်ပါ၏။

(၁၄)

တနင်္ဂနွေမနက် မြသူလာသူ အိမ်ရောက်လာပြီး ဘုရား
သွားဖို့ လာခေါ်သည်။ ခါတိုင်းလိုပင် သူ့ကားကလေးကို သူ
ကိုယ်တိုင်မောင်းလာခဲ့၏။

“ ကိုကို သူ့တစ်ခုပဲတောင်းခံချင်တယ်။ ဘုရား မှာ
ကို . . သူ့ကြားအောင် သစ္စာဆိုပြပါ။ ကို . သူ့ကို မချစ်တော့
ပါဘူးဆိုတာ။ အဲဒီလို သစ္စာဆိုပြရင် သူ့ကို ကိုကို ဘယ်လောက်
ချစ်ချစ်၊ ရင်ကွဲခံပြီး မပတ်သက်အောင် နေမယ်။ အဲဒီလို ကို
. . သစ္စာဆိုမပြရင်တော့ သူ့ကို ကိုကို ဘယ်တော့မှမခွဲဘူး။ ကို
. . ဘယ်လောက် ရှောင်ရှောင် သူ့ကို နောက်ကိုလိုက်မှာပဲ။
ကိုကို ဘယ်သူ့လက်မှ သူ့အပါ မခံနိုင်ဘူး။ သူ့က ခွဲဖို့ စပြီး

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

လုပ်ခဲ့တဲ့သူပါ။ သူ့လာ ဘယ်အထိ ခံစားရတာ သူ့လာ အသိဆုံး ပဲလေ။ **မိတစ်ပါး** သူ့လာမခံစားချင် တော့ဘူး ကို "

ဘုရားပေါ် ရောက်တော့ သူ့လာပြောသည်ဆည်းလည်းသံ ချိုလွှပ်လွှပ်သည်ရင်ထဲကအပူကိုမအေးချမ်း စေနိုင်ရော့လား။ သူ့ကို သူ့လာအကျပ်ကိုင်ပြီနားလည်၏။

" သစ္စာဆိုတယ်ဆိုတာ အရမ်းအရမ်း မလုပ်ရဘူး သူ့လာ။ သစ္စာရဲ့တန်ခိုးက သိပ်ကြီးတာ။ သူ့လာ ကြားဖူးလား၊ ပုံပြင်လား ဘာလားတော့မသိဘူး။ ကိုယ်ကြားဖူးတာတစ်ခု ပြောပြမယ်။ တောင်ပို တွင်းထဲ လက်နှိုက်မိလို့ သတို့ သားလေးကို မြွေကိုက်ခံရ သတဲ့။ မြွေဆိပ်နဲ့ မိန်းမောနေတော့ မိဘနှစ်ပါးက သူတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ရသေ့ဆီသယ်ဆောင် သွားပြီး ဆေးကုပေးဖို့ တောင်းပန်တာ ပေါ့။ ဒီတော့ရသေ့က သတို့ သားရဲ့ ခေါင်းပေါ် လက်တင်ပြီး သစ္စာဆိုသတဲ့။ ဘယ်လို ဆိုလဲ ဆိုတော့ ငါဟာ ရသေ့ရဟန်းပြုပြီး ခုနစ်ရက်သာ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ဖူး ပါတယ်။ နောက်ပိုင်း ရက်တွေ နှစ်တွေမှာ ရသေ့ရဟန်း အဖြစ်ကို အလိုမရှိဘဲ ဟန်ဆောင်နေ ခဲ့ရပါတယ်။ ဤသစ္စာ မှန်ပါက မြွေဆိပ် ပြယ်ပါစေသတည်း တဲ့။ အဲဒီလို သစ္စာပြုတယ်တဲ့။ အဲဒါ ကြားတော့ ဖအေလုပ်တဲ့ ကလဲ သစ္စာပြုတယ်တဲ့ ငါဟာ အလှူအတန်းကို မနှစ်လို၊ အလှူခံမှန် သမ္မုကိုမနှစ်လို၊ ဒါပေမယ့် မနှစ်လိုတဲ့ အဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ မသိစေရ အောင် ဖုံးပြီးအလှူအတန်း

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

တွေပြုခဲ့ပါ တယ်။ ဤစကား မှန်ပါက မြွေဆိပ် ပြယ်ပါစေပေါ့။ ဒီတော့ မအေ လုပ်တဲ့သူကလဲ သစ္စာပြုပြန်သတဲ့။ ချစ်သား တွင်းထဲမှ ချစ်သားကို ကိုက်လိုက်တဲ့ မြွေကို အမေမုန်းပါတယ်။ အဲဒီမြွေ ကို အမေမုန်း သလို၊ ငါ့သားရဲ့အဖေကို လဲအမေ မုန်းတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအမုန်းကို ဘယ်သူမှမသိအောင် အမေ ဖုန်းကွယ်ထားခဲ့ပါ တယ်။ ဤစကားမှန်ပါ က မြွေဆိပ်ပြယ်ပါ စေသတည်းပေါ့။ ဒါနဲ့ သတို့ သားဟာ မြွေဆိပ်ပြယ် ပြီး အသက် ပြန်ရှင်တယ် တဲ့ . . . "

သူ့ စကားကို ခဏဖြတ်လိုက်၏။ မြသူဇာက သူ့ စကားကို စူးစိုက်နားထောင်နေတာတွေ့သည်။

" သစ္စာဆိုတာ အဲဒီလို ကိုယ်မဟုတ်တာလုပ်တာကို အမှန်အတိုင်းဆိုရင်တောင်မှ အင်မတန်စူး ရှုတယ်တဲ့ သူ့လာ "

ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှလူများကို ငေးကြည့်နေရာမှ သူ့မျက်နှာဆီအကြည့်ကိုပို့၏။

" ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ကို သူ့လာကို သစ္စာဆိုပြ လေ "

" ကို မဟုတ်တာကို ဘယ်ဆိုရဲ့ပါ့မလဲ "

" ကို သူ့လာကို မချစ်တော့ပါဘူးလို့ မဆိုရဲဘူး လား "

" ဟင့်အင်း "

" ဒါဆိုချစ်တာပေါ့ "

" သူ့လာရယ် "

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

သူ သက်ပြင်းချရင်း . . . အကြည့်လွဲမိပြန်သည်။

" ဒါဆို-ချစ်တယ်လို့ဆိုလေ "

" ဘာအတွက် ဆိုရမှာလဲ "

" သူ့ဇာစိတ်ချမ်းသာအောင် "

" ထားကိုလဲ စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာပဲ "

" ဒါလဲဆိုပေါ့ "

သူ့ဇာကို သူ့ဘယ်လိုပြောရမည်မသိအောင် ဖြစ်နေ သည်။

သူ့ပြောတဲ့ အတိုင်း သစ္စာတစ်ခုခုဆို မပြပါက ဘုရား ပေါ်မှ ပြန်ရတော့မည်မထင်။ ဒီနေ့တော့ သူ့ဇာ စိတ်ချမ်း သာအောင် တတ်နိုင်သမျှ သူ လိုက်လုပ်ပေးမည်ဟု စဉ်းစားခဲ့ မိသည်။

" ကဲ . . . လာ . . . ကို သစ္စာဆိုမယ် "

ပြောပြီးထိုင်ရာမှထသည်။ သူ့မွှေးနံ့ရှိရာသို့ လျှောက် ငါး။ ဘုရားကိုသူဝပ်ပြုသည်။ သူ့ဘေးမှာ သူ့ဇာက လည်း ဝပ်ပြုပြီး သူ့ကိုကြည့်နေ၏။

" ဘုရားတပည့်တော်သည် လောက၌ မြသူဇာဆို သည့် ချစ်သူလောက် ချစ်မိသောသူမရှိပါဘုရား။ ဤသစ္စာ စကား မှန်ကန်ပါက ဘုရားတပည့်တော် ကို ချစ်သော ခင်ထား ညှိ၏ တပည့်တော် အတွက် ပူပန်သောကမ္မန်သမျှသည် အမြန်ဆုံး ကင်းစင်ပပျောက်သွားပါစေဘုရား . . . "

ဘုရားကိုဝပ်ပြုပြီး သူ့ဇာကိုလှည့်ကြည့်တော့ ပါးပြင်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

ပေါ်မှာမျက်ရည်စတွေ လိမ်ဆင်းစီးကျနေတာတွေ ခေါ့။

ပျော်လိုက်တာကိုရယ် . . . ဟု ပြောသံက တုန်ယင် နေပြန်သည်။

ဘုရားပေါ်မှအဆင်းမှာ သူ့လက်ကိုတွဲ၍ ကလေး တစ်ဦးနှယ် ချင်မြူးနေပြန်၏။ နောက်ရက်တွေမှာ မြသူဇာကို သူ့ရှောင်ရတော့မည်။ ထားပြန်ရောက်လာတော့မည်ဟု တွေး ရင်း သည်တစ်ရက် အပျော်ကို သူပြည့်ပြည့်ဝဝ ရပါစေ တွေး ဖြစ်ပြန်၏။

" မပြန်ချင်သေးဘူးကို . . . ထမင်းသွားစားမယ်။ ထမင်း စားပြီးမှ ပြန်ရအောင်နော် "

ဆိုတော့ သူ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

ထမင်းဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ဆင်း၏။ လမ်းကို ဖြတ်ကူးပြီးမှ ထမင်းဆိုင်ကိုရောက်မည်။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ။ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ။

ကားတံခါးပိတ်အပြီးမှာ မြသူလာက သူ့လက်ကို ဆွဲကာ လမ်းဖြတ်ကူးလိုက်သည်။

“ဟာ . . . ကို”

မြသူလာ၏ အလန်တကြားအော်သံကို အကြားနှင့် ကားတစ်စီး အရှိန်ပြင်းစွာ သူတို့ဆီဝင်လာတာအမြင်သည် တစ်ချိန်တည်းလိုပင်။ သူ့ဘာလုပ်ရမည်မသိဖြစ်စဉ် မြသူလာ ကလွက်ကိုလွှတ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုဆောင်တွန်းလိုက်တာသိ၏။

ဗန်းခနဲအသံ၊ အော်သံ ဟစ်သံတွေကြားပြီး သူ ဘာမှမသိတော့။

(၁၅)

ပစ်လဲကျသွားသည့်အရှိန်ဖြင့် သူ သတိမေ့သွားပြီး ပွန်းပဲ့ နာကျင်ရုံသာ ဒဏ်ရာရလိုက်သည်။ သူ့ကိုဆောင်တွန်း လိုက်သည့် မြသူလာကား သူ့ကိုယ်စား ကားတိုက်ခံသွားရရှာ ၏။ သတိမေ့ နေသည့် မြသူလာ ဆေးရုံအရောက်မှာပင် ဆုံး သွားတော့သည်။ သူ မြသူလာအတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်ရ ပြန်၏။ သူ့ကိုအသက်ပေး ချစ်သွားတယ်ဆိုတာ မြသူလာ ပြလိုက်တာ ပါလား။

သတင်းကြားပြီး၊ သန်းဝေတို့မောင်နှမရော ထားပါ အိမ်ရောက်လာသည်။ ထားက မနေ့ကမှ ရန်ကုန်ပြန်ရောက် တာတဲ့။ သန်းဝေ ညီမလေးက အဆောင်သွားရှာပြီးခေါ်လာ တာ ပြောသည်။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

သူတို့ အားလုံး မြဲသူလာအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်
ကြရသည်ပဲ။

ဘုရားပေါ်မှာ သူသစ္စာဆိုခဲ့တာကို ဘယ်သူ့မှ ပြန်
ပြောမပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်လေ။

မြဲသူလာ၏ရုပ်အလောင်း မြေချသည့်နေ့က လူ အတော်
စည်သည်။ သန်းဝေတို့နှင့်အတူ သူလည်း လိုက်ပို့ နိုင်ခဲ့သည်။
သူ့လက်က ပတ်တီးတော့ မဖြေရသေး။ သန်းဝေက သူ့ကို
ဘာလုပ်ပေးရမလဲမေးတော့ မြဲသူလာသိပ် ကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီ
ပန်းခွေတစ်ခွေလောက် ငါ့နာမည်နဲ့ လုပ်ပေးပါ သူပြောခဲ့သည်။
အဲဒီပန်းခွေကို မြဲသူလာ၏ ခေါင်းရင်းမှာ သူမြင်နိုင်သည်ပဲ။
နှင်းဆီပွင့်အနီရဲရဲတွေလေ။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ၏ အနှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ ဟင် . . . ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ ”

“ ဘာလဲ ထား ”

ထား မေးငေါ့ပြရာကို သူလိုက်ရှာသည်။

“ ကိုနေလတ် . . . ကိုနေလတ် ”

“ အဲဒါ သူ့အစ်ကိုလေ မြဲသူလာရဲ့ အစ်ကို၊ သူတို့ အိမ်မှာ
ကိုကိုဆုံးဖူးတယ် ”

ထား ပြသည့်သူ့ကိုကြည့်ရင်း သူပြောသည်။ လူကြားက
တိုးလာပြီး သူ့ညီမအလောင်းကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်တွေဝဲလို့။

“ ကိုနေလတ်က မြဲသူလာရဲ့အစ်ကို ”

ထား နှုတ်က ကံ့ဩစကားထွက်သွားတော့၏။

“ ထား သိလို့လား ”

“ ထားအစ်မ ခင်မိုးညိုရဲ့ ချစ်သူလေ . . . ”

“ ဪ ”

ထား ပြောပြခဲ့သဖြင့် ထားအစ်မ ခင်မိုးညို အကြောင်း
သူကြားခဲ့၊ သိခဲ့ဖူးသည်မို့ အံ့ဩရပြန်သည်။

“ သူ့ဘာလို့ မမမိုးကို ထားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ထား
နားလည်ပြီ။ သူ့လဲ သူ့မိသားစုရဲ့ ထွက်ပေါက်ကို ရှာပေးခဲ့တာပဲ
နေမှာ ”

ဗုဗုလေးရေရွတ်နေမိတော့၏။

အောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံကျွန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

မကြာခင်မှာပင် မီးခိုးခေါင်းတိုင်ဝမှ မီးခိုးများ ပြာမှုန်
များလွင့်စဉ်၍ လောကထဲသို့ ဝေဝဲပျံ့နှံ့သွားပေဦးမည်။

မြသူဇာ၏ အချစ်ကတော့ သူ့နှလုံးသားထဲက ဘယ်လိုမှ
ထွက်ခွာသွားနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း သူအသိဆုံး။

သူ့လက်ကိုလာဆွဲတိုင်လိုက်သည့် ထားငါ့လက်ဖျား
ကလေးတွေ ဘာကြောင့် အေးစစ်နေရပါသလဲကွယ်။

ထား ရင်ထဲက သူ့နှလုံးပတ်ဆက်တဲ့ ဆောကတွေ ထာဝရ
ချုပ်ငြိမ်းစေတော့မည်ဆိုတာ သူယုံမိပြန်၏။

ထားငါ့ မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်တွေဝဲလို့ပါလား။

ရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ

အပိုင်း

(၄)

သန်းဝေ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ ပေါင်းစုလောင်းသို့
သူ့ရောက်လာသည်။ ပျဉ်းမနားကို သူ တာဝန်နှင့် လာခဲ့ရ၏။
ပျဉ်းမနားမှာ တာဝန်ပြီးတော့ သန်းဝေရှိရာသို့ သူ တကူး တက
လာခဲ့ခြင်းပင်။

သန်းဝေက ကားနှင့် မောင်းရင်း သူတို့ ပရိဂျက်
အကြောင်း သူ့ကို အကြမ်းဖျင်းရှင်းပြသည်။ လေခွင်း
တောင်ပေါ်မှ စေတီလေးကို လှမ်းပြီးဖူးမြော်ခွင့်ရသည်။
အလာလမ်းခွဲမှာတုန်းက လေ့ခွင်းတောင်သို့ ဟုရေးထား
တာပြန်သတိရ၏။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ

ည သန်းဝေအိမ်မှာ သူတို့ စကားပြောနေစဉ် အပြင်ဘက်ကလေးတိုက်သံက တဝုန်းဝုန်းမြည်သည်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ လှိုင်းလုံးတွေလာရိုက်နေသည့်အသံမျိုး။ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ကားတွေဖြတ်မောင်းနေသလားထင်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တံခါးရွက်တွေကို လေအရှိန်ဖြင့် အပြင်ကဆောင့်တွန်းနေသလိုမျိုး။

“လေကအရမ်းပြင်းတယ်ကွ၊ ကားမောင်းရင်း ပါပါသွားတတ်တယ်။ လူလမ်းလျှောက်ရင်လဲ ယိုင်ယိုင်သွားတာပဲ”

သန်းဝေကပြောသည်။

“ဆောင်းတွင်းမှာ ဒီလောက်ပဲလေပြင်းကျရသလားကွာ၊ မြောက်ပြန်လေဆိုတာ သာသာ ညင်းညင်းရယ်”

သူ့စကားကြောင့် သန်းဝေပြုံးသည်။

“လေပြင်းတာတွေ့မပြောနဲ့၊ မင်းတွေ့လားမသိဘူး။ ဒီမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေရှိတယ်။ ဆိုင်းဘုတ်ရှိပြီး ဘာမှ မမြင်ရဘူး၊ ဘယ်မြင်ရမလဲ အိမ်ထဲမှာလေ၊ လေတိုက်မှာ စိုးလို့ တံခါးတွေလဲ ပိတ်ထားရတယ်။ လူတွေလဲ ဒီအချိန် အပြင် မထွက်ကြဘူး”

သန်းဝေကရှင်းပြ၏။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း) ၏ အရှင်ဆွတ်တောင်ပြန်လေ

“ဒီလိုပဲနေ့တိုင်းတိုက်လား”

“ဒီဆောင်းတွင်းပေါ့ကွာ။ နိုဝင်ဘာက-ဖေဖော်ဝါရီလောက်အထိတိုက်တတ်တယ်။ ညရစ်နာရီလောက်က မနက် ခြောက်နာရီလောက်အထိ ဒီအတိုင်းပဲ၊ တဝုန်းဝုန်းနေတာ။ ပန်းအိုးတွေ ဘာတွေဆိုလဲ အကုန်လဲကွဲကုန်တာပဲ”

“အေးကွာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ လှိုင်းရိုက်သံတွေ အတိုင်းပဲ”

“ဘာခေါ်လဲသိလားကျော်ခေါင်”

“ပြောပါဦး”

“တောင်ပြန်လေတဲ့”

“ဘာကွ”

“တောင်ပြန်လေ”

“ဟာကွာ ဆောင်းတွင်းမှာ မြောက်ပြန်လေပဲ တိုက်ရမှာ” သန်းဝေကရယ်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ငါ့ရောက်ရောက်ချင်း ဒီအရပ်က အလုပ်သမားတွေကိုဘာလို့ တောင်ပြန်လေခေါ်တာလဲ မေးတော့ တောင်တွေထိပြီး ပြန်လာတဲ့လေလို့ ဖြေတယ်ကွ။ တကယ်တော့ မဟုတ်ဘူး လေက မြောက်ဘက်က တိုက်နေတာလေ”

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်စောင်ပြန်လေ့

“အေး ဟုတ်သားပဲ ဆောင်းတွင်းလေပဲ ”

“ မြောက်ဘက်ကတိုက်လာတဲ့ ခပ်ပြည်ပြည်လေဟာ ဒီတောင်ကြီးတွေခံနေတော့ ဆက်တိုက်လို့ မရဘူး။ ဒီတော့ တောင်ကိုကျော်ရတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီအချိန်မှာ တောင်ခြေရင်း ဒီဘက်ခြမ်းမှာက လေဟာနယ်လို့ဖြစ် သွားတယ်။ ဒါကြောင့် တောင်ကိုကျော်လဲပြီးရော၊ အဲဒီလေတွေဟာ လေဟာနယ်လို့ ဖြစ်နေတဲ့ တောင်ခြေရောက်လာပြီး အခုလို အင်နဲ့ အားနဲ့ တိုက်တော့တာပဲ ကွ ”

ညနေက ပေါင်းလောင်းမြစ်ဘေးက မြင့်မားသော တောင်တွေကိုမြင်ယောင်မိပြန်သည်။

“ စဉ်းစားကြည့်ရင်တော့ သဘာဝပဲကွ။ ဘယ်ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် သူ့အရှိန်နဲ့ သူ့လာနေတာကို အတား အဆီးအဟန့် အတားလုပ်လိုက်ရင် အင်နဲ့ အားနဲ့ ဖြစ်သွား တတ်ကြ တာပဲ။ ပိတ်ပင်ဟန့်တားမှု ကြောင့်ဖြစ်သွား တဲ့ အင်အားတွေပဲကွ ”

သူ့စဉ်းစဉ်းစားစားပြောသည်။ သန်းဝေကပြုံးရင်း စီးကရက်ဖွာနေ၏။ ပြီးမှပြောသည်။

“ ငါက တရားသဘောတွေ့မှမိတာကွ။ လူတွေဟာ သမုဒယဆိုတဲ့ ချစ်ခင်စွဲလမ်းမှုတွေရှိနေလို့ ဒီလောက်

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ နှင်းဆွတ်စောင်ပြန်လေ့

ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေကြရတာ။ သမုဒယဆိုတဲ့ ဒီတောင်တွေကိုတွေ့လို့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ ပူးကပ်နေတဲ့ လူတွေဟာ ဒီတောင်ပြန်လေလို့ပဲ ပူပန်မှုတွေ၊ သောကတွေနဲ့ ဝန်းခြင်းဆန်နေကြရတာ ”

စီးကရက်ပြာကိုခြေရင်းပြုံးသည်။

“ မင်းတို့ ထားတို့ မြသူဇာတို့ ကြည့်ပါလား မင်းတို့ သုံးယောက်ကို ဘေးကကြည့်နေရတဲ့ ငါတောင် ရင်မောခဲ့ရတယ်။ မင်းတို့ အဝမှာ တောင်ပြန် လေတိုက်နေသလိုပဲ။ မင်းတို့ လဲ တောင်ပြန်လေ အောက်က သစ်ပင်လေးတွေကျ နေတာပဲလေ။ ပင်ပန်းလိုက်ကြတာ ”

သန်းဝေစကားကို သူ့သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်မိပြန် သည်။

“ အဲဒီတောင်ပြန်လေမှာ နှင်းငွေ့တွေ ဆွတ်ထား တော့ အေးမြနေမှာပဲ သန်းဝေ၊ အဲဒီအေးမြမှုက အင်အား သစ်တွေလဲဖြစ်လာနိုင်တာပဲ။ မင်းက လူပျိုကြီး ဆိုတော့ တရား ဟောလဲ ဟောရုံရှိမှာပဲ၊ အချစ်ကရုတ် အင်အားသစ်ကို မင်း ယုံမှာမှ မဟုတ်တာ ”

သူ့စကားဆုံးတော့ သန်းဝေတ ရယ်သည်။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

“ ထားနဲ့ ကလေးတွေလဲ နောက်တစ်ခါခေါ်လာခဲ့
ပါဦးကွ ”

ဟု အရယ်ရုပ်တော့ပြော၏။

အပြင်မှာ တောင်ပြန်လေ၏ အချိန်က အင်အား
ကောင်းနေ၏။

အမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကျွန်း) ၏ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ၏

အပြန်ရထားပေါ်မှာတော့ အိမ်ရောက်လျှင်
နှင်းဆွတ်သည့် တောင်ပြန်လေအကြောင်း ထားနှင့် ကလေး
တွေကို ပြောပြရဦးမည်ဟု သူတွေးနေမိသေးသည်။

ရထားပေါ်မှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးလိုက်၏။

ခေါင်းစဉ်ကို “ နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ ” ဟု
သူပေးသည်။

- နှင်းလူးလိမ်းပေ၊ မြောက်ပြန်လေသည် . . .
မိတ်ဆွေဆောင်းကို နှုတ်ဆက်မည် . . . ။

- မြောက်ပြန်လေ . . .
ပြေပြေညင်းညင်း၊ ဆောင်းတွင်းပန်းနံ့
ပျံ့စေမေးစေ၊ အေးမြစေ၍
မိတ်ဆွေဆောင်းကို ပေ့ဖက်မည်။

- ၂၀၄ -

မောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း) ၏ နှင်းဆူတံတောင်ပြန်လေ စ

- မတိုက်နဲ့လေ . . .

မြောက်ပြန်လေအား၊ တောင်မြင့်မားတို့
တားဆီးဆိုကာ ပိတ်ပင်လာလျှင် . . .

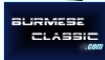
- မလာနဲ့လေ . . .

ဝေးသွားစေရန်၊ တောင်တို့ခံ၍
နံရံပမာ တားထားကာလျှင် . . .

- တောင်ခြေဒီဘက် . . .

ဆောင်းမနက်ည၊ မုန်တိုင်းကျသလို
ဒေါသနှင့်မွေ . . .
တောင်ပြန်လေ . . .

တောင်တွေအားလုံး အံတုဏ်း ။ ။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကုန်း)
အမှတ် (၈) ဘိ၊ မြသီရိလမ်း
အဝမ်းခြုံ၊ မရမ်းကုန်း၊
ရန်ကုန်မြို့။